

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 70 / III Legislatura / Cinquè període

Dimecres, 27 de juny de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 53

Sessió Plenària núm. 54

Primera reunió

SUMARI

Sessió Plenària núm. 53

La sessió s'obre a les deu del matí i catorze minuts.

Debat sobre l'Informe de l'any 1989 presentat pel Síndic de Greuges (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació: *H. Sr. Síndic de Greuges* (p. 3425).

L'H. Sr. Síndic de Greuges s'absenta del Saló de Sessions (p. 3427).

Intervenció dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 3427), *I. Sr. Colom (ERC)* (p. 3429), *I. Sr. Ródenas (M)* (p. 3431), *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 3432), *I. Sr. Nualart (IC)* (p. 3433), *I. Sr. Abelló (S)* (p. 3435) i *I. Sr. Viñas (CiU)* (p. 3437).

La sessió s'aixeca a les dotze del migdia i tres minuts.

Sessió Plenària núm. 54

La sessió s'obre a les dotze del migdia i tres minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa la posposició del punt segon de l'ordre del dia, la qual és acceptada per assentiment (p. 3439).

La Cambra, a proposta del M. H. Sr. President, serva un minut de silenci en memòria de l'escriptor Manuel de Pedrolo (p. 3439).

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de l'Acció Negatòria, les Immis-sions, les Servituds i les Relacions de Veïnatge (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 3439).*

Esmena del G. Socialista (núm. 1, a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: I. Sr. Abelló (S) (p. 3441).

Torn en contra: I. Sr. Orriols (CiU) (p. 3442).

Posició dels grups: I. Sr. Martín (CDS) (p. 3443), I. Sr. Ródenas (M) (p. 3443), I. Sr. Perea (P) (p. 3444) i I. Sr. Nualart (IC) (p. 3445).

Votació: rebutjada per 18 vots a favor, 61 en contra i 8 abstencions (p. 3445).

Article 1

Apartat 1

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 2, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Martín (CDS), juntament amb les esmenes núms. 5 i 7, alhora que retira les esmenes núms. 8, 16, 18, 20, 23, 25, 31, 34, 40, 45, 48 i 62 (p. 3446).

Esmenes del G. Socialista (núms. 3, d'addició, i 4, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Abelló (S), juntament amb les esmenes núms. 6 i 9 (p. 3446).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 5, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 6, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 4).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 7, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Apartat 3

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 8, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. Socialista (núm. 9, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 4).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Orriols (CiU) (p. 3446).

Votació de les esmenes núms. 2, 5 i 7: rebutjades per 16 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions (p. 3447).

Votació de les esmenes núms. 3, 4, 6 i 9: rebutjades per 16 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions (p. 3447).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 59 vots a favor, 14 en contra i 2 abstencions (p. 3447).

Article 2

Apartat 3

Esmena del G. Socialista (núm. 10, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Abelló (S) (p. 3447).

Apartat 4

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 11, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Nualart (IC) (p. 3447).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 12, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Martín (CDS) (p. 3447).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Orriols (CiU) (p. 3447).

Votació de l'esmena núm. 10: rebutjada per 20 vots a favor, 54 en contra i 2 abstencions (p. 3447).

Votació de les esmenes núms. 11 i 12: rebutjades per 26 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 3447).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 54 vots a favor, 18 en contra i 6 abstencions (p. 3448).

Article 3

Apartat 1

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 13, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Martín (CDS) (p. 3448).

Esmenes del G. Socialista (núms. 14 i 15, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Abelló (S), juntament amb l'esmena núm. 17 (p. 3448).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 16, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Apartat 3

Esmena del G. Socialista (núm. 17, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 14).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 18, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 19, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Nualart (IC), juntament amb les esmenes núms. 21, 24, 26, 47, 49, 51 i 55 (p. 3448).

Apartat 4

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 20, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 21, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 19).

Apartat 5

Esmena del G. p. Popular (núm. 22, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Perea (P), juntament amb les esmenes núms. 61, 64 i 66 (p. 3448).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 23, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 24, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 19).

Apartat 6

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 25, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 26, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 19).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Orriols (CiU) (p. 3449).

L'I. Sr. Martín intervé per retirar l'esmena núm. 13 en favor d'una esmena transaccional proposada pel G. p. de Convergència i Unió (p. 3449).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text de l'esmena transaccional proposada (p. 3449).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 13: aprovada per unanimitat (p. 3449).

Votació de les esmenes núms. 14, 15 i 17: rebutjades per 23 vots a favor, 55 en contra i 10 abstencions (p. 3449).

Votació de l'esmena núm. 19: aprovada per unanimitat (p. 3449).

Votació de les esmenes núms. 21, 24 i 26: rebutjades per 4 vots a favor, 55 en contra i 25 abstencions (p. 3449).

Votació de l'esmena núm. 22: rebutjada per 31 vots a favor, 55 en contra i 2 abstencions (p. 3449).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions (p. 3450).

Article 4

Apartat 1

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 27, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Martín (CDS), juntament amb l'esmena núm. 30 (p. 3450).

Apartat 2

Esmena del G. p. Popular (núm. 28, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Perea (P), juntament amb l'esmena núm. 29 (p. 3450).

Apartat 3

Esmena del G. p. Popular (núm. 29, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 28).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 30, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 27).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Orriols (CiU) (p. 3450).

Votació de les esmenes núms. 27 i 30: rebutjades per 2 vots a favor, 54 en contra i 31 abstencions (p. 3450).

Votació de les esmenes núms. 28 i 29: rebutjades per 6 vots a favor, 54 en contra i 25 abstencions (p. 3450).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions (p. 3450).

Article 5

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 31, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Text del Dictamen

Votació dels articles 5 i 6: aprovats per 57 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions (p. 3450).

Article 7

Apartat 3

Esmena del G. p. Popular (núm. 32, de supressió)

L'I. Sr. Perea (P) la dóna per defensada (p. 3450).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 33, de supressió i d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Martín (CDS) (p. 3451).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Orriols (CiU) (p. 3451).*

Votació de l'esmena núm. 32: *rebutjada per 29 vots a favor, 48 en contra i 7 abstencions (p. 3451).*

Votació de l'esmena núm. 33: *rebutjada per 2 vots a favor, 48 en contra i 31 abstencions (p. 3451).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 48 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions (p. 3451).*

Article 8

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per unanimitat (p. 3451).*

Article 9

Apartat 2

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 34, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 35, de supressió)

L'I. Sr. Nualart (IC) n'anuncia la retirada (p. 3451).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per unanimitat (p. 3451).*

Article 10

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per unanimitat (p. 3451).*

Article 11

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 36, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Nualart (IC) (p. 3451).*

Torn en contra: *I. Sr. Orriols (CiU) (p. 3451).*

Votació de l'esmena núm. 36: *rebutjada per 32 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció (p. 3451).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 49 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 3451).*

Article 12

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 37, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Martín (CDS) (p. 3452).*

Votació de l'esmena núm. 37: *aprovada per unanimitat (p. 3452).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per unanimitat (p. 3452).*

Article 13

Esmena del G. p. Popular (núm. 38, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Perea (P) (p. 3452).*

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 39, de supressió i d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Martín (CDS), juntament amb l'esmena núm. 44 (p. 3452).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Orriols (CiU) (p. 3452).*

Votació de l'esmena núm. 38: *rebutjada per 6 vots a favor, 53 en contra i 28 abstencions (p. 3452).*

Votació de l'esmena núm. 39: *rebutjada per 2 vots a favor, 53 en contra i 32 abstencions (p. 3452).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 53 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions (p. 3452).*

Article 14

Apartat 2

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 40, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Apartat 3

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 41, de modificació)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 3452).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 42, de modificació)

L'I. Sr. Martín (CDS) n'anuncia la retirada (p. 3452).

Article 15

Text del Dictamen

Votació dels articles 14 i 15: *aprovats per unanimitat (p. 3452).*

Article 16

Apartat 3

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 43, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Nualart (IC) (p. 3452).*

Torn en contra: *I. Sr. Orriols (CiU), alhora que proposa una esmena transaccional (p. 3452).*

L'I. Sr. Nualart (IC) anuncia la retirada de l'esmena núm. 43 en favor de l'esmena transaccional (p. 3453).

Votació de l'esmena transaccional: aprovada per unanimitat (p. 3453).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 3453).

Article 17

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 44, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 39).

Votació: rebutjada per 24 vots a favor, 53 en contra i 11 abstencions (p. 3453).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions (p. 3453).

Article 18

Paràgraf primer

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 45, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. Socialista (núm. 46, de modificació)

L'I. Sr. Abelló n'anuncia la retirada en favor d'una esmena transaccional proposada pel G. p. de Convergència i Unió (p. 3453).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text de l'esmena transaccional proposada (p. 3453).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 46: aprovada per unanimitat (p. 3453).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 47, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 19).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 3453).

Votació de l'esmena núm. 47: rebutjada per 3 vots a favor, 74 en contra i 10 abstencions (p. 3453).

Article 19

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 48, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 49, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 19).

Votació de l'esmena núm. 49: rebutjada per 3 vots a favor, 53 en contra i 29 abstencions (p. 3453).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 3453).

Article 20

Esmena del G. Socialista (núm. 50, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Abelló (S), alhora que anuncia la retirada de l'esmena núm. 52 (p. 3453).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 51, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 19).

Esmena del G. Socialista (núm. 52, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 50).

Votació de l'esmena núm. 50: aprovada per unanimitat (p. 3453).

Votació de l'esmena núm. 51: rebutjada per 6 vots a favor, 53 en contra i 28 abstencions (p. 3453).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 3453).

Article 21

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 3453).

Article 22

Esmena del G. Socialista (núm. 53, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Abelló (S) (p. 3454).

Esmena del G. p. Popular (núm. 54, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Perea (P), juntament amb les esmenes núms. 57 i 58 (p. 3454).

Apartat 1

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 55, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 19).

Apartat 5

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 56, de modificació)

L'I. Sr. Nualart (IC) la dóna per defensada (p. 3454).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Orriols (CiU) (p. 3454).

Votació de les esmenes núm. 53 i 54: rebutjades per 29 vots a favor, 54 en contra i 8 abstencions (p. 3454).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 54 vots a favor, 30 en contra i 8 abstencions (p. 3454).*

Article 23

Esmena del G. p. Popular (núm. 57, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 54).

Votació: *rebutjada per 5 vots a favor, 55 en contra i 11 abstencions (p. 3454).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions (p. 3454).*

Article 24

Esmena del G. p. Popular (núm. 58, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 54).

Votació: *rebutjada per 5 vots a favor, 55 en contra i 32 abstencions (p. 3454).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions (p. 3454).*

Secció Tercera

Esmena del G. p. Popular (núm. 59, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Perea (P) (p. 3455).*

Torn en contra: *I. Sr. Orriols (CiU) (p. 3455).*

Votació: *rebutjada per 6 vots a favor, 59 en contra i 31 abstencions (p. 3455).*

Article 25**Apartat 1**

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 60, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Martín (CDS) (p. 3455).*

Torn en contra: *I. Sr. Orriols (CiU), alhora que proposa una esmena transaccional en aquesta esmena (p. 3455).*

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text de l'esmena transaccional proposada (p. 3455).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 60: *aprovada per unanimitat (p. 3455).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 3455).*

Articles 26 i 27*Text del Dictamen*

Votació: *aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 3455).*

Capítol II**Article 28**

Esmena del G. p. Popular (núm. 61, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 22).

Votació: *rebutjada per 6 vots a favor, 59 en contra i 30 abstencions (p. 3455).*

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 62, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions (p. 3455).*

Article 29

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 63, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Martín (CDS) (p. 3455).*

Apartat 1

Esmena del G. p. Popular (núm. 64, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 22).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 65, de supressió)

Torn a favor: *L'I. Sr. Nualart (IC) (p. 3455).*

Torn en contra: *I. Sr. Orriols (CiU) (p. 3456).*

Apartat 2

Esmena del G. p. Popular (núm. 66, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 22).

Votació de l'esmena núm. 63: *rebutjada per 9 vots a favor, 59 en contra i 22 abstencions (p. 3456).*

Votació de les esmenes núms. 64 i 66: *rebutjades per 9 vots a favor, 59 en contra i 23 abstencions (p. 3456).*

Votació de l'esmena núm. 65: *rebutjada per 12 vots a favor, 59 en contra i 21 abstencions (p. 3456).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 3456).*

Articles del 30 al 36*Text del Dictamen*

Votació: *aprovats per unanimitat* (p. 3456).

Capítol III

Article 37

Esmena del G. p. Popular (núm. 67, de supressió)

L'I. Sr. Perea (P) la dóna per defensada (p. 3456), juntament amb l'esmena núm. 68.

Votació: *rebutjada per 6 vots a favor, 59 en contra i 26 abstencions* (p. 3456).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions* (p. 3456).

Article 38

Esmena del G. p. Popular (núm. 68, de supressió)

Donada per defensada abans (p. 3456).

Votació: *rebutjada per 6 vots a favor, 59 en contra i 26 abstencions* (p. 3456).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions* (p. 3456).

Articles del 39 al 41, Disposició Derogatòria i Disposicions Transitòries

Text del Dictamen

Votació: *aprovats per unanimitat* (p. 3456).

Exposició de Motius i títol de la Llei

Text del Dictamen

Votació: *aprovats per 60 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions* (p. 3456).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa una modificació de l'ordre del dia que afecta els punts 3, 4, 16 i 17, la qual és acceptada per assentiment (p. 3456).

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i deu minuts.

Proposició no de Llei sobre les Zones de Muntanya afectades per les Glaçades (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Posició dels grups: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 3457), *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 3457), *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 3457), *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 3457), *I. Sr. Aleu (S)* (p. 3457) i *I. Sr. Vernet (CiU)* (p. 3458).

El M. H. Sr. President en posposa la votació (p. 3458 i 3461).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política General de Desenvolupament i Gestió per protegir els Espais Naturals afectats per les Activitats Extractives (Punt setzè de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Manuel Nadal (S) la dóna per presentada (p. 3458).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Coll i Majó (CiU)* (p. 3458).

Esmena del G. Mixt (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Sabanza (M)* (p. 3459).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 3459), *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 3459), *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 3459) i *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 3460).

Votació del punt 1: *rebutjat per 22 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció* (p. 3460).

Intervenien per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Graells (CiU) (p. 3461), *l'I. Sr. Coll i Majó (CiU)* (p. 3461) i *l'I. Sr. Tomàs (S)* (p. 3461).

Votació de l'esmena núm. 1 (M): *rebutjada per 22 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 3461).

Votació dels punts 2 i 3: *aprovats per unanimitat* (p. 3461).

Votació de la Proposició no de Llei sobre les Zones de Muntanya afectades per les Glaçades (punt cinquè de l'ordre del dia): *aprovada per unanimitat* (p. 3461).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política de Biblioteques (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 3461).

Esmenes del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 1 i 2, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 3462).

Esmenes del G. p. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 3463).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Martín (CDS)* (p. 3464), *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 3464), *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 3464) i *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 3464).

Posició del grup presentant: *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 3464).

Intervenien per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Colomines (CiU) (p. 3465), *l'I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 3465) i *l'I. Sr. Casanovas (M)* (p. 3465). Tot seguit, *l'I. Sr. Manuel Nadal (S) llegeix el text definitiu de la Moció* (p. 3465).

Votació de l'esmena núm. 1 (IC): *rebutjada per 25 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció* (p. 3466).

Votació del punt 1: *aprovat per unanimitat* (p. 3466).

Votació dels punts 2, 3 i 6: *aprovats per unanimitat* (p. 3466).

Votació dels punts 4 i 5: *rebutjats per 25 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció* (p. 3466).

Votació del punt 7: *rebutjat per 25 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 3466).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de relacions laborals (Punt sisè de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Soto (S) n'anuncia el decaïment (p. 3466).

Modificació de l'ordre del dia

Intervenien per proposar una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt setè l'I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3466) i l'I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 3466).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política pesquera (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 3466).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 3468).

Rèplica: I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 3469).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 3470).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la concertació social a Catalunya per al 1990 (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sra. Fabian (IC) (p. 3471).

Resposta: H. Sr. Conseller de Treball (p. 3472).

Rèplica: I. Sra. Fabian (IC) (p. 3473).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 3474).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts novè, desè i onzè, la qual és aprovada per assentiment (p. 3475).

InterpeHació al Consell Executiu sobre els ingressos públics i el rendiment dels impostos cedits (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

L'H. Sr. Hortalà (M) n'anuncia la retirada (p. 3475).

InterpeHació al Consell Executiu sobre les funcions i les competències de les cambres agràries (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 3475).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 3477).

Rèplica: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 3479).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 3479).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la modificació dels límits territorials dels municipis (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 3480).

Resposta: H. Sr. Conseller de Governació (p. 3482).

Rèplica: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 3483).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 3484).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la governabilitat dels municipis on es produeixen dimissions dels càrrecs electes (Punt quinzè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 3485).

Resposta: H. Sr. Conseller de Governació (p. 3486).

Rèplica: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 3488).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 3488).

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 53

La sessió s'obre a les deu del matí i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

Punt únic: Debat sobre l'Informe de l'any 1989 presentat pel Síndic de Greuges.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, que és el debat sobre l'Informe de l'any 1989 presentat pel Síndic de Greuges, i es descabellarà d'acord amb l'article 143.3 del Reglament.

Té la paraula l'Honorable senyor Frederic Rahola i d'Espina, Síndic de Greuges, per presentar un resum del seu Informe.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES (Frederic Rahola): Molt Honorable President, il·lustres membres de la Mesa, honorables consellers, senyores i senyors diputats, en el compliment del primer any del meu segon mandat com a Síndic de Greuges presento davant d'aquesta Cambra, en compliment del que ordena la Llei 14/84, de 20 de març, l'Informe corresponent a l'any 1989, el sisè dels que he anat formalitzant i dels quals els senyors diputats han tingut puntual informació.

Aquest Informe, de la mateixa manera que els que l'han precedit, ha estat redactat amb la idea que ens va guiar des del primer moment, d'anar-los ajustant en la seva estructura i concepció metodològica, segons l'experiència que en la pràctica de la nostra institució hem anat adquirint, procurant conformar-los de manera que, tant per la seva presentació com pel seu contingut, sigui no solament una referència útil a l'abast dels senyors diputats, sinó també una guia per al ciutadà interessat o afectat per qüestions administratives.

Voldria fixar la seva atenció en el tema monogràfic que ha estat afegit en l'Informe com a llibre segon: si bé aquest llibre va néixer l'any passat amb caràcter excepcional, la meua intenció és de normalitzar-ne l'aparició com a apèndix en futurs informes. Amb això pretenc presentar una realitat social concreta que, per la seva transcendència, sigui tributària d'un tractament especial. En l'Informe que tractem, el tema monogràfic escollit ha estat la marginació, respecte a la qual constitueixen grups certs col·lectius, com els gitanos, els estrangers, els vells i els nens, dependents de drogues, SIDA i disminuïts psíquics i físics. En aquest mateix ordre de coses, aquesta etapa, l'hem iniciat amb una presentació nova, publicant l'Informe en un format i una edició que permet una més manejable i més fàcil consulta.

Pel que fa a l'Informe pròpiament dit, la pretensió que ha guiat la seva confecció ha estat la de mostrar la imatge fidel del treball realitzat. Amb una selecció d'assumptes i queixes, hi

trobaran casos greus de mal funcionament administratiu, de descoordinació i de tractaments injustos, de situacions socials impròpies d'un estat de dret. Constataran, per comparació d'aquest Informe amb els dels anys anteriors, que molts d'aquests casos es reiteren un any darrere l'altre i, dit d'una altra manera, comprovaran l'extrema dificultat que representa alterar conductes i situacions consolidades, malgrat la seva incorrecció. Observaran, en fi, el tractament donat per la Institució a les queixes formulades i la nostra valoració de les qüestions més significatives.

Òbviament, l'Informe es nodreix de tot allò que provoca la queixa del ciutadà, és a dir, d'allò que no funciona o que funciona malament. Per això, tot i ser sabedors del progrés i la millora aconseguits en molts camps de l'acció administrativa, no hi trobaran gaires congratulacions ni lloances. És, en resum, i en essència, un informe-denúncia sobre determinades conductes dels nostres poders públics, conegudes per la Institució a través de les queixes dels ciutadans afectats i de les actuacions d'ofici, que reclamen correcció.

Intentant inserir aquestes conductes en un determinat tipus de categories, a partir de l'òptica que pugui ser d'interès per a aquest Parlament, hem classificat tres grups, dins dels quals, de major a menor mesura, poden agrupar-se les situacions recollides en l'Informe.

Aquests últims anys assistim a la incorporació progressiva de les tècniques de dret privat i l'organització i l'actuació de l'Administració amb la molt elogiable intenció d'incrementar els nivells d'eficàcia i millorar en últim terme el grau de satisfacció de les demandes socials.

Emperò l'especial fascinació dels directius de la cosa pública per aquesta tècnica d'organització de les empreses privades, ha portat i porta, en excessives ocasions, a la directa conculcació de les mínimes garanties procedimentals: en nom de l'eficàcia, l'Administració sacrifica molt sovint les garanties que l'ordenament atorga als ciutadans. Aquest és el primer grup: el de l'eficàcia sense garanties, del qual són paradigma els casos d'expropiacions —amb trameses d'expedients al jurat provincial molt després del termini legalment establert, i indemnitzacions pagades molts anys després de les expropiacions o expedients d'expulsió d'estrangers, alguns d'ells de recent execució.

En altres ocasions, però, l'eficàcia sembla no importar gaire als nostres poders públics. Tots som coneixedors de moltes disposicions legals, i àdhuc reglamentàries, adreçades a l'ordenació de determinats sectors socials i econòmics, els principis i prescripcions de les quals no són posats en la pràctica per les administracions: normes progressistes i de gran abast esdevenen al final, en més d'una ocasió, simples declaracions de principis. Aquí trobem el segon grup: el de les garanties sense eficàcia.

La qualitat de les actuacions —o, més ben dit, de la manca d'actuacions— que integren aquest grup el fan especialment censurable. Hi tenen cabuda els incompliments dels mandats imposats per la llei als poders públics en matèries tan importants com la salut, els serveis socials, l'urbanisme, l'habitatge i la justícia. En trobem exemples corrents en la situació de les urgències hospitalàries, en les causes de denegació dels subsidis assistencials, en la constitució de patrimoni municipal del sòl dels ajuntaments que hi estan obligats, en la manca d'habitatges

protegits, en les lentituds judicials, en la massificació que encara existeix en les presons i en la deficiència dels dipòsits municipals de detinguts.

Finalment, entre l'eficàcia sense garanties i les garanties sense eficàcia, un tercer grup, caracteritzat per l'absència d'ordenació, ve a completar el marc general en què s'inscriuen les queixes presentades a la Institució: és el grup dels buits normatius, de la manca de regulació de determinats sectors necessitats de les garanties directes de la norma. Dins d'aquest grup, i com a exemples representatius, trobem àrees com la de la protecció dels menors i de les activitats classificades, ordenades per normes disperses i obsoletes. O casos com el dels grups transhumants dedicats a feines agrícoles de temporada que, en els seus assentaments i en la seva feina, han de suportar situacions realment indignes, pel fet que no hi ha cap regulació sobre el control i també l'auxili de les administracions competents en la formalització dels contractes de temporers, condicions materials dels llocs d'acampada, i períodes d'estada.

Dins de les tres categories indicades —la de l'eficàcia prescindint de les garanties establertes, la de les garanties i prescripcions establertes que no es veuen realitzades per falta d'eficàcia i la d'absència de prescripcions i garanties— es distribueixen, com deia abans, els diversos casos i situacions denunciats a la Institució que represento i que són recollits i comentats àmpliament en l'Informe. Actuacions sense garanties, en alguns casos, i manca d'actuacions, en altres, han generat sovint unes reaccions i actituds violentes i insolidàries que han portat a manifestacions de protesta d'ampli ressò social. Així, hem vist les repulses d'instal·lacions de presons, el boicot d'escolaritzacions de nens portadors de SIDA, els brots de racisme, l'oposició a projectes de la construcció d'autopistes i a la instal·lació d'abocadors de residus industrials o de centres per a drogoaddictes, entre altres.

No tot, però, han de ser denúncies. És lògic que això sigui l'ingredient quasi exclusiu de l'Informe, però també hi ha aspectes positius que cal destacar.

Al començament d'aquesta exposició, recordava els sis anys de vida de la Institució. Durant aquests anys s'ha fet camí: de vegades a passos llargs, ordinàriament a passos curts. És a aquests passos llargs que em vull referir ara, amb una mínima selecció de les actuacions del Síndic —de vegades en solitari, de vegades complementàries de les d'altres institucions o grups ciutadans— que han provocat canvis concrets i d'abast general en l'ordenació de determinats sectors socials.

El primer exemple il·lustratiu d'aquestes actuacions de pas llarg és el referent, en matèria de pensions i treball, als beneficis d'amnistia establerts a favor de les persones que van prestar serveis a la Generalitat republicana. Al llarg dels informes dels últims anys, vam insistir en la necessitat de modificar algunes imposicions que limitaven el dret a tals beneficis: exigències com la de posseir la nacionalitat espanyola o tenir residència habitual en el territori espanyol, com també la declaració d'incompatibilitat de la pensió dels titulars o dret-havents amb qualsevol altra de les derivades d'una relació de treball, representaven, en opinió nostra, una agressió a l'esperit real d'amnistia que discriminava injustament diversos afectats. Anys després d'insistir-hi, hem vist amb satisfacció que la Llei de Pressupostos de la Generalitat de 1990 ja preveu les modificacions legals suggerides des de la Institució sobre supressions de

les condicions de residència i nacionalitat, i també la d'incompatibilitat absoluta de pensions.

Tan concloent com el cas indicat ho és el relatiu a la jubilació dels funcionaris docents, que ses senyories ja coneixen per informes anteriors. Durant els anys 1986 i 1987 vam fer davant el Ministeri d'Educació, mitjançant el Defensor del Poble, una sèrie d'actuacions adreçades a la modificació de la Llei de la Funció Pública en la part relativa a la jubilació forçosa i automàtica dels funcionaris docents en arribar a l'edat de seixanta-cinc anys: enteníem respecte a això que l'interès de l'alumne perquè se li respectés durant un curs sencer la permanència d'un mateix professor havia de situar-se per sobre de les qüestions funcionàries uniformistes i totalment extrapedagògiques. Malgrat que inicialment el nostre plantejament no va ser atès, hi vam tornar a insistir amb noves raons i arguments, fins que el Defensor del Poble es va fer seves definitivament les nostres recomanacions i, a l'últim, una llei del juliol de 1988, que modificava la de la Funció Pública, recollia la possibilitat d'ajornar fins a l'acabament del curs acadèmic la jubilació dels professors.

Com a tercer i últim exemple dels canvis normatius fonamentats dins de la Institució, vull fer esment de l'actuació seguida arran de la queixa presentada per una mare amb una filla afectada d'oligofrènia, la qual havia infantat tres vegades sense saber qui podia ésser el pare. Davant la impossibilitat que la jove pogués decidir lliurement sobre el seu món afectiu, la mare de l'afectada demanava que se li practiqués un lligament de trompes per tal d'impedir la seva maternitat. La qüestió plantejada portava directament a demanar la modificació de l'article 428 del Codi Penal, en el qual s'establia que, tractant-se de menors i incapaces, ni tan sols els representants legals, pares o tutors, podien suplir la manca de capacitat dels afectats a l'hora de donar el consentiment en casos d'esterilització. Les nostres consideracions sobre la necessària modificació de l'esmentat article van ser traslladades al Ministeri de Justícia pel Defensor del Poble i, juntament amb les accions dutes a terme per associacions de disminuïts psíquics i de jutges i fiscals i d'altres, van donar lloc a l'aprovació, el 1989, de la Llei Orgànica d'Actualització del Codi Penal, que recull les modificacions proposades.

Fins aquí hem vist alguns exemples sobre la capacitat d'incidència de la Institució en la reforma de conductes i situacions, i també els exemples de la consideració i l'atenció dispensada pels nostres poders públics als suggeriments i recomanacions formulats.

Com a complement d'actuacions com les exemplificades, hi ha altres tipus de tasques que mereixen una atenció especial. Em refereixo a la funció mediatra desplegada per la Institució entre les administracions i els ciutadans. Amb aquesta funció —cada dia més sol·licitada—, s'han pogut aproximar posicions considerades irreconciliables i afavorir solucions a molts diversos problemes, amb el consegüent estalvi per al ciutadà de llargs i costosos plets.

Els exemples indicats són il·lustratius, com deia abans, dels passos llargs fets en la marxa de la Institució, i demostren la nostra possibilitat per millorar situacions consolidades. És més comú, però, que el camí es faci a passos curts, promovent solucions puntuals als problemes que diàriament presenten els ciutadans. D'aquestes situacions concretes, en trobaran molts

testimonis en aquest Informe, com en els anteriors.

Tot i que, ordinàriament, els resultats obtinguts per la Institució limiten els seus efectes al cas concret denunciat, en funció, naturalment, dels fets que motiven la queixa, és indubtable que la seva transcendència global s'equipara —si no la supera— amb la dels exemples d'actuacions d'abast general, dels quals acabo de fer esment.

Reprement la figura del camí, podem dir que el trajecte recorregut a pas curt és més important que el recorregut a pas llarg. L'explicació és simple, i l'avalua l'experiència: quan una administració ha acceptat una recomanació, jurídicament, del Síndic, ha esmenat una actuació, difícilment torna a caure en la mateixa incorrecció. S'aconsegueix, així, amb unes intervencions d'abast menor, la reforma de les conductes administratives i la no-reiteració dels casos denunciats, amb resultats que ultrapassen l'àmbit individual i beneficien, d'aquesta manera, grups més amplis de la societat.

En tot cas, amb actuacions destacables i amb actuacions modestes, crec que és evident l'aportació de la Institució que represento a la tasca de reconduir el quefer administratiu cap al model de correcció a què la nostra societat té dret.

En aquesta funció d'instrument de reformes i de col·laboració amb els poders públics al servei del ciutadà, hem fet servir dos únics recursos: la raó, defensant, en tot moment, l'epiqueia amb arguments objectius i d'equitat, i la pertinàcia, insistint, fins on ha estat possible, en els nostres plantejaments. Amb la raó i l'obstinació, continuarem fent camí, denunciant el desgavell administratiu i la injustícia.

Fins aquí la presentació de l'Informe corresponent al 1989. No voldria, però, acabar aquest acte sense fer una breu referència a una qüestió tractada concretament en aquest Informe, i sobre la qual els diferents grups polítics de Catalunya i la nostra societat en general han mostrat una clara preocupació: en relació amb la situació dels estrangers a casa nostra.

Sóc conscient que, dins la Comunitat Europea, la política sobre estrangeria d'una nació amb estat, com és Espanya, no pot ser del tot independent, i, en conseqüència, entenc perfectament les dificultats i el poc o molt abast que pot tenir el fet d'aconsejar, amb una certa eficàcia, des d'una nació sense estat, com la nostra, per incidir eficaçment en les directrius d'una tal política.

Amb tot i això, no ens és lícit renunciar a la denúncia de les situacions injustes que es produeixen respecte als estrangers immigrants laborals.

Una recent expulsió en massa de ciutadans marroquins ens ha demostrat la possibilitat d'actuació que la Llei d'estrangeria concedeix a l'Administració en aquesta matèria, i contra aquesta actuació i contra la norma que la fa viable, hem formulat obertament la nostra crítica. Amb la crítica, continuarem lluitant contra les situacions d'injustícia derivades del tractament de la immigració laboral; una qüestió cridada a convertir-se en un dels principals problemes dels països rics en els pròxims anys.

Us agraeixo molt la vostra atenció.

El Sr. PRESIDENT: Honorable Síndic de Greuges, moltes gràcies.

Ara, un cop acabada l'exposició i absentat el Síndic de Greuges del Saló de Sessions, el debat prosseguirà amb les intervencions dels representants dels grups perquè fixin llur posició.

Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, l'Informe del Síndic de Greuges no és —ni ho pretén— una radiografia del país. En tot cas, és una certa radiografia del país que es queixa, una certa radiografia del país que formula les queixes a través de la Institució del Síndic.

En definitiva, l'objectiu de l'Informe és una anàlisi de les queixes que presenten els ciutadans davant del Síndic, que, en aquest any 1989 han estat 1.375 —183 més que l'any passat—, i també dels expedients corresponents a les actuacions d'ofici iniciades per la mateixa Sindicatura, que aquest any han estat 73 —38 més que l'any passat.

Tot això conforma la primera de les dues parts de què consta l'Informe; és allò que altres vegades el Síndic ha anomenat «l'Informe obligat». La segona part de l'Informe, aquest any, té caràcter monogràfic i es dedica a la marginació a Catalunya; és «l'Informe volgut», també en paraules del Síndic.

El repartiment dels expedients per àrees temàtiques, corresponents a la primera part de l'Informe és el següent —i només esmentaré aquelles àrees que ultrapassen el 10%—: l'administració general contempla 263 queixes, el 18,17%; l'ordenació del territori, 264, el 18,24%; la justícia, 289, 19,95%, i queixes privades i inconcretes, 158, el 10,92%.

Per administracions afectades, les queixes s'han repartit de la següent manera —i també només esmentaré aquelles que ultrapassen el 10%—: l'Administració central, 170 queixes, 11,74%; l'Administració autonòmica, 485 queixes, el 33,49%, i l'Administració local, 416 queixes, 28,73%.

En termes percentuals, la tipologia i la classificació de les queixes no ha variat substancialment en relació amb l'Informe del Síndic de Greuges de l'any 88. Seguint la mateixa metodologia emprada pel Síndic en elaborar el seu Informe, en la nostra intervenció davant la Comissió corresponent d'aquest Parlament, varem comentar molt breument trenta-una de les esmentades queixes, que ens semblaven les més representatives. Tornarem a insistir en la mateixa metodologia i prestarem especial atenció a alguns d'aquests casos més rellevants.

Del llibre primer, i pel que fa a l'Administració general, destacarem tres temes com a més importants —sense que això vulgui dir, naturalment, que qüestions com la lentitud de l'actuació administrativa i els problemes dels funcionaris, concretats en la promulgació dels catàlegs dels llocs de treball i la fixació dels complements de productivitat, no ho siguin.

Primera qüestió de què volem parlar: l'expropiació forçosa. El Síndic denuncia en el seu Informe tant l'aplicació, moltes vegades indiscriminada, i que en aquesta Cambra hem denunciat sovint, de la Llei d'Expropiació Forçosa, del desembre del 54, i del seu Reglament d'aplicació, d'abril del 1957 —el cas del parc de la Busch pot ser el més significatiu d'aquests exemples—, com la manera de tramitar els expedients de pagament. Si és tan urgent fer determinades obres, utilitzant els mecanismes que preveu l'esmentada legislació expropiatòria, i per tant, cal ocupar béns i terrenys abans, fins i tot, de determinar i, naturalment, de pagar, la indemnització corresponent, no es pot invocar una declaració d'urgent ocupació atorgada per un altre projecte quinze anys abans i demorar durant mesos i mesos la tramesa de l'expedient corresponent al jurat d'expropiació.

Segona qüestió; s'hi acaba de referir el Síndic: la polèmica

sobre els estrangers a Catalunya. Molts dels 160.000 ciutadans estrangers que viuen i treballen a Catalunya ho fan en situació irregular. El Síndic es queixa dels obstacles administratius que troben molts d'aquests ciutadans per regularitzar llur situació, a causa, fonamentalment, de l'aplicació de l'anomenada Llei d'estrangeria, moltes vegades sota criteris absolutament arbitraris —i, per tant, canviants— de cada governador civil. El cas —n'hi ha d'altres— dels marroquins que han estat expulsats fa unes setmanes d'Osona, no sabem si en nombre de quaranta o de noranta, és l'exemple més proper.

Tercera qüestió, la informació que cal facilitar a l'oposició. El Síndic fa esment de la queixa número 357, presentada per un regidor portaveu d'un grup de l'oposició de l'Ajuntament de la Llagosta, que es lamentava que les seves peticions, fetes invocant el dret d'informació sobre la gestió econòmica del dit municipi i sobre els industrials que havien treballat amb contractes d'aquest Ajuntament els tres anys anteriors, no havien estat ateses. Alguns diputats d'aquesta Cambra ja fa temps que clamem en el desert d'idèntica manera com ho feia aquest regidor de la Llagosta.

M'interessa, de tota manera, palesar aquí la conclusió a què arriba el Síndic de Greuges sobre aquesta qüestió, conclusió que esmentaré literalment: «Quan un govern local nega o entrebanca el dret d'informació dels regidors de l'oposició, mediatitza l'exercici de les funcions inherents al càrrec de regidor municipal i vulnera el dret fonamental d'accedir en condicions d'igualtat a les funcions i als càrrecs públics reconegut en l'article 23.2 de la Constitució». Apliquin-se el conte, senyors del Govern, canviïn «govern local» per «Generalitat» i «regidors» per «diputats», i tindran l'exacta dimensió de la inconstitucionalitat en què estan incorrent dia a dia, quan neguen o entrebanquen la informació sobre la gestió que solliciten els diputats d'aquesta Cambra.

No insistiré, senyor President, senyores diputades, senyors diputats —ja ho he dit abans—, en totes les qüestions que ja vàrem exposar davant la Comissió del Síndic. No insistiré, doncs, sobre la gestió de l'habitatge públic i sobre temes de la defensa del medi, ni sobre moltes queixes ja reiteratives sobre el mal funcionament de la sanitat, ni sobre moltes denúncies que conté l'Informe del Síndic sobre les pensions d'invalidesa, vellesa o viduitat, ni tan sols insistiré més en aquesta intervenció —en repetides vegades ja ho vaig fer a la Comissió— sobre els problemes de l'ensenyament, de la formació professional o de l'aplicació de la Llei de Protecció dels Animals i els problemes que planteja l'aplicació d'aquesta Llei a municipis com l'Hospitalet o Cardona.

Sí que em vull referir a tres aspectes que considerem molt i molt rellevants. Vull parlar de la drogoaddicció i la SIDA; vull parlar dels serveis socials, i vull parlar de la justícia.

Sobre la primera d'aquestes qüestions, el Síndic manifesta que cada any rep un nombre considerable de queixes sobre la problemàtica que genera la droga i les greus conseqüències que en deriven. Diu el Síndic —i l'hem de creure, en aquest cas, malauradament— que no s'ha avançat en la solució dels problemes dels drogodependents, sinó que, ben al contrari, la situació ha empitjorat. La manca de centres de desintoxicació impedeix de continuar amb una certa eficàcia el tractament i l'evolució favorable del malalt. No n'hi ha prou, amb mesures de caràcter sanitari i amb programes de prevenció de la drogo-

dependència. El problema és molt més important; el problema és la integració en la societat d'aquella persona que fou drogoaddicta.

La principal via de transmissió de la SIDA continua essent a través de les xeringues ja utilitzades per altres drogoaddictes, molts dels quals, a més a més, tenen una vida sexual promísqua, la qual cosa, sens dubte, fa augmentar el nombre d'afectats.

Afortunadament, ja són moltes les associacions ciutadanes que treballen atenent de diversa manera persones afectades per la SIDA. Cal incrementar la col·laboració entre aquestes entitats i l'Administració establint els mecanismes de tot tipus que calgui, i també s'ha de tenir en compte, també molt especialment, la molt preocupant situació denunciada pel Síndic que es dona a les presons de Catalunya amb la SIDA, on el percentatge d'afectats és molt més elevat.

Serveis socials. El Síndic fa una llarga consideració sobre el sistema especial de prestacions socials i econòmiques per a minusvàlids, i denuncia la diferència entre la norma i la seva aplicació, perquè ni el subsidi és suficient —21.000 pessetes al mes a partir de l'1 de gener d'enguany—, ni la prestació arriba a la totalitat dels beneficiaris potencials.

Quan parla de les ajudes socials en general, tot i reconeixent els esforços invertits pels poders públics respecte a això, el Síndic manifesta el seu desencís davant l'actual sistema d'ajudes socials; un sistema que respon a una normativa d'aparador, on l'aparença preval sobre el contingut.

L'aplicació de la Llei de pensions no contributives i l'aplicació inicial a Catalunya a partir d'enguany d'un salari social en pla experimental alimenten l'esperança del Síndic —que compartim— que siguin instruments que ens portin a la concepció d'un salari social no contributives i l'aplicació inicial a Catalunya a partir d'enguany d'un salari social en pla experimental, alimenten l'esperança del Síndic, la qual compartim, que siguin instruments que ens portin a la concepció d'un salari social com a dret de tot ciutadà, que permeti una vida digna, si és que es pot parlar de dignitat d'una assistència finançada amb 35.000 pessetes al mes, a canvi d'una aportació a la societat, a través de la qual es garanteixi la plena integració social de la persona assistida.

Notable és la preocupació del Síndic pel tema de les residències per a la gent gran. Globalment, l'any 1986 hi havia a Espanya 6,6 milions de persones de més de seixanta anys; a Catalunya hi havia 730.000 persones, el 12,5% de la població. L'any 2000, la xifra per a Espanya serà de 7,9 milions de persones i a Catalunya seran més d'un milió de persones, el 17% de la població. L'índex de servei efectiu quant a places d'atenció a Espanya era, el 1987, de 2,49 places per cada cent persones de més de seixanta-cinc anys. Les residències públiques representaven sobre el total el 20,2% de l'oferta, i les privades, el 79,8% restant. El nombre de sol·licituds pendents d'atendre per ingressar en algunes de les residències de la Seguretat Social era, l'octubre de 1989, de 24.065. El Síndic demana un estudi en profunditat de tota la problemàtica que envolta la gent gran i la definició de tot un seguit de programes per resoldre-la.

I ja per acabar amb la primera part de l'Informe, parlaré de la justícia, qüestió que representa —com hem dit al principi— el percentatge de queixes més importants, per part dels ciutadans, com ho acredita el fet que més del 30% de les visites i les queixes rebudes pel Síndic exposin situacions o motius de re-

clamació pel deficient servei que l'aparell judicial presta al ciutadà. Sense necessitat d'estendre'ns més —no tenim temps— sobre aquest particular, el títol de l'apartat 2, del capítol de l'Informe dedicat a la justícia, és prou revelador. Diu així: «Deficiències en el funcionament de l'Administració de Justícia, un trenta per cent, que fa dir: prou!»

Ni volem ni podem acabar aquesta intervenció sense dedicar-hi una part —que, evidentment, desitjaríem que fos més llarga— al llibre segon de l'Informe sota el títol de «La marginació a Catalunya». La marginació no és més que l'exclusió social de certs individus o grups. Podria pensar-se que, amb una situació de millora de la conjuntura econòmica, les bosses de pobresa tendeixen a disminuir i minven, així mateix, les situacions de marginalitat social. La realitat —no només a Catalunya, també en nombrosos països de la Comunitat Econòmica Europea—, és, justament, la contrària. El procés de revitalització econòmica ha contribuït a l'aprofundiment de l'abisme existent entre les persones desheretades i la resta de la societat. Els grups de població més afectats per la marginació tenen —com diu el Síndic— un denominador comú: la pobresa. Els gitanos, cinquanta, seixanta mil d'ells, viuen a Catalunya, que representen l'1% de la població total de Catalunya amb problemes d'analfabetisme, d'habitatge, de condicions, d'explotació en l'aspecte laboral, amb clara discriminació social. Els estrangers en col·lectius marginats, que s'han anat establint en zones agrícoles industrials determinades com el Maresme, el Segrià o el Baix Llobregat, amb problemes també denunciats de condicions laborals d'explotació, de llengua, d'integració social i els derivats —ja ho hem esmentat abans— de l'aplicació de la Llei d'Estrangeria, i també amb problemes a les presons. Només a la presó Model, que conté 2.400 interns, 450 d'ells, gairebé el 20%, són estrangers. Els vells i els nens, els dependents de les drogues i afectats per la SIDA, els disminuïts físics o psíquics que, d'una o altra manera, han estat esmentats en la nostra intervenció, formen part destacada de l'anàlisi d'aquest segon llibre de l'Informe.

En resum —i així acabo—, el Síndic ens ha tornat a presentar un informe amb un component molt i molt important de denúncia social. És un informe crític, és un informe sincer, el qual agraïm profundament a l'Honorable Síndic de Greuges, a l'Il·lustre Síndic Adjunt i a tot el personal de la Sindicatura, el nostre reconeixement per la tasca duta a terme.

Gràcies, senyor President; senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el Diputat Il·lustre senyor Colom.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, un agraïment ben sincer a l'Honorable Síndic de Greuges, al seu Adjunt i a l'equip d'assessors i l'equip de col·laboradors que fa possible que la Sindicatura de Greuges, en els darrers temps, cada vegada més, hagi portat uns informes, hagi elaborat uns informes que representen, al nostre entendre, el diagnòstic del país real —com deia en el seu moment en Comissió.

El nostre Grup ja va dir també en Comissió que l'Informe de 1989 del Síndic de Greuges, el valorem molt positivament en la seva globalitat, i que coincidim pràcticament en tots els elements, en totes les denúncies, en totes les alertes que s'hi fan i

que han d'interpel·lar aquesta Cambra, al conjunt d'aquesta Cambra.

Vaig dir —i ho acabo de dir també— que ho veiem com una radiografia, com un diagnòstic d'aquest país real de la nació real, una mica l'estat del nostre país, de la nostra nació, l'estat que, segons l'Informe, no és gens afalagador. Des del 1975, és cert que a Catalunya s'ha millorat, que les estructures democràtiques s'han anat afirmant i afermant, que les nostres institucions, entre elles, la mateixa institució de la Sindicatura de Greuges, s'han anat estabilitzant. L'Honorable Síndic, en la seva presentació, ho diu fins i tot explícitament, afirma que «en aquesta nova etapa, sense incórrer en un sentiment d'autosatisfacció, creiem poder afirmar que, tant el ciutadà com la mateixa Administració ja consideren el nostre organisme», es refereix, benentès, a la Sindicatura, «complement indispensable en l'ordenament democratitzador del nostre país». Però el país oficial, ja que parlem d'un país real, ara em penso que podem parlar també d'un país oficial, el país oficial continua encara sovint massa divorciat d'aquest país real. I és això el que volem destacar de l'Informe del Síndic, més que no pas tal o tal cas, més tard parlaré de la normalització lingüística com potser un element també complementari que volem destacar d'aquest Informe.

Però volem destacar la globalitat de l'Informe i, sobretot, el llibre segon d'aquest Informe, l'«Informe volgut», el qual ens mostra amb més cruesa els segments de població importants en nombre —i, per desgràcia, cada vegada més importants en nombre— que resten gradualment marginats de la dinàmica política, social, activa de Catalunya. Hi ha centenars de milers de ciutadans catalans desheretats totalment o parcial de la dinàmica de la Catalunya oficial, i això ho denuncia explícitament l'Informe del Síndic, i això penso que ho hem d'agrair, perquè ens pertoca a aquesta Cambra d'activar, en tot cas, mesures correctores, mesures que pal·liïn aquesta situació. La conjuntura econòmica, aparentment, sembla haver millorat tant a Catalunya com en el conjunt de la Comunitat Europea, però els mecanismes de mercat, que presideixen aquesta reactivació econòmica, aprofundeixen l'abisme entre sectors socials. L'Informe volgut del Síndic —el llibre segon— és potser, fins i tot, massa tímid com a diagnòstic d'aquest abisme que hi ha a Catalunya. Al Síndic li pertoca la denúncia davant d'aquesta Cambra; a aquesta Cambra li pertoca reaccionar.

L'Honorable Síndic afirma que avui els grups d'alt risc són els vells i els nens, són els estrangers, són els gitanos, específicament, són els drogodependents i les persones tocades per la SIDA, són els disminuïts psíquics i els disminuïts físics. Cinc grups d'alt risc social a Catalunya. Tots aquests grups d'alt risc han merescut en aquesta Cambra —és cert— atenció. Hi ha hagut durant els últims mesos moltes reunions de la Comissió de Política Social amb les associacions de disminuïts psíquics i físics, per buscar sortides a la seva situació. Divendres passat mateix, un grup de diputats de diferents grups parlamentaris vam tenir una reunió amb una comissió de diputats gallecs que tenen una comissió de seguiment sobre el narcotràfic i, fruit d'aquesta reunió oficiosa, hi va haver el compromís d'uns quants d'aquests grups —entre els quals també el de la majoria— que hauríem de tornar plantejar el tema de la drogodependència, un altre cop en aquesta Cambra i potser veure en quins aspectes —globalment, tota la Cambra— podem també reactivar un pro-

grama de suport als drogodependents. Aquesta Cambra ha creat dues comissions específiques, la d'estudi sobre la SIDA i una de seguiment i estudi sobre les bosses de pobresa, les quals estan treballant. Hi ha hagut iniciatives diverses a l'entorn dels gitanos i moltes a l'entorn de la situació dels estrangers; hi ha hagut també iniciatives diverses i propostes, no sempre ben acollides en la seva intenció i globalitat, sobre la vellesa i sobre la infància. Concretament, sobre el tema de la infància marginada properament, fa quinze dies, hi va haver un primer debat important on uns cent cinquanta professionals varen denunciar manques de coordinació entre els serveis, manques de planificació i deficients estructures i insuficients estructures d'atenció, tant privades com institucionals, per a la infància i la joventut desafavorida socialment.

Malgrat tot el que s'ha fet —o sigui, ja dic que aquest Parlament es preocupa i s'ha preocupat, i això, doncs, penso que també és bo que la Sindicatura de Greuges en sigui conscient; segur que n'és conscient i tots nosaltres en siguem conscients—, però, malgrat tots aquests treballs endegats, la nostra Agrupació parlamentària creiem que, davant d'aquest Informe del Síndic de Greuges de l'any 1989, sobretot del segon llibre d'aquest Informe, a aquesta Cambra li pertoca, a aquesta Cambra ens pertoca reaccionar. Com podem reaccionar? Apostem o fem dues propostes. Una, que és recollir una proposta que ha arribat a aquesta Cambra, signada pel Coordinador del Centre UNESCO de Catalunya, en representació de moltíssimes associacions no governamentals de Catalunya, que han proposat —i que creiem que fóra una manera de tenir a prop aquestes associacions a la dinàmica del propi Parlament, i que seria efectiu, hem de buscar mesures efectives en tot cas davant un informe de l'Honorable Síndic de Greuges—, que seria la creació de la figura jurídica d'organització no governamental amb estatut consultiu davant el Parlament de Catalunya d'entitats tan importants com Justícia i Pau o Intermón o Metges sense Fronteres, l'Institut de Drets Humans sobre Racisme i tota la resta de col·legis oficials, entitats que vetllen pels drets de les persones i dels diferents sectors professionals a Catalunya: aquesta seria —entenem— una mesura positiva per tenir a prop mecanismes també eficaços per pal·liar aquesta marginació o la sortida d'aquests grups d'alt risc.

Hi ha una altra proposta, però, que nosaltres amb aquest posicionament volem fer en aquesta Cambra, per reaccionar com a Cambra catalana. Proposaríem la constitució d'una comissió parlamentària d'urgència —jo lamento dir, senyores i senyors diputats que això implicaria treballar el mes de juliol, fora del període de sessions, per part d'alguns diputats de cada grup que volguessin assumir aquesta tasca oficiosa però real—, i que durant l'estiu, atès que, a més a més, senyores i senyors diputats, enguany, el 89 i el 90 aquesta Cambra no és que hagi treballat tots els mesos que havia de treballar, sobretot l'any 1989 —vam fer moltes vacances l'any 1989. Per pal·liar aquestes vacances, que sempre són bones quan convenen —però quan n'hi ha massa, no—, per pal·liar aquestes vacances de l'any 89, gossem proposar que el mes de juliol treballés una comissió d'urgència parlamentària que fes un seguiment i que elaborés un pla integral de mesures per eradicar o per pal·liar la marginació a Catalunya, cinc grans grups de risc, que denuncia l'Informe volgut del Síndic de Greuges a aquesta Cambra; centenars de milers de persones que viuen en situació de marginació absolu-

ta —ho torno a dir a aquesta Cambra—, companyes i companys, li pertoca reaccionar, i ens sembla que fóra bo començar, el mes de setembre, el nou període de sessions amb un pla elaborat prèviament, durant l'estiu, pels il·lustres i les il·lustres senyores diputades que volguessin treballar-hi; presentarem properament aquesta proposta a través de la Junta o directament a la Junta de Portaveus. Fins aquí el que seria el comentari, el posicionament de la nostra Agrupació parlamentària en relació amb el tema de la marginació.

Del llibre primer —no ho comentarem; només comentarem un element o un sector, unes denúncies—, en l'apartat de queixes sobre l'evolució de la normalització lingüística, un altre dels elements que ens preocupen força. Es constata en l'Informe que, des de l'aprovació de la Llei 7/1983, del dia 18 d'abril, de Normalització Lingüística de Catalunya, han estat moltes i positives les actuacions realitzades pels nostres poders públics per al foment i l'extensió de la normalització de l'ús del català. Al nostre entendre, és cert que han estat moltes i positives les actuacions fetes, emperò no han estat ni tan sols suficients, ni de bon tros suficients. Lamentem, potser, discrepar una mica, per exemple, de la meritòria tasca que, segons l'Informe, ha fet el Departament de Justícia. Jo no dic que no l'hagi feta, jo no he dit que no hi hagi hagut bones intencions; però en tot cas les institucions de Justícia —els jutjats, per entendre'ns— a Catalunya no s'han donat per assabentades d'aquestes meritòries tasques del Departament de Justícia. I ho dic amb tres exemples concrets. El primer, un que cita l'Informe: una denúncia de la Crida a la Solidaritat en Defensa de la Llengua, la Cultura i la Nació Catalanes en relació amb el paper dels tribunals militars. Resposta dels tribunals militars sobre la normalització lingüística: com vostès saben l'ús de les llengües oficials de les comunitats autònomes a l'Administració militar és regulat per l'Ordre 35/1987, del 17 de juny, l'article cinquè de la qual prescriu que en tots els actes i les relacions de servei en el si de les forces armades s'utilitzarà sempre el castellà, sigui qui sigui el destinatari de les ordres, les comunicacions o les notificacions i la comunitat autònoma en la qual es realitzin. O sigui, es passen —permetin-me, senyores i senyors diputats—, els militars es passen per l'engonal la Llei de Normalització Lingüística i totes les altres lleis de normalització lingüística que hi hagi en les altres comunitats a què fa referència. Aquesta és una denúncia que volem explicitar en aquesta Cambra i que en prenem nota.

Dues més sobre l'Administració de justícia. No hem d'anar tan lluny; el Diputat que els parla va rebre fa pocs dies una de tantes citacions judicials, que encara tinc pendents dels anys 85, 86 i 87, de les accions lingüístiques de la Crida a la Solidaritat a l'estació de Sants, a RENFE, a l'estació de França, ara ja tancada, a Plaça Catalunya, a autopistes i a tants altres llocs on va caldre reactivar i impulsar el procés de normalització lingüística per la via directa.

Bé, aquesta citació que ha rebut aquest Diputat que els parla, aquesta citació continua dient que «el objeto de esta citación es recoger documentación de su interés y caso de no comparecer le deparará el perjuicio a que hubiera lugar en derecho». Jo no hi penso comparèixer perquè ja m'he cansat d'enviar notificacions demanant que m'arribi en català. Però és que el senyors jutges —i amb això acabo, senyor President—, els senyors jutges —com a mínim, el jutge de l'Audiència Provincial, Secció Sisena, de Barcelona—, a sobre tenen la gosadia, davant de les

peticions que hem fet jo mateix i altres ciutadans d'aquest país demanant que ens ho enviïn en català, de dictar una sentència que diu: «se desprende manifiestamente que, tanto las actuaciones procesales y entre ellas las notificaciones realizadas en idioma castellano, como las hechas en idioma catalán, tiene plena validez y eficacia sin necesidad de que sean traducidas respectivamente a uno u otro idioma, de donde se desprende que el trámite de traducción...», que demanem, «que el trámite de traducción al ser innecesario y no estar establecido por la ley, deviene innecesario e inadmisibile, siendo por ello en forzoso acatamiento de la legalidad expresada desestimar el recurso de súplica interpuesto».

Ja el podem demanar en català que els senyors jutges continuen dient que en castellà i a passar pel «tubo» tots els ciutadans que siguem requerits en cèdula de citació per qualsevol afer privat i/o públic.

Bé, realment aquests són els temes d'una part de denúncia que nosaltres havíem fet o volem fer en aquesta Cambra. Jo no m'estendré ara en dir que l'Informe del Síndic lamenta especialment que RENFE, que Iberia, que Telefónica, que la policia, que l'exèrcit, que les autopistes, que totes les grans empreses estatals a Catalunya continuen fent-se absolutament l'orsai d'aquesta situació, orelles sordes al procés de normalització lingüística, que són parcelles impermeables a la tasca normalitzadora.

Davant d'això, senyores i senyors diputats, el Síndic també alerta, aquest Parlament també ha de reaccionar. Si reacciona aquest Parlament amb la Moció que vam aprovar ara fa poc, doncs, que obria la porta a una revisió de la Llei de Normalització Lingüística, benvinguda sigui aquesta reacció; benvinguda sigui aquesta reacció perquè la porta oberta a la reforma de la Llei de Normalització Lingüística és per dotar el Govern d'instruments coercitius davant d'aquestes empreses que no volen normalitzar la seva vida al nostre país, dit des d'un punt de vista lingüístic. Si això és així, benvinguda sigui; si no és així, senyores diputades, senyors diputats, em pregunto —i faig la reflexió davant de la Cambra— si no caldrà tornar a impulsar accions directes no violentes de catalanització en totes i cadascuna d'aquestes empreses. Sembla ser que és l'únic llenguatge que entenen, que no vinguin després amb històries: l'únic llenguatge que entenen. Val més —i això no he dit jo, això ha dit el President de la Generalitat en moltes ocasions—, han valgut més l'any 84 i 85 les accions directes no violentes de la Crida a la Solidaritat —una sola d'aquestes accions— que les cartes enviades pel President de la Generalitat i de l'aleshores Directora General de Política Lingüística, senyora Aina Moll, a RENFE, Iberia, Telefónica, autopistes i altres empreses de l'estil. 84, 85..., som l'any 90; si l'any 90 continuen així, ja els ho anuncio; jo penso que llavors ens tocarà a tots nosaltres veure si fem o no fem aquesta proposta que caldrà reactivar aquest procés.

Vaig demanar oportunament, la nostra Agrupació va demanar oportunament, a l'Honorable Síndic de Greuges, que amb vista a l'any vinent, amb vista a l'Informe de 1990, pogués recollir en el llibre segon, l'Informe volgut, justament com està el procés de normalització lingüística de Catalunya. Penso que fóra una bona idea i que això ens portés a activar l'any 91, si no ho hem fet l'any 90, encara més, aquest procés vital per a la recuperació i la reconstrucció nacional del nostre país.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i

senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Colom, li prego que d'ara endavant presti una mica més d'atenció al llum vermell; s'ha excedit notablement.

Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ródenas. Silenci!

El Sr. RÓDENAS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, d'acord amb el que disposen els articles 30 i 31 de la Llei 14/1984, de creació i regulació de la institució del Síndic de Greuges, el seu titular ens ha exposat fa un moment els grans trets del que ha estat la seva actuació durant l'any 1989. Aquest debat, aquest Informe, de fet, és una reiteració del que varem tenir fa uns dies en la Comissió corresponent i en la qual, pràcticament, tots els Grups van exposar la seva posició; posició que, en general, podríem dir que és favorable al que representa l'actuació, la tasca portada a terme pel Síndic i favorable al que és l'Informe en si mateix.

Jo, realment, en representació del meu Grup, m'agradaria entrar en molts punts concrets i específics, però jo crec que la valoració que hem de fer és molt més global, molt més generalitzada i, encara que no entrem en punts concrets —exceptuant-ne un, que serà la justícia—, realment crec que la valoració ha de fer-se de forma global. I, en principi, crec que és obligat, obligat per a tots nosaltres, reconèixer la gran tasca que porta a terme el Síndic de Greuges i la seva oficina, el seu ajudant; crec que també hem de reconèixer la sensibilitat del Síndic, dels seus ajudants amb els problemes que se'ls presenten i les recomanacions que formulen a les administracions. També crec que hem de reconèixer que la tasca portada a terme ha influït de forma important en el coneixement que els ciutadans de Catalunya tenen d'aquesta Institució absolutament necessària, diríem, en una societat democràtica, pluralista i de règim de llibertats.

Però una qüestió és valorar positivament, com dèiem, aquest Informe o l'activitat portada a terme; una altra és saber si realment encara podria aquesta Institució dur a terme més actuacions o d'altres actuacions. I una darrera qüestió és valorar el funcionament —funcionament que nosaltres creiem incorrecte en un estat civilitzat— de l'Administració en general i de l'Administració catalana en particular.

Pel que fa al primer punt, diu l'article primer de la Llei reguladora de la Institució que «El Síndic de Greuges té per missió defensar els drets fonamentals i les llibertats públiques dels ciutadans. Amb aquesta finalitat supervisa l'actuació de l'Administració pública de la Generalitat i de les autoritats i del personal que en depenen o afectes a un servei públic.» Des d'aquest plantejament i en funció de la Llei reguladora de la seva missió, el Síndic recull totes les queixes que entén i fa l'Informe que ens ha presentat.

Però, aquesta bona predisposició a la valoració positiva, al que és l'Informe, no ens impedirà, passant al segon punt esmentat anteriorment, valorar també les deficiències de la Institució o, si hi cap, les possibilitats d'actuació d'aquesta Institució; perquè atenent l'esperit i la lletra de les disposicions que regulen el seu funcionament, hauríem de posar l'accent, precisament, on diu «la defensa o la supervisió» perquè realment això fos una pràctica real, efectiva i transcendent vers l'Administració. O sigui, no servirà per a res, i de fet no serveix per a res, que la força moral que tenen les actuacions del Síndic —que realment la tenen—, no farà res si aquesta força moral no

es tradueix en actuacions més coactives, més coadjuvants, perquè l'Administració realment tingui en compte totes les recomanacions i tingui en compte aquestes recomanacions des d'un punt de vista, no tan sols polític, sinó també pressupostari, per fer en cada moment les recomanacions que formulen i que tenen realment una objectivitat molt palesa.

Nosaltres no estem d'acord, no estem d'acord —perquè no és el principi polític de l'existència del Síndic— que el Síndic de Greuges sigui una finestreta administrativa on es reben les queixes dels ciutadans de Catalunya. I fins ara, i encara que el Síndic i els seus ajudants posin tot l'esforç possible en la seva tasca, és evident que no avancem en el procés que les recomanacions que fan siguin més o menys tingudes en compte per l'Administració.

La darrera qüestió que plantejàvem es referia a l'incorrecte funcionament de l'Administració, qüestió palesa, i, malgrat les millores que hi pugui haver —no caldria sinó que no hi haguesin millores—, no és el més adient parlant d'un estat civilitzat a finals del segle XX. I això queda palès en virtut de les denúncies dels greuges que han estat recollits en l'Informe. I és del tot preocupant que, en la classificació dels expedients per seccions, totes les matèries han pujat; han pujat més o menys, però han pujat, llevat de les seccions d'ensenyament i cultura, i treball i pensions, fent una comparació, precisament, amb l'Informe de l'any 88. I això vol dir que no funcionem com a mínim amb un nivell adequat per a les necessitats de la realitat social actual. I si això és preocupant, resulta alarmant la ubicació permanent en el primer lloc del *ranking*, per seccions, del Departament de Justícia, ja sigui en seccions generals que afectarien l'Administració general o central, o autonòmica, ja sigui l'Administració autonòmica. Destacar, en el nivell autonòmic, a més de la justícia, les queixes rebudes també en els Departaments de Sanitat, Benestar Social i Ensenyament com més importants.

Per últim —ja l'han tocat alguns dels predecessors que han fet ús de la paraula amb anterioritat—, crec que és obligat felicitar el Síndic per la sensibilitat tinguda en afegir el llibre segon, no perquè sigui un altre llibre, sinó per la temàtica especial, que inclou tot el que és la marginació a Catalunya, i que va, com hem dit, des dels gitanos, estrangers, els vells, els drogodependents, els afectats per la SIDA, els disminuïts, etcètera: grups que es troben normalment interrelacionats i que, a més de patir situacions de total impotència fins i tot per sobreviure, o patir situacions de discriminacions socials i econòmiques claríssimes, simplement, jo diria, estan patint la indiferència de la societat benestant, o de gran part de la societat benestant de Catalunya.

I per aquestes raons nosaltres creiem que és molt important donar a conèixer la nostra realitat, aquesta realitat, la realitat «real», que diria el senyor Colom, del país, perquè no tot són flors i violes i, realment, és molt important poder donar a la societat catalana la realitat de la marginació —d'aquesta crua marginació— que ens implica a tots, encara que la més gran implicació la té el Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. Pel Grup parlamentari Popular, per fixar posició, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Senyor President, senyores i sen-

yors diputats, un any més hem rebut l'Informe anual del treball realitzat per l'Honorable Síndic, que consta de dos llibres: un, els informes obligats i, l'altre, els informes volguts. Informes que compten amb el suport del Grup parlamentari Popular, i felicitem pel seu bon treball l'Honorable Síndic, el Síndic Adjunt i tot el seu equip que hi ha collaborat.

El Grup Popular prenem consciència, una vegada més, de les conclusions esmentades en l'Informe, per tal de posar-nos a treballar i collaborar a millorar tantes mancances, deixadesa o abandó de les diferents administracions envers el ciutadà que reclama, demana o exigeix el que li pertoca i que, per manca de voluntat humana, de treball o política, l'Administració no és eficaç. En l'Informe l'Honorable Síndic ens indica clarament la mancança d'una acció decidida del Govern de la Generalitat per aconseguir una administració més eficaç. Tot sovint es diu que les queixes que formulen els ciutadans sobre l'Administració pública catalana neixen, fonamentalment, de la seva inactivitat i, fins i tot, de la indefensió en què es troben els ciutadans davant d'aquesta Administració, com és el silenci administratiu, la manca de respostes, l'incompliment tot sovint de les normes de la mateixa Administració, dels abusos respecte a la contestació dels recursos, tant de la Generalitat com, en alguns casos, dels ajuntaments.

Per tant, aquesta és una situació que, des del punt de vista del Grup Popular, ens demostra que estem molt lluny de tenir una administració àgil i desburocratitzada, i això queda reflectit en l'últim paràgraf de les conclusions, quan l'Honorable Síndic propugna l'increment d'oficines o punts d'informació al ciutadà sobre tramitació administrativa.

Ara per ara, després d'onze anys d'ajuntaments democràtics, és incompreensible que els equips de govern municipal neguin o posin entrebancs a lliurar la informació deguda, bé sigui d'actes en comissió o de qualsevol informe que els regidors d'altres opcions polítiques que estan a l'oposició, però que són els legals representants del poble, tinguin vertaders problemes per obtenir-los. Per tant, veiem clarament que, tot i que l'Administració pública catalana en alguns aspectes ha anat avançant, en altres encara es troba molt lluny del que són les aspiracions dels ciutadans d'aquest país.

Veiem clarament com van creixent les persones o els ciutadans marginats en la nostra societat catalana. Si els més marginats eren, en els passats informes, els deficients físics o psíquics, les persones sense feina, la gent gran sense família, els presos, ara són aquests i d'altres, com els gitanos, estrangers africans del nord o del centre d'Àfrica, vells i nens, nois i noies dependents de la droga, malalts de la SIDA, uns malalts que en la majoria dels casos ni la mateixa família els vol, malalts de la SIDA sense residència per poder-los atendre degudament. Estem estudiant en aquests moments la incidència de la SIDA, la transmissió, la prevenció, però estem fent tard en la creació de centres d'acolliment per als drogodependents i rehabilitació d'aquestes persones.

Avui hi ha més persones esperant, fent cua per una plaça, que places disposem. Tenim al damunt un problema de sanitat pública molt greu, i a la vegada molt important, que va creixent, però no tenim els mitjans necessaris per portar a terme els programes adequats de prevenció, rehabilitació i fins i tot d'atenció digna a les persones que pateixen la malaltia terminal, acompanyada dels nombrosos sofriments físics. I, si això fos

poc, a més, molt breument, ens trobarem amb els fills d'aquests, portadors d'anticossos de la SIDA, que la societat també margina.

Voldria destacar la denúncia de l'Honorable Síndic per les condicions infrahumanes en què són tractats i viuen a Catalunya els immigrants i principalment els africans, produint-se greus discriminacions contra ells, tant econòmicament, socialment i laboralment. L'aplicació de la Llei d'Estrangeria del Govern central i el Reglament que la desenvolupa són restrictius, i en aquest sentit mai aconseguirem la situació de legalitat d'aquests estrangers, ja que tot són obstacles per poder aconseguir permisos de residència o regularitzar la situació de molts milers de persones que porten molts i molts anys a Catalunya. L'esperit restrictiu sols col·laborarà que cada cop més sorgeixin, amb aquesta marginació, brots de racisme.

El toc d'atenció de l'Honorable Síndic en aquest Informe que avui debatem ja havia estat recollit i debatut mitjançant interpellacions i moció, com la que recordo en aquests moments, del Grup d'Iniciativa. El que sí que és cert és que, malgrat no tenir competències sobre estrangeria, el Govern de la Generalitat fa ben poca cosa per evitar aquesta intolerància, i això s'ha constatat en la persecució i retorn al seu país d'estrangers africans en aquests darrers mesos per l'Administració central. De tot això deriva que l'immigrant estranger no tingui cap altre remei que refugiar-se en la clandestinitat, tant social com laboral, acceptar treballs en condicions infrahumanes i viure acorralat per la inseguretat i la por a casa nostra.

Voldria destacar l'augment considerable de la tramitació d'expedients d'ofici, en nombre de trenta-vuit, encara que s'hi incloguin tots els expedients oberts per a l'estudi de la situació dels dipòsits municipals de detinguts a Catalunya, fets que el Grup Popular vàrem exposar en el passat Informe, corresponent al 1988. I remarcar el nombre de queixes resoltes directament en el servei d'informació al ciutadà, el dia a dia, tan important, que l'Honorable Síndic ha estat mantenint i resolent al llarg de l'any, i que ens consta el bon servei i treball realitzats.

El Grup Popular creiem que és d'especial menció un col·lectiu de persones molt important, que també es queixa, i són les dones. En el resum de l'Informe se'ns indica que, del total de reclamants, el 32,67% han estat dones. Voldria remarcar que, atès l'esforç que —des de les administracions i la Comissió d'Estudi en el Parlament de Catalunya— s'està duent a terme per tal de millorar la situació de no discriminar la dona en els seus drets, en la igualtat d'oportunitats davant l'home, els maltractaments, els abusos deshonestos, la discriminació en el treball, tant en el salari com en la feina a desenvolupar, els mals tractes rebuts pels seus marits, una justícia lenta per tal de resoldre el problema de l'incompliment de la pensió per als seus fills, el Grup Popular demanaríem a l'Honorable Síndic que reflectís en els propers informes quines són les queixes del sexe femení i quin tipus de reclamació, bé sigui per professió, ocupació, activitat, de justícia o envers la seva persona, s'han produït, per tal de contribuir als estudis que s'estan portant a terme en defensa de la igualtat.

Finalment, l'últim aspecte aniria a unes declaracions del Síndic a un mitjà de comunicació i que no hem vist reflectit en l'Informe, que fa referència que quasi tots els diputats el felicitem per l'Informe anual, però el lamentable és que pocs el llegim, perquè les conclusions que planteja es repeteixen quasi

any rere any. El Grup Popular som conscients de les conclusions que ens indiquen els informes, i que ni aquest ni d'altres anys anteriors han caigut en sac trencat; ben al contrari, el Grup Popular els hem estudiat detingudament, i dels estudis han sorgit iniciatives parlamentàries. Algunes han prosperat, com ara recordo la Proposició no de Llei sobre el control sanitari a les persones que es dediquen a la prostitució, o els aparcaments de mercaderies perilloses que ens indicava l'Honorable Síndic en l'Informe del 1988. D'altres no han prosperat, pel corró del Grup de la majoria que dona suport al Govern de la Generalitat. Seria bo que crítiques com aquestes, l'Honorable Síndic, a més de fer-ne esment en mitjans de comunicació, ho fes també en els propers informes.

Per acabar, nosaltres voldríem reconèixer el treball que s'ha fet en aquest Informe i, des del punt de vista del nostre Grup, donem el nostre suport per la tasca realitzada, un suport de vegades crític, però sens dubte un suport per complir les funcions que el Parlament al seu moment li va encomanar mitjançant l'aprovació de la Llei 14/84, del Síndic de Greuges.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, voldria començar la meua intervenció amb un record a Manuel de Pedrolo, un català que va defensar les llibertats del poble de Catalunya i va denunciar la violació sistemàtica, a Catalunya, dels drets humans i les llibertats polítiques. Només cal recordar la tetralogia *La terra prohibida*.

Dit això, i passant ja a l'Informe del Síndic de Greuges, avui, en aquesta Cambra es presenta el primer Informe del segon mandat del Síndic de Greuges, que creiem que serà el de l'etapa de la consolidació de la Institució, i que s'ha d'aconseguir que l'autoritat moral —l'únic instrument en mans del Síndic— sigui suficient per persuadir l'Administració per tal de corregir les seves mancances.

També s'ha estès el coneixement de la Institució, i això crec que és degut, entre altres motius, al fet de la presència del Síndic en els mitjans de comunicació. Ha estat molt més freqüent que en períodes anteriors, i en el moment que es produïen els fets i, per tant, preocupaven la societat catalana. I, com ja vam dir en l'anterior compareixença del Síndic de Greuges, el mètode d'emprar aquests informes és molt satisfactori, ja que és un bon instrument per clarificar la situació de funcionament de l'Administració i la seva sistematització en matèries i els seus gràfics estadístics ajuden a fer un seguiment dels conflictes entre els administrats i l'Administració per departaments.

D'altra banda, el segon llibre, l'«Informe volgut», que enguany presenta una monografia sobre la marginació a Catalunya, que descriu la situació real d'una part de la nostra societat, d'aquells que de vegades el President de la Generalitat en diu «els que no poden seguir», els que «estan a les golfes», ens ofereix l'oportunitat de debatre en aquest Parlament l'altra cara de la moneda. Aquí, l'optimisme no hi té cabuda. El creixement de les bosses de pobresa s'incrementa, i també ens descobreixen temes sagnants que, si no fos per aquest Informe, no es debatrien en aquest Parlament. La lectura del segon llibre ha de fer reflexionar tots els grups de la Cambra sobre una situació d'injustícia que pateix un sector de la societat. Voldria, no obstant

això, abans de fer una anàlisi de l'Informe, remarcar tres qüestions, dues de les quals ja vàrem assenyalar en la presentació de l'anterior Informe: en la sessió plenària del 29 de novembre, aquest Parlament va aprovar per unanimitat dels presents un Projecte de Llei de Modificació de la Llei del Síndic de Greuges en el sentit que la Institució, amb la conformitat prèvia de la Comissió parlamentària del Síndic, pogués designar una persona de la seva confiança per ocupar el càrrec d'adjunt per a la defensa dels drets de l'infant.

Les valoracions que el nostre Grup d'Iniciativa per Catalunya va fer, tant en la presa en consideració com en el moment de l'aprovació del Projecte, mostraven la seva necessitat, en primer lloc, per augmentar els mitjans humans, tan escassos, que el mateix Síndic manifesta de manera reiterada en els seus informes. I, en conseqüència, la tramitació d'expedients d'ofici, tan necessaris en els casos de menors, ja que, com vam dir en la seva compareixença en Comissió —com ja deia el Síndic en la seva compareixença en Comissió—, només s'havien rebut dues queixes, la qual cosa és lògica, si es té en compte que difícilment el menor pot adreçar-se al Síndic de Greuges.

La creació d'aquesta figura és determinada pel dictamen de la Comissió d'Investigació sobre els Maltractaments Infligits als Menors, aprovat també per unanimitat en el plenari del 18 d'octubre del 1987. Per tant, ha existit i existeix una voluntat unànime per part de tots els grups de la Cambra quant a la necessitat d'una major vigilància en el respecte dels drets de l'infant.

El nostre Grup —i suposo que els restants de la Cambra— desitjaríem que s'iniciessin els tràmits perquè l'any vinent tinguéssim a Catalunya un síndic adjunt dels drets de l'infant.

Una segona qüestió —que en part va lligada a l'anterior— és el tràmit dels expedients d'ofici. Aquesta és una reivindicació expressada en la majoria de les intervencions de tots els grups davant l'Informe del Síndic de Greuges. Reconeixem les dificultats del seu tràmit, sobretot per la minsa partida pressupostària, però hi ha temes que, si no s'inicien d'ofici, difícilment arribaran a la Institució. Abans apuntàvem el dels menors, però n'hi ha d'altres, com les agressions al medi, com pot ser el seguiment de la normalització lingüística.

La tercera qüestió és la relació entre el Parlament i el Síndic de Greuges, que es limita a dues compareixences —una en Comissió i una altra en el Ple—, però que es podria reduir a una de sola, ja que és la repetició del mateix Informe. Per tant, assistir a la Comissió o al Ple és suficient.

D'altra banda, a l'anterior període de sessions ja vam demanar la seva compareixença en Comissió perquè informés sobre temes puntuals en el moment en què es produïen. En l'Informe de la memòria de l'any 88, el Síndic de Greuges també apuntava la possibilitat de fer informes extraordinaris sobre les qüestions concretes. Crec que en aquelles problemàtiques en què existeix una intervenció del Síndic i afecta un sector nombrós de la societat, caldria la seva compareixença informant davant la Comissió. El nostre Grup insisteix que aquest procediment es porti a terme.

Passant a la casuística de l'Informe, i deixant per al final l'examen de l'Informe volgut del segon llibre, hem d'assenyalar que en el primer existeix un apartat que fa referència a la relació dels ciutadans amb l'exèrcit i solament es tracta de les queixes sobre la reducció del servei militar als majors de vint-i-

vuit anys, però no hi hem vist cap intervenció per la situació provocada per l'actual Llei d'Objecció de Consciència, i, si bé és cert que això seria competència del Defensor del Pueblo, que en el seu dia va recórrer contra la Llei, cal remarcar que a Catalunya s'han produït situacions difícils per a alguns joves.

Sobre l'habitatge, es torna insistir en l'Informe en les dificultats de molts ciutadans per accedir a un habitatge digne i a l'abast de les seves possibilitats econòmiques: la situació, pel que descriu l'Informe, no ha millorat en el transcurs d'aquest any. I apunta el mateix Síndic que cal que les diferents administracions prenguin nota perquè facin servir les tècniques jurídiques previstes a la Llei del Sòl per tal de crear sòl urbanitzat que pugui ser utilitzat directament o ofert a preus no especulatiu a fi de disminuir els preus dels solars i fer construccions que no tinguin preus prohibitius per als joves i les rendes més baixes.

Pel que fa a la normalització lingüística, si bé s'expressa el Síndic en el sentit que existeix una millora, fa notar que existeix una certa apatia, producte potser d'un conformisme injustificat, a criteri del Síndic, en la situació actual. Per tant, cal que l'Administració tingui una actitud positiva en la normalització lingüística.

La secció vuit, que tracta de la justícia, és el punt en el qual continua havent-hi més queixes; és l'assignatura pendent, encara, de la democràcia. La lentitud dels procediments provocada per la manca de personal, mitjans, constants vacants dels jutjats, trasllats de funcionaris, són algunes de les causes que fan que la justícia sigui tan lenta. Però, a més de la lentitud, hi hem d'afegir també una manca de preparació —només cal llegir les últimes manifestacions de membres del poder judicial—, i aquest és un problema seriós que anem arrossegant sense veure solucions definitives.

Dins el mateix apartat, pel que fa a les presons, crec que l'Informe és d'un optimisme que no respon a la realitat. L'Informe... No hi ha dubte que, amb la inauguració de la presó de Quatre Camins, la Model ja no es troba tan massificada, però encara és molt elevat el nombre d'interns, i en vulnera els drets fonamentals, i continuen també les deficiències en el centre de menors i de Wad-Ras; les classificacions es realitzen amb molta lentitud i les queixes dels interns són continuades; quant als tractes dels funcionaris, només cal referir-se als últims incidents de la Model, de Barcelona.

Voldria adreçar —i perquè crec que és just— una felicitació molt especial per la tasca feta per part del Síndic i del seu Adjunt, senyor Elies Rogent, en les visites realitzades per comprovar l'estat dels dipòsits municipals de detinguts. La situació de la infraestructura és pèssima; l'estada dels interns, inhumana, amb greus problemes d'higiene, i, el que és més preocupant, el tracte que reben, principalment quan es troben sota la síndrome d'abstinència o amb alguna malaltia comuna, i sovint la policia municipal es queixa de les dificultats de trobar el metge forense per visitar-los i, si la situació s'agreuja, no tenen altre remei que conduir-los als hospitals, amb el risc que això suposa. Cal que les administracions prenguin bona nota de l'Informe del Síndic i, al marge de les competències, cerquin solucions urgents.

L'Informe volgut fa una exposició de la marginació a Catalunya, de l'abisme existent entre les persones degradades i la resta de la societat: és un toc d'alerta molt preocupant. El Síndic assenyala que tots els sectors marginats de la societat tenen

un denominador comú, la pobresa, i fa una crida perquè tots lluitem activament contra ella, amb una voluntat pública i privada de solidaritzar-se amb els sectors de població més desafavorits. S'ha de conscienciar la societat del problema greu que afecta molts ciutadans —la pobresa— i cal cercar solucions per evitar que s'estenguin les bosses de pobresa.

El Síndic de Greuges assenyala els següents grups de risc de marginació en la nostra societat: els gitanos, respecte als quals, si bé hi ha la consciència a la societat que s'automarginen, això no és cert, ja que, normalment, el que fan és defensar la seva identitat i costum com a poble. I aquesta defensa mereix, moltes vegades, el rebuig per part dels ciutadans. No diem res de nou si manifestem que els gitanos tenen moltes dificultats a trobar feina i quan la troben és com a mà d'obra barata, per a feines que la majoria de les vegades no són acceptades per ningú i que, una vegada han estat realitzades, la mateixa comunitat que els ha explotat després els expulsa. Cal dir que s'ha de fer un seguiment des d'aquest Parlament de l'abús que es fa del treball que el gitanos realitzen, procurar la seva no-marginació de la societat. Hauríem de tenir en compte el suggeriment que ens fa el Síndic quan diu que qualsevol programa d'integració social que s'iniciï hauria de comptar amb la representació de l'ètnia gitana per prosperar i assolir uns objectius durables.

L'altre grup, el grup d'estrangers africans que hi ha al nostre país, pateix una discriminació i una marginació deguda, principalment, a la Llei d'Estrangeria, que col·loca tots els treballadors estrangers en situació d'il·legalitat. Malgrat la prohibició d'expulsar en massa a grups estrangers, fa poc hem assistit a una expulsió d'aquestes característiques a la comarca d'Osona. El nostre Grup d'Iniciativa per Catalunya ha demanat constantment la derogació d'aquesta Llei, l'articulat de la qual no té res a veure amb la declaració de principis que figuren en el seu preàmbul. Aquesta Llei impedeix que l'estranger que vol treballar a l'Estat espanyol pugui legalitzar la seva situació i deixa una àmplia decisió a les autoritats governatives per a la seva expulsió. L'aplicació d'aquesta Llei col·loca l'estranger en situació d'il·legalitat i, per tant, el condemna a portar una vida clandestina —cal fer notar que els expulsats a Osona eren aquells que estaven intentant legalitzar la seva situació. Aquesta forma de viure, al marge de la Llei, fa que es busquin feines en les quals el salari és molt inferior al salari mínim, i es crea una competència deslleial, al marge de la pròpia explotació, i, a més, aboca els ciutadans estrangers a la delinqüència. A la llarga, el comportament d'aquests estrangers fa que hi hagi un rebuig per part de la societat, que pot arribar a convertir la societat catalana, tradicionalment no racista, en una societat en què comencin a haver-hi brots de racisme. El Síndic ens diu que aquest Informe és un intent d'acostar la realitat dels africans al Parlament, i que calen mesures: el nostre Grup presentarà una proposició per a la creació d'una comissió de seguiment dels estrangers a Catalunya.

L'altre grup que el Síndic assenyala com de risc per a la marginació són els vells i els nens. Cal dir per endavant que la solució del problema de la vellesa només es trobarà si es consciencia, la societat, que la gent gran ha d'estar a cura de la seva família. Però no és menys cert que la realitat actual fa que s'hagin de cercar solucions immediates. L'Administració no pot afirmar només que és una obligació dels familiars, sinó que ha de prendre mesures imminents. La situació de les residències

privades per a la gent gran, la majoria de les quals no reuneixen les condicions mínimes, però que l'Administració moltes vegades no clausura aquestes residències per la manca de llocs públics on internar-los...

La situació dels menors marginats esdevé cada cop més greu, i no és estrany trobar a les comissaries nens de set o vuit anys: el fet comença a ser preocupant. Les mesures que es prenen són insuficients; els centres públics d'internament de menors no són llocs de rehabilitació modèlics i necessiten una profunda transformació. El Síndic, en el seu Informe, ens diu que, per pal·liar la situació del problema, ha d'existir una política global contra la pobresa i l'esforç d'integració social, i reitera la necessitat d'aprovar una nova llei de menors.

Un altre grup és el de dependents de la droga i la SIDA. En aquest cas, és evident que la solució escapa —la solució global— a l'àmbit de Catalunya, de l'Estat espanyol i quasi gosa dir del marc europeu, però sí que s'han de cercar solucions a aquells malalts drogodependents, malalts que una part de la societat encara denomina «delinqüents». El Síndic ens fa notar la manca de llocs de treball, la manca de coordinació i seguiment d'aquests malalts; aquestes queixes, ens diu el Síndic, són constants en la consulta diària. Cal, doncs, que la societat es conscienciï que necessiten atenció com un malalt, com un altre malalt que pot patir una malaltia cardíoc-vascular.

No voldria acabar la meua intervenció sense fer constar la possibilitat que existeixi a Catalunya algun brot de marginació vers aquelles persones que són portadores de la SIDA. Cal que, per part de l'Administració, es doni una informació correcta abans que la societat margini aquestes persones.

El Síndic inclou, finalment, amb encert, el grup dels disminuïts físics i psíquics, que pateixen, en primer lloc, una manca d'infraestructures per poder desenvolupar les seves activitats i d'una acció decidida per integrar aquests col·lectius a tots els nivells, des de l'escola fins al món del treball.

Per acabar, la felicitació al Síndic i als seus col·laboradors per aquest segon llibre, que ha de servir perquè, com es diu a les conclusions, la societat substitueixi el concepte d'«assistència» pel de «solidaritat».

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, l'Informe d'aquest any 1989 que ens ha presentat el Síndic de Greuges en aquest Plenari, i que fa uns dies vam poder discutir i fer-li tot un conjunt de preguntes a la Comissió, des del punt de vista del Grup Socialista es dona en un context una mica diferent a altres anys. És a dir, fa uns mesos aquest Parlament nomenava, per segona vegada, el senyor Rahola Síndic de Greuges, i, per tant, ens trobem en una etapa de consolidació d'aquesta Institució: la primera etapa ha estat una etapa en la qual els ciutadans d'aquest país han hagut de conèixer aquesta nova institució, i nosaltres estem convençuts que aquests anys propers permetran que aquesta Institució quedi consolidada arreu del país.

De totes maneres, nosaltres, en aquest Informe, per conèixer si realment la tasca que ens ha presentat en aquest Informe es correspon a les necessitats del nostre país, de la nostra societat, haurem de fer un repàs dels principals esdeveniments que han

succeït l'any 1989 a Catalunya, i veure, realment, si es troben reflectits en aquest Informe, perquè nosaltres considerem que aquesta tasca del Síndic de Greuges ha d'anar totalment connectada amb el que és la realitat social i amb les preocupacions dels ciutadans d'aquest país.

Per tant, des del nostre punt de vista, sí que aquest Informe ens pot servir per fer una radiografia —evidentment, no total— de la societat catalana, de les relacions d'aquesta societat amb l'Administració i del funcionament de la mateixa Administració.

En primer lloc, nosaltres voldríem parlar del primer apartat, que fa referència al llibre primer que ens ha presentat el senyor Síndic, quan fa referència a ordenació del territori: en concret, quan parla d'habitatges i també d'urbanisme. En aquest Informe el Síndic ens destaca, en primer lloc, la problemàtica de les urbanitzacions il·legals, les discrepàncies que sorgeixen en el planejament urbanístic, tots els problemes de disciplina urbanística i, en general, els problemes d'activitats classificades.

De totes maneres, el senyor Síndic ens diu en el seu Informe que l'habitatge, el dret a l'habitatge, és un tema preocupant, en la mesura que està considerat com un dret constitucional. Nosaltres, el que hauríem volgut saber és les actuacions que el Síndic ha pres respecte a l'Administració o les administracions que tenen competència respecte al tema de l'habitatge, perquè creiem que, en aquests moments, sens dubte, és una de les principals preocupacions que en aquests moments hi ha al país.

Dintre d'aquest apartat de l'ordenació del territori, no hi ha dubte que nosaltres hi hem notat tot un conjunt de circumstàncies que fan que no el trobem del tot complet. No hi ha dubte que, en aquests moments, una de les principals preocupacions de sectors importants d'aquest país està al voltant del medi ambient, i, curiosament, en aquest Informe no hem trobat reflectides aquestes preocupacions: temes tan importants com l'accident de la central nuclear de Vandellòs, l'any passat, la destrucció de moltes zones del litoral, la situació en què es troben alguns paratges naturals del nostre país o la mateixa contaminació ambiental no es troben reflectits en aquest Informe, i, per tant, des d'aquest punt de vista, ja podem dir que aquesta és una de les mancances que hi trobem.

En el segon apartat, que fa referència a sanitat, segurament estariem bastant d'acord amb l'anàlisi que es fa de la problemàtica sanitària al nostre país, de les llistes d'espera, dels col·lapses que es continuen produint, de la necessitat de millors centres d'urgència, de centres d'assistència primària, i de la situació, en general, en què es troben les persones que tenen problemes de drogoaddició o problemes al voltant de malalties com la SIDA.

De totes maneres, en aquest Informe, a diferència de l'any passat, hi notem dues mancances, respecte als problemes sanitaris: en primer lloc, no es diu res de l'assistència psiquiàtrica, quan sens dubte és un dels problemes més greus que en aquests moments hi ha plantejats, des del punt de vista de l'assistència sanitària, i, després, també hem notat un buit quant a les actuacions del Síndic en alguns problemes que s'han plantejat al voltant de la SIDA —en concret, problemes que en algun cas han estat greus, que fan referència a transfusions de sang que s'han donat en algun hospital públic, i que també hem notat que en aquest Informe no se'n diu absolutament res.

En tercer lloc, com a tercer gran apartat, entrariem en els as-

pectes —que per a nosaltres són importants— dels serveis socials, on en l'Informe hi ha un apartat important respecte a les residències de la gent gran. Hem de dir que hi ha una anàlisi del problema, des del nostre punt de vista, correcta —tots els problemes que fan referència a les residències privades, a les inspeccions—, però, incomprensiblement, hi ha una mancança també important, per a nosaltres, en tant que a l'apartat en què el Síndic fa referència a actuacions d'ofici no hi notem absolutament res en casos tan preocupants, i fins i tot dolorosos, com van ser casos com el de la residència Alba i d'altres residències. Per tant, des d'aquest punt de vista, no hi ha dubte que, estant d'acord amb l'anàlisi que es fa del problema de les residències per a la gent gran, hi ha un apartat en el qual no es diu res d'aspectes concrets.

Respecte al tema de la justícia, nosaltres voldríem tenir en compte dos aspectes: el que fa referència a la infància maltractada i el món penitenciari.

Respecte a la infància maltractada, no hi ha dubte que estem d'acord amb el que diu el Síndic respecte a la descoordinació en tot el conjunt de departaments de la Generalitat que s'ocupen d'aquesta qüestió; també en la necessitat que hi hagi un codi del menor, encara que en l'Informe no queda molt clar si aquesta és una referència que s'hauria de plantejar al Congrés dels Diputats o en aquest Parlament, i, en tercer lloc, quant a una mancança, que també ha estat fixada per algun altre grup, en aquest debat, que fa referència a la creació de la figura de l'adjunt al Síndic per a la defensa dels drets dels infants. Nosaltres pensem que aquest tema s'ha de resoldre aquest any, ja que el Parlament de Catalunya, ja l'any 1989, va aprovar per unanimitat la creació d'aquesta figura. Per tant, creiem que, d'alguna manera, s'ha de donar resposta al que és una qüestió plantejada per tots els grups parlamentaris d'aquesta Cambra, que va conduir a la modificació de la Llei del Síndic de Greuges.

Quant al món penitenciari, hem de dir que no compartim el cert optimisme que notem en l'Informe que ens fa el Síndic, o, almenys, d'una part respecte a aquest món penitenciari. A ningú se li escapa que la situació en què en aquests moments es troba la presó Model és insostenible: jo crec que els darrers esdeveniments ens donen, desgraciadament, la raó de la situació aquesta insostenible; que altres presons, com la de la Trinitat o la de Wad-Ras, també es troben en una situació que deixa molt a desitjar, i, per tant, des d'aquest punt de vista, no hi ha dubte que manquen centres penitenciaris moderns, millor servei, treballs penitenciaris per a un gran nombre d'interns i una política activa de reinserció. Per tant, des d'aquest punt de vista, aquest també és un aspecte que, si bé en l'Informe està aprofundit, nosaltres hem constatat, a diferència d'informes d'altres anys, que, almenys des del punt de vista del que representa, en aquests moments, la situació a les presons de Catalunya, hi ha una posició, en l'Informe, excessivament optimista.

Quant a les actuacions d'ofici, nosaltres hem de dir que hem constatat que hi ha un avenç respecte a altres anys: sempre, en el debat que es feia d'aquest Informe del Síndic de Greuges, havíem cregut que una de les tasques més importants que podia realitzar el Síndic i el seu equip eren, precisament, aquestes actuacions d'ofici; de totes maneres, cal dir que la major part d'aquestes actuacions d'ofici es donen al voltant de les visites als dipòsits municipals de detinguts. De totes maneres, va que-

dar clar a Comissió que, en un breu període de temps, aquest Parlament podrà conèixer aquest informe sobre els dipòsits municipals de detinguts; per tant, en aquell moment serà el moment de debatre aquest informe especial que farà el Síndic, però sí que ens ha mancat informació —que tampoc vam poder obtenir-la quan es va debatre aquest Informe en Comissió— en dues qüestions: en la primera, que feia referència al seguiment d'aquells casos de presumptes discriminacions per raons de sexe, que creiem positiu que hi hagi actuacions d'ofici per part del Síndic, però que no hem sabut trobar en l'Informe —ni, com deia, en el debat en Comissió— aquestes presumptes discriminacions, i, després, aspectes que han estat denunciats, fins i tot per alguns diputats d'aquesta Cambra, directament al Síndic, respecte a brots de racisme: en concret, els brots de racisme de Santa Coloma de Farners, on es va demanar l'actuació d'ofici del Síndic. A nosaltres ens consta que es va fer aquesta actuació d'ofici, però tampoc coneixem quines han estat les actuacions concretes i quina ha estat realment la tasca que ha estat portada directament pel senyor Síndic.

Seguidament, entrariem en el que és el llibre segon, llibre segon que cal dir ja, en primer lloc, que el nostre Grup considera globalment positiu: el fet que s'hagi presentat un informe d'aquestes característiques sobre marginació, que globalment estem d'acord amb l'anàlisi del problema de la marginació, tant pel que fa a sectors ètnics, com els gitanos, o a la situació dels drets dels estrangers a Catalunya, o, fins i tot, quan s'entra en els problemes de la infància i dels vells... De totes maneres, el nostre Grup voldria fer algunes observacions al voltant dels drets dels estrangers a Catalunya: estem d'acord, en general, quan a l'Informe es parla de l'anàlisi del problema, és a dir, que no es tracta d'un grup homogeni, que la major part de problemes al voltant dels estrangers es donen perquè són grups, en general, que tenen greus problemes econòmics, i, per tant, la idea que la pobresa i la seva situació econòmica van lligades, sens dubte, a la discriminació.

De totes maneres, nosaltres voldríem fer algunes consideracions, perquè, sens dubte, en aquest debat han sortit, en l'Informe en Comissió i en algunes declaracions que el mateix Síndic ha fet sobre aquesta qüestió.

En primer lloc, volem dir clarament que avui dia hi ha una qüestió que no es pot dir, o, almenys, és del tot incorrecta: quan es parla de la Llei d'Estrangeria, evidentment s'hi pot estar d'acord o en contra —el debat no està tancat—, però el que no es pot dir és que és una llei inconstitucional, en la mesura que en aquests moments, ja fa molts mesos, hi ha una sentència del Tribunal Constitucional en la qual va tancar la qüestió. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que aquesta valoració és incorrecta.

En segon lloc, i nosaltres ens alegrem que, en l'Informe que avui s'ha fet aquí —que, evidentment, no va sortir en Comissió—, el senyor Síndic hagi plantejat la qüestió del context de l'Europa comunitària per plantejar correctament tota la problemàtica dels drets dels estrangers; no hi ha dubte que les normes comunitàries, el debat que en aquests moments s'està realitzant a l'Europa comunitària al voltant dels drets dels ciutadans estrangers té molt a veure amb el que en els propers mesos..., i en aquests moments ja es planteja a nivell de tot l'Estat espanyol i, evidentment, a nivell de Catalunya, sobre els drets dels estrangers.

No hi ha dubte que, per nosaltres, hi ha un debat obert, que és la possibilitat o no de modificació del Reglament o de la mateixa Llei d'Estrangeria; que sens dubte hi ha d'haver canvis importants en l'aplicació d'aquesta Llei, però que, de totes maneres, fins i tot en aquestes qüestions que nosaltres creiem que, evidentment, s'han de debatre i s'han de discutir, això no exclou que hi hagi polítiques d'integració a nivell de Catalunya. Nosaltres estem convençuts que, si els grups polítics d'aquesta Cambra i els grups socials més importants d'aquest país, als quals els preocupa, honestament, la situació dels drets dels estrangers a Catalunya, no ens posem d'acord en una política, en una gran política d'acord per fer polítiques d'integració, per moltes modificacions que es facin de les lleis, dels reglaments i, fins i tot, de l'aplicació de la Llei, no ens en sortirem, d'aquesta situació. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que s'ha de treballar en aquesta línia per tal que sigui possible garantir els drets dels estrangers a Catalunya.

El nostre Grup voldria acabar aquesta intervenció dient dues qüestions: en primer lloc, que considerem que, des del nostre punt de vista, la necessitat que la Institució del Síndic es vagi refermant, consolidant, s'apropi cada vegada més als drets dels ciutadans d'aquest país, a les seves relacions amb l'Administració; que continuï, i fins i tot, nosaltres considerem que hauria d'incrementar el seu caràcter crític respecte a l'actuació de les administracions i de les relacions de les administracions amb els seus ciutadans, i que, en aquesta línia, tindrà, evidentment, el nostre suport, perquè considerem que és una institució que no solament ajuda a consolidar la democràcia i les relacions dels ciutadans amb l'Administració, sinó que també serveix perquè les llibertats públiques en aquest país estiguin no solament més consolidades sinó més respectades.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Viñas.

El Sr. VIÑAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha d'agrair a l'Honorable senyor Síndic, al Subsíndic i a tot el seu equip l'esforç realitzat per presentar aquest Informe; Informe que, des del nostre punt de vista, considerem exhaustiu, considerem extens, complet i, sobretot, molt ben sistematitzat. Informe que, en la primera part, parla d'una sèrie de temes generals prou importants: parla de l'Administració, l'eficàcia de l'Administració; parla de reconèixer una cosa molt important: reconèixer allò que no funciona, perquè només amb un diagnòstic acurat es poden trobar els remeis; parla del dret que els dona l'article 13 de la Constitució, als estrangers. Nosaltres entenem que és molt important, però tant o més important que la Llei d'Estrangeria, és el seu compliment; necessitat, sobretot, d'agilitar el poder judicial, que és el que recull el nombre màxim de queixes per part dels ciutadans, i també hem de constatar, des del nostre Grup, aquests esforços realitzats per l'Administració pública, tant autonòmica com local, de cara a la desburocratització.

Quant a la psiquiatria —i ho llegiré textualment— diu: «Calen solucions per a la deplorable situació de l'assistència psiquiàtrica a Catalunya, mitjançant la coordinació i la cooperació efectives entre les diverses administracions, per fer possible el traspass i l'assumpció de les competències atribuïdes a la Generalitat.»

També anomena la normalització lingüística, cosa que, per al nostre Grup, és prou important.

I entraré a valorar breument el llibre segon, en el qual la filosofia que es respira és tota basada en el gran problema de la marginació, de la marginació a Catalunya, i ens parla dels mecanismes que provoquen aquesta marginació. Un gran avenç econòmic no elimina la marginació, ans al contrari: l'agreuja i la fa més important.

Parla del Conveni europeu dels drets humans: el dret a la vida, el dret a la llibertat, el dret a les garanties judicials, llibertat d'expressió, etcètera, i també parla del que el Conveni prohibeix: en uns moments determinats, la societat ha d'establir també unes prohibicions, com la tortura i les penes o tractes inhumans, l'esclavatge, retroactivitat de lleis penals, etcètera.

Quant a l'examen de la marginació a Catalunya, veiem que la pobresa és el principal component de tota aquesta situació, i passa a anomenar els grups de risc d'aquesta marginació, com són els gitanos, els estrangers, els vells i nens, els dependents de la droga i malalts de SIDA i els disminuïts psíquics o físics.

Quant als vells i als nens, entenem que tota la valoració que en fa l'Honorable senyor Síndic és molt interessant, i explica aquest procés que fa que avui dia només es té, per una tergiversació de l'escala de valors, només es tenen com a positiu i com a bo els guanys econòmics i els diners; això fa que vells i nens quedin desmarcats ja d'aquesta societat: els uns, perquè mai podran ser productius —els vells— i els altres purament se'ls accepta com un futur mercat per la integració al treball. Aquí s'ajunta la insuficiència de mitjans econòmics que pateixen els jubilats, la manca de mitjans econòmics per part d'aquest col·lectiu de cara a l'adquisició d'habitatge, els joves exactament igual, i hi veiem també la doble vessant en què es troben els vells: d'una banda, els preus elevats per adquirir un nou habitatge i, d'altra, la insuficiència de les rendes antigues, pels que perceben com a únic ingrés un lloguer dels antics, que no els permet posar-se a l'alçada que el moment actual els requereix.

La cursa dels preus se'ls ha disparat, el que cobren no arriba a posar-se a l'alçada, la sensibilització per part de la societat, que considera la gent gran com una persona que fa nosa, i el fet de també, per part de l'Administració, no tancar algunes residències, pel que pressuposaria de retorn, de molta d'aquesta gent de la tercera edat, a casa seva si algunes d'aquestes institucions —no públiques sinó privades— haguessin de tancar.

L'ajuda als menors ha d'inserir-se en una política global de lluita contra la pobresa i l'esforç d'integració social; tot l'Informe del Síndic gira a l'entorn de la integració social, i és que és un dels temes que entenem prioritaris. Reiterem la necessitat d'aprovar una nova llei de menors, ja que la que tenim data del 1948.

El problema de la droga —un problema greu—, amb la gran quantitat de famílies que s'han adreçat al Síndic buscant aquest suport institucional. S'ha d'aconseguir també una reforma de la legislació laboral i penal per a la reinserció dels drogodependents, i no solament amb l'adopció de mesures de tipus sanitari i aprovació de programes preventius se solucionarà el problema, sinó que cal que, a més a més, es prenguin mesures de reinserció social. Com deia, aquesta reinserció social, aquesta integració social és el *leitmotiv* que gira, que es respira en tot el llibre segon, presentat per l'Honorable senyor Síndic, i tot el seu equip, marginació que genera pobresa, que genera injustícia social, i això és un cercle tancat. Aquest cercle tancat només es pot trencar a través de la integració social, i, com molt bé diu a l'Informe, s'aconsegueix aquesta integració social a través d'una sensibilització social, i institucional, i és en tant que aquesta sensibilització sigui presa per tota la societat i per totes les institucions, que podrem tenir aquesta integració social.

Res més. Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Viñas.

S'aixeca la sessió.

(Són les dotze del migdia i tres minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 54.1

La sessió s'obre a les dotze del migdia i tres minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de la I. Sra. Secretària Quarta. Assisteix la Mesa la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, i de Justícia.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de l'Acció Negatòria, les Immissions, les Servituds i les Relacions de Veïnatge.

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei sobre el Règim Especial de la Vall d'Aran.

3. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Concessió d'un Suplement de Crèdit al Pressupost de 1990 per a la Creació de Noves Places Universitàries.

4. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei d'Autorització per a la Refosa dels Textos Legals Vigents a Catalunya en Matèria Urbanística.

5. Debat i votació de la Proposició no de Llei sobre les Zones de Muntanya afectades per les Glaçades.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de relacions laborals.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la concertació social a Catalunya per al 1990.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política pesquera.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de les zones urbanes deprimides de Catalunya.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de Benestar Social.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de la infància.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre els ingressos públics i el rendiment dels impostos cedits.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre les funcions i les competències de les cambres agràries.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la modificació dels límits territorials dels municipis.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la governabilitat dels municipis on es produeixen dimissions dels càrrecs electes.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de Desenvolupament i Gestió per protegir els Espais Naturals afectats per les Activitats Extractives.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Biblioteques.

18. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament ha estat dreçada

la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per ser contestades oralment en el Ple, i també el nom dels qui les han formulades. Aquesta llista ha estat distribuïda, per la qual cosa es prega que s'eximeixi de la seva lectura a la Presidència. Al mateix temps... (*remor de veus*), serà repartida, doncs.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades el dia 28, demà, a dos quarts de cinc.

Modificació de l'ordre del dia

A petició d'una cinquena part dels diputats de la Cambra, he de demanar l'assentiment per modificar l'ordre del dia, passant a demà la tarda, després de les preguntes, el punt segon de l'ordre del dia, que és: debat i votació del Dictamen sobre el Projecte de Llei sobre el Règim Especial de la Vall d'Aran. Hi ha aquest assentiment? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

I abans d'entrar en l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària ordinària, crec interpretar els sentiments de la Cambra en sol·licitar un minut de silenci en memòria i homenatge a Manuel de Pedrolo, glòria de les lletres catalanes.

(*La Cambra serva un minut de silenci.*)

Moltes gràcies.

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i la votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, sobre el Projecte de Llei de l'Acció Negatòria, les Immissions, les Servituds i les Relacions de Veïnatge, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ha acabat els seus treballs hi ha emès Dictamen. Hi ha algun membre del Consell Executiu per presentar la iniciativa? (*Pausa.*) Té la paraula l'Honorable Conseller de Justícia, senyor Bassols.

Projecte de Llei de l'Acció Negatòria,
les Immissions, les Servituds i
les Relacions de Veïnatge

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Molt Honorable senyor, il·lustres senyores i senyors diputats, el Projecte de Llei que tinc l'honor de presentar a la Cambra representa un pas més a l'obra de modernització del nostre dret civil, constitueix una peça més, molt important, en el marc d'aquesta tasca legislativa.

El Projecte no ha estat, doncs, concebut d'una manera aïllada, sinó dintre d'una concepció global d'allò que cal que sigui el nostre dret immobiliari, el nou dret immobiliari de Catalunya. La mateixa concepció a què responia la ja aprovada Llei dels Censos, o el Projecte de Règim Jurídic Interior de les Urbanitzacions Privades que està ja introduït al Parlament.

Totes aquestes regulacions, i d'altres que estan en preparació —algunes en estat avançat de preparació— a la Conselleria de Justícia, responen a criteris perfectament coordinats i són fruit dels principis que van establir-se ja en el Segon Congrés Jurídic Català, que va tenir lloc, si no ho recordo malament, el 1971, en el Congrés de Cultura Catalana, i sobretot, en el Simposi convocat pel Departament de Justícia l'any 1985, que va acabar un any després, pel maig de 1986, i que ja va ser convocat amb el propòsit ben definit que servís de base a aquesta tasca —que ja es veia com a indefugible— d'actualització del nostre dret civil.

L'elaboració, per tant, d'aquests avantprojectes legislatius ha estat objecte d'una llarga preparació, d'una prolongada reflexió i d'uns debats col·lectius, en els quals han intervingut els juristes més qualificats de Catalunya, i, per últim, d'una acurada atenció tècnica en el moment final, a l'hora de la concreció i de l'articulació de cada projecte.

Pel que fa al que avui se sotmet a la Cambra, el Projecte de Llei de l'Acció Negatòria, de les Immissions, de les Relacions de Veïnatge i de les Servituds, la seva finalitat està contemplada àmpliament a l'Exposició de Motius.

Els tretze articles que la Compilació dedica a les servituds són, òbviament, clarament insuficients i configuren, a més, una regulació fragmentària i antiquada, pensada per a una societat predominantment rural, i, per tant, per a una societat no actual. La societat present, amb la concentració urbana que ha comportat, singularment a Barcelona i al seu contorn, el pas a un món industrial i de serveis, i l'aparició de les noves tècniques de construcció i de comunicació fan necessària una nova regulació.

I això significa també contemplar noves realitats que exigeixen, en alguns casos, solucions igualment noves. En aquest aspecte, no podem deixar de banda, entre aquestes realitats, algunes tan incòmodes com la profusió dels sorolls, de vapors, de fums, de pudors, etcètera, que, a més —no sempre— són degudes a activitats de tipus industrial, almenys estrictament industrial.

No podem oblidar tampoc l'exigència que determinats serveis puguin creuar les propietats particulars per conduccions superficials, aèries o subterrànies, per exemple, de corrent elèctric, per a telèfon, gas o altres subministraments o serveis.

També les noves tècniques de la construcció porten a una nova consideració i qualificació de la paret mitgera de càrrega, que avui encara la seva regulació vigent en la Compilació és forçosa i suposa moltes vegades un obstacle a la utilització de les dites tècniques constructives actuals.

I, per últim, des d'un punt de vista estrictament jurídic i de tècnica legislativa, ha calgut fer també un esforç de sistematització. Així, ha resultat imprescindible diferenciar degudament la servitud de les relacions de veïnatge, i per fer-ho s'ha partit d'un marc general que constitueix una autèntica innovació en el nostre dret, em refereixo a l'acció negatòria. Conseqüentment amb aquests objectius que he anunciat, el Projecte que presento contempla en el seu Capítol I aquest marc general, és a dir, l'acció negatòria que permet al propietari fer cessar totes les perturbacions il·legítimes del seu dret dominical, sempre que aquestes no siguin objecte, precisament, de l'acció reivindicatòria, o sigui que tendeixin a la recuperació del domini, i pot comportar, a més, el dret a la indemnització corresponent pels danys i perjudicis produïts.

El Projecte prohibeix les immissions causades dolosament o de manera culpable pel veí, si causen danys a la finca i generen responsabilitat pel dany causat. Aquest concepte permet al propietari d'un immoble exercir l'acció negatòria per fer cessar i, si escau, per rebre indemnització per la penetració de gasos, vapors, emanacions, fums, calors, sorolls, trepidacions i altres immissions o molèsties semblants, si aquestes li produeixen perjudicis substancials.

El Projecte diferencia després les servituds de les relacions de veïnatge. Quant a les servituds, es regulen en una primera

secció del Capítol II del Projecte; s'hi regulen, en aquesta primera Secció, les disposicions generals on es defineix el concepte i la determinació d'aplicació a totes les servituds, i s'omple així un buit legal important; no existien aquestes disposicions de caràcter general que comprenen i engloben totes les servituds predials. Es regula la servitud de propietari, no es considera suficient l'existència d'un signe aparent de servitud entre dues finques d'un únic propietari quan se'n transmet una, perquè la servitud continuï, si en l'acte d'alineació no es disposa així.

Malgrat que aquesta solució és diferent de la que preveu, de la que dona el Codi Civil, ens sembla la millor per tal d'aconseguir una major seguretat jurídica i evitar ambigüitats en l'acte de l'atorgament dels contractes de transmissió, i també la conflictivitat judicial que produïa l'aplicació del dret comú a Catalunya, que en aquest cas no tenia raó de ser i que, a més a més, es tracta d'una disposició que també constitueix una importació en el dret comú de fonts estrangeres, ja que tampoc és un precepte que provinguí del dret romà ni del dret visigot. I, precisament, m'he referit abans al Simposi que va convocar la Conselleria per preparar aquest treball d'actualització que estem realitzant, i allà —i en les enquestes i en els estudis que es van fer de la jurisprudència de l'Audiència Territorial— s'observava que aquest article, l'aplicació d'aquest article 541 del Codi Civil, a Catalunya, havia generat una conflictivitat judicial que, si s'accepta el precepte tal com és en el Projecte que presento, obviarem en el futur.

El Projecte modifica també el concepte de «mitgeria», de càrrega, que es contempla per la seva importància en tot un capítol, el capítol III; mitgeria que deixa de ser forçosa excepte pel que fa a les parets de tanca d'horts, patis i jardins, tal com han estat propugnant els arquitectes i els col·legis d'arquitectes, precisament en la recerca de solucions que no obstaculitzin aquelles tècniques constructives modernes a les quals abans m'he referit.

Finalment, el Projecte regula les relacions de veïnatge en el seu últim capítol. Aquest concepte jurídic es caracteritza per determinar les limitacions legals del domini en interès particular, que es diferencien de les servituds perquè no tenen necessitat de constituir-se per títol, perquè no donen dret a indemnització, perquè no hi és aplicable la prescripció, i perquè sempre són modificables per conveni dels titulars de les finques veïnes.

Són situacions derivades de la contigüïtat de finques, com per exemple el dret d'atans, la mitgeria forçosa —que es manté, com he dit, en les parets de tanca de patis, horts i jardins—, les distàncies entre plantacions, i altres similars, que queden degudament regulades en aquest últim capítol del Projecte.

Per acabar, senyores i senyors diputats, em cal fer una última observació. Resultava pràcticament impossible, sense crear un gran desordre en l'articulat de la Compilació i a la numeració dels seus articles, introduir-hi tota aquesta nova regulació de servituds i relacions de veïnatge en forma de modificació del Títol Tercer del Llibre Tercer, que és el que és objecte de derogació. Per aquest motiu, en lloc d'anar per aquest camí, ens ha calgut recórrer a la tècnica de les lleis especials, amb tots els avantatges, però també amb els inconvenients que això comporta.

Fins que es pugui procedir a la refosa de totes les lleis espe-

cials que es van promulgar, sabem que es produeix una certa dispersió legislativa que obliga a un major esforç dels juristes, especialment advocats i jutges. Des de la Conselleria de Justícia, i durant aquest obligat període transitori d'actualització del dret i d'haver de recórrer a lleis especials fins que s'arribi a la desitjada meta dels textos refosos, tractarem, com dic, des de la Conselleria, de pal·liar aquest inconvenient donant a aquesta Llei, a aquest Projecte de Llei, naturalment, si és aprovat, i a les altres lleis especials que tendeixen al mateix propòsit d'actualitzar el nostre dret, intentarem, com dic, donar-los una àmplia divulgació.

Dit això, senyores i senyors diputats, acabo demanant, doncs, el vot favorable de la Cambra al Projecte de Llei que anem a sotmetre a debat —o per ser més exacte, el Dictamen de la Comissió—, amb aquelles esmenes reservades per a aquest Ple i que el mateix debat faci aconsellable introduir en el seu text.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, per la vostra atenció; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. Si no hi ha cap diputat comissionat per la Comissió per presentar el Dictamen, passarem seguidament al debat del Projecte de Llei. *(Pausa.)* Hi ha reservada una esmena a la totalitat, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, el senyor Conseller ens ha presentat fa un moment el Projecte de Llei que fa referència a l'acció negatòria, a les immissions, a les servituds i a les relacions de veïnatge. Segurament alguns dels arguments que el nostre Grup podria fer servir avui per tal de plantejar aquesta esmena de retorn del Projecte de Llei, es trobarien reflectits en un debat que ja vam tenir fa uns mesos, quan el mateix Conseller ens va presentar la Llei de Censos.

Jo no voldria repetir aquests arguments; en tot cas, sí que voldria assenyalar una consideració: el nostre Grup, a mesura que avancen el debat i l'aprovació de lleis que tendeixen a la modificació de la Compilació, com en certa manera ha reconegut el mateix senyor Conseller avui, en aquesta exposició, creiem que hi ha un problema de fons que nosaltres ja havíem plantejat en el moment de modificar la Compilació —ja sigui directament o per la via de lleis especials—, que era la necessitat que hi hagués una llei de bases per tal d'establir, mitjançant una ponència conjunta, quina havia de ser l'adequació del dret civil català a la realitat social. Nosaltres estàvem convençuts, i cada vegada n'estem més, que aquesta llei de bases podia servir per fixar quines eren les prioritats i, sobretot, per al que deia el senyor Conseller, per tal que les lleis especials encaixessin en un tot, per tal que cap element d'aquestes lleis especials que anem aprovant i aprovarem en el futur en aquest Parlament quedés distorsionat i hi hagués fonamentalment coherència entre elles.

De tota manera, avui entrarem en aquest Projecte de Llei. La primera consideració que nosaltres volem fer és que creiem necessari un dret immobiliari català, que contempli tots els aspectes que són susceptibles de regulació. I, per nosaltres, evidentment, aquest Projecte de Llei no compleix aquesta funció —sens dubte, el defecte més important que hi veiem—, i, al mateix temps, considerem que és summament restrictiu, com-

parat amb el que realment s'hauria pogut fer.

No hi ha dubte que té algunes novetats, aquest Projecte de Llei, que el nostre Grup reconeix; en concret, les que fan referència a l'acció negatòria i a les immissions, però també hem de dir que aquestes novetats afecten substancialment els tres primers articles d'aquest Projecte de Llei; solament tres articles.

De tota manera, sí que cal dir algunes qüestions: en primer lloc, que l'acció negatòria no constitueix tampoc una novetat absoluta en el nostre ordenament, en la mesura que ja té els seus orígens fins i tot en el mateix dret romà i, per tant, que està consolidada tant des del punt de vista de la doctrina com de la jurisprudència, encara que també s'ha de dir que la seva utilitat pràctica ha estat molt escassa, paral·lelament també a l'escassa incidència judicial de les servituds.

Respecte a les immissions, sobretot el que fa referència al règim constructiu dels murs pantalla, requereix, evidentment —i nosaltres hi estem d'acord—, una regulació positiva des d'aquest punt de vista, però nosaltres considerem que la proposta que se'n fa en el Projecte de Llei no sembla de cap manera que sigui la més idònia per fer aquesta regulació.

I, finalment, també considerem que es dona poca importància a un aspecte que nosaltres considerem prioritari, que són les relacions de veïnatge. Nosaltres creiem que la Llei s'ha quedat curta, perquè, sens dubte les relacions de veïnatge són les més habituals i, per tant, les que més problemes comporten als ciutadans.

En l'Exposició de Motius d'aquesta Llei se'ns diu que en aquest Projecte es tracta d'adequar en matèria de servituds, adequar-les a una societat més moderna, a una societat cada vegada més urbana, però creiem que aquest objectiu que se'ns planteja no ha estat reeixit. Nosaltres continuem creient que, per molt que se'ns digui en l'Exposició de Motius que s'ha avançat, és un Projecte de Llei excessivament agrari; es parla encara massa de predis rústics i hauria de regular situacions molt més urbanes, perquè els problemes que es plantegen des d'aquest punt de vista a les zones urbanes, sobretot entre arquitectes, entre els veïns amb propietat horitzontal, entre les mateixes empreses constructores, haurien de tenir una regulació molt més àmplia, regulació, evidentment, d'aspectes com el que fa referència a les cases adossades, als mateixos murs de contenció, a les parets pluvials... Tot aquest conjunt d'aspectes que, avui dia, no hi ha dubte que tenen una importància molt diferent de la que, al seu moment, es va plantejar quan es va tirar endavant la Compilació.

En segon lloc, considerem que, en matèria de servituds urbanes, també s'ha de regular un aspecte que nosaltres considerem que hauria de ser molt més ampli, de situacions que podríem dir que es consideren derivades del que avui dia es configura com la nova propietat urbana, és a dir, de les urbanitzacions, de les mateixes comunitats de propietaris, de la multipropietat, de situacions que es deriven, precisament, del que en l'Exposició de Motius es diu, no?, de l'existència de situacions noves urbanes, és a dir, des de problemes que fan referència a l'existència de pàrquings, a la mateixa publicitat estàtica, a problemes que es plantegen al voltant de les galeries comercials, etcètera, i fins i tot aspectes nous com podria ser la mateixa servitud de rètols, i que caldria institucionalitzar d'alguna manera en el dret immobiliari català, i que, segurament, a partir d'aquesta Llei hi havia l'oportunitat de tirar-ho endavant.

Fins i tot nosaltres considerem que la mateixa regulació de les servituds que són més pròpies de zones rurals tampoc es troba reflectida de la manera com ho hauria de ser en aquest Projecte de Llei.

Una altra qüestió que té importància per al nostre Grup és la que fa referència a la regulació de les mitgeries. Jo crec que segurament, si tots els grups d'aquesta Cambra que hem treballat en la Ponència ho reconeguéssim, segurament no hem acabat de trobar la regulació més correcta. Nosaltres hem notat una mica d'improvisació en aquesta nova regulació de les mitgeries, i estem convençuts que, sens dubte, plantejarà en la seva aplicació pràctica bastants problemes. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres, el que hem notat en aquest Projecte de Llei és que, en primer lloc, el que ha faltat és una manca de regulació coherent de tot el conjunt de drets reals. Però no solament des del punt de vista civil, sinó també des del punt de vista tant processal com administratiu i urbanístic, perquè no hi ha dubte que avui dia tots aquests problemes afecten no solament aspectes de dret civil, sinó aspectes de dret processal, de dret administratiu, i cada vegada més el que fa referència al dret urbanístic.

Per tant, manca una motivació fonamentada en autèntiques necessitats reals, i nosaltres creiem que, des d'aquest punt de vista, hi ha necessitats —almenys tal com ha quedat el Projecte de Llei— més teòriques que les que realment se'ns presenten a la Cambra.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres considerem que hi ha motius per demanar el retorn d'aquest Projecte de Llei al Consell Executiu, perquè creiem en la necessitat d'una llei que contempli globalment tots els aspectes que fan referència al dret immobiliari català, i no hi ha dubte que aquesta qüestió es pot abordar no solament per la modificació estricta d'articles de la Compilació del Dret Civil, sinó també per lleis especials. Per tant, el debat entre Compilació i lleis especials, nosaltres creiem que no és el debat correcte. Nosaltres també considerem que si anem canviant peces aïllades i sense una definició global, que no hem notat en tots aquests projectes que fins ara hem aprovat i segurament aprovarem en el futur, podem caure clarament en una improvisació, que no hi ha dubte que planteja problemes greus des del punt de vista d'aspectes del dret privat. És a dir, nosaltres estem convençuts que una reforma del dret civil català amb profunditat que transcendeixi estrictament el que és la tècnica compiladora pressuposava acords institucionals i acords polítics. I, per tant, és una reforma que s'hagués hagut de plantejar a llarg termini. Això no ha estat així. Nosaltres creiem que, des d'aquest punt de vista, el dret privat, en aquest cas el Projecte que se'ns planteja, s'ha tocat per raons segurament més de conjuntura, i, per tant, des d'aquest punt de vista nosaltres estem convençuts de la necessitat d'aquesta esmena de retorn.

Per tant, nosaltres en aquesta esmena el que plantegem fonamentalment és que la reforma del dret civil, que es va fent en aquest Parlament, tingui una globalitat. Nosaltres ja vam llançar, com deia al començament, la proposta de ponència conjunta al voltant d'aquestes qüestions i estem convençuts que segurament arribarem a acords amb esmenes parcials en aquest debat i en altres d'aquesta Llei, però que ens faltarà aquesta visió global que a l'hora de l'aplicació pràctica del dret civil de Catalunya tindrà greus problemes.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Orriols.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Segon el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. ORRIOLS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup no comparteix l'argumentació del Grup Socialista quan fa referència a la insuficiència de la regulació contemplada en aquest Projecte de Llei. No ho compartim, com comprovaran en referir-m'hi més endavant; però, en tot cas, admetem que és una qüestió opinable, discutible.

No estem, però, gens d'acord..., i és menys opinable, des del nostre punt de vista, sobre la discutida tècnica de si seria més convenient la reforma de la Compilació en aquesta matèria, perquè nosaltres creiem que l'abast del que pretenem regular amb aquest Projecte de Llei faria irracional la seva incardinació en la Compilació, i ens sembla que aquest Projecte té prou entitat i és prou necessari com per justificar la seva existència.

Per altra banda, la tècnica de les lleis especials, com tots vostès saben, d'acord amb el que la Constitució i l'Estatut preveuen en matèria civil no compilada, ha estat exercida per aquest mateix Parlament i fins i tot té els seus precedents en la Generalitat republicana.

Se'ns pot argumentar que aquest procediment comporta intrínsecament problemes; problemes bàsicament de dispersió. Potser no afavoreix una visió conjunta del dret civil català. Pensem, però, tal com ha dit l'Honorable Conseller, que hi ha una coordinació en relació amb tots aquests projectes de llei, i també pensem que és un pas molt important; un pas, si més no, en el camí positiu i important de l'ampliació de la matèria civil catalana, que afecta profundament les entranyes del nostre poble i que és signe cabdal també de la nostra identitat.

Sens perjudici d'això, de la necessitat de modernitzar el nostre dret i d'incorporar-hi matèries noves per donar compliment a la voluntat del Consell Executiu de culminar l'actualització iniciada amb l'adequació de la Compilació als preceptes constitucionals de l'any 84, sens perjudici d'això, dic, pot produir-se en un futur una refosa de tot el legislat per obtenir-ne una millor coherència interna. De moment, però, estem en aquesta fase de modernització i de desenvolupament.

La filosofia del Projecte de Llei es basa en la màxima autonomia de la voluntat dels particulars, seguint la línia debatuda en el Simposi —a què s'ha referit l'Honorable Conseller— del Dret Civil de Catalunya, commemoratiu dels vint-i-cinc anys de la Compilació. I, per tant, parteix de la confiança en la persona. El Projecte respon i alhora estimula aquella arrel profunda del dret català d'arribar al pacte, de motivar l'entesa.

Ningú pot discutir que la nostra normativa està basada en determinats principis superiors, singularment en la llibertat de testar i en el respecte a la llibertat civil. També ha estat reconegut que, per al dret català, el ciutadà no és un menor d'edat, no necessita tuteles, sinó que ha de ser bàsicament lliure. En aquest sentit, es tracta que les persones facin en l'àmbit del dret privat el que la seva autonomia, la seva voluntat, la seva llibertat els indiqui com a més correcte. Així hem d'afavorir que les normes restrictives i prohibitives siguin les necessàries, per tal que hi hagi un gran marge per a l'autonomia de la voluntat individual.

En aquest sentit, entenem que el criteri del Grup Socialista

de considerar aquest Projecte com a molt restrictiu és contradictori amb aquesta idea nostra de cercar el pacte, i en conseqüència el Projecte de Llei és prou ampli. Pensem que més normativa, més planificació comporten de per si més restricció en l'autonomia de les voluntats. També s'argumenta en l'esmena a la totalitat —que, per cert, tampoc ve seguida d'una munió important d'esmenes a l'articulat— que el text no correspon a les necessitats socio-actuals amb referència clara a la doble vessant rural i urbana dels supòsits que contempla. I tampoc el nostre Grup, en aquest aspecte, comparteix aquest criteri, encara que compremem part dels seus arguments.

No compartim el criteri perquè moltes situacions relacionades amb la propietat urbana dels nostres temps no tenen necessàriament cabuda en aquest Projecte de Llei, perquè hi ha altres iniciatives legislatives que es refereixen a aquests tipus de figures, com poden ser els elements comuns dels immobles, els parquings, etcètera. Podem il·lustrar aquestes iniciatives en el Projecte de Llei d'Urbanitzacions Privades, que s'està tramitant en aquests moments en aquest Parlament.

Algunes d'aquestes qüestions seria molt complicat de regular-les en els capítols d'aquesta Llei, que, per altra banda, presenta, tal com ha estat reconegut pel mateix Grup esmenant, novetats importants des del punt de vista de l'ordenament jurídic, com són l'acció negatòria i les immissions, que es contemplen per primera vegada en el conjunt normatiu de l'Estat espanyol.

Tanmateix, en el Capítol II, referit a les servituds, s'hi contemplen unes disposicions generals que entenem que donen una visió completa i sistemàtica, que la converteixen de per si en àmplia, perquè hi van referits tots aquells supòsits que no estan contemplats individualment en el desenvolupament de l'articulat. La dicotomia: necessitats socials, rurals i urbanes, la veiem equilibrada per la referència als altres textos a què m'he referit i per l'explícita referència que fa, el text que tractem, de situacions del món actual, com ho són els cables, les línies telefòniques, les xarxes aèries i les conduccions superficials i subterrànies, que no són, òbviament, estrictament del món agrari i que s'hi contemplen com a servituds forçoses perquè s'entén que són qüestions sobre les quals és necessari intervenir. En definitiva, és important contemplar el que han estat consuetuds de segles en les nostres comarques i les especificitats del món urbà actual.

En un altre ordre de coses, estem d'acord que avui dia es plantegen molts problemes des del punt de vista urbanístic, senyor Abelló, però també convindran, senyores i senyors diputats, que el dret urbanístic és administratiu i es refereix sempre a problemes generals, i aquí contemplem problemes particulars que són d'impossible incardinació, per això existeixen les dues vessants; una altra cosa seria que el dret urbanístic, en les seves normes, pot requerir la modificació del dret civil perquè la vida i la seva dinàmica és canviant i el dret s'hi ha d'acomodar.

En relació amb la supressió del dret de mitgeria, és evident que cada dia és més lògic i necessari, sobretot per als casos d'edificis, d'estructura, i la seva adequació en els casos de construcció tradicional es preveuen, tal com es recomanava, a través de la corresponent transitòria per un període de trenta anys. El dret transitori és, en una modificació d'aquesta envergadura, d'obligada referència.

En definitiva, senyores i senyors diputats, pensem que en el

Projecte de Llei s'hi recullen conceptes generals que es poden anomenar «teòrics», que considerem enormement enriquidors per al nostre dret i en els seus aspectes pràctics el Projecte, entenem, va molt més enllà del que s'havia regulat fins ara. Per aquests motius, senyores i senyors diputats, no acceptem l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Moltes gràcies, senyor Orriols. A continuació, els altres Grups parlamentaris poden fixar la seva posició.

Té la paraula, en primer lloc, l'Agrupació parlamentària del CDS: el senyor Martín Toribio.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. En fixar la nostra posició, farem ja, també, l'explicació de vot, aprofitem per fer l'explicació de vot de la Llei.

En primer lloc, manifestar l'oportunitat d'introduir en la Compilació del Dret Civil Especial de Catalunya l'acció negatòria per tal d'obtenir declaració judicial contra qui s'atribueix il·legítimament un dret de servitud sobre un immoble. El primer que hem de pensar, però, és que en aquest Projecte de Llei hem desaprofitat l'ocasió de crear un veritable codi immobiliari per a Catalunya, malgrat les declaracions que en aquest sentit es contenen en l'Exposició de motius i que són una manifestació de bones intencions. Hem de plantejar-nos que la complexitat de la legislació administrativa en general i de la urbanística en particular fa necessària una regulació homogeneïtzada, coordinada de les servituds.

Malgrat això, el nostre Grup no va presentar esmena a la totalitat a aquest Projecte per l'evident necessitat d'actualitzar la regulació de les servituds a la Compilació, tot i que no es tracta amb la profunditat necessària en el Projecte. Problemes que es plantegen fonamentalment en zones urbanes i que fa que es regulin de forma incompleta, especialment les relacions de veïnatge.

La finalitat de les esmenes, que a continuació exposarem per part del nostre Grup, han estat fonamentalment per fer desaparèixer la manca de concreció i l'ambigüitat del Projecte de Llei avui a debat. Insistim, doncs, en la necessitat d'abordar l'efectiva elaboració d'un codi immobiliari català. El nostre Grup, malgrat totes aquestes mancances que hem mostrat i les nostres esmenes que a continuació defensarem, anunciem que ens abstindrem en aquesta esmena de retorn de la Llei.

Gràcies, senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Martín. A continuació té la paraula l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, que declina de fer-ho. Per tant, té la paraula el Grup parlamentari Mixt: l'Il·lustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Gràcies, senyor President. En nom del Grup Mixt, avançar ja des del començament de la meua intervenció que donarem suport a la proposta feta pel representant del Grup Socialista en la seva esmena de retorn. I això no és per ser interessat, perquè nosaltres també com a Grup Mixt no vam fer cap esmena a la totalitat, però obeeix a un sentiment particular de com ha de ser el plantejament respecte a la reforma del que és la Compilació del Dret Civil de Catalunya.

Es diu en l'Exposició de Motius d'aquest Projecte que es dona un pas més vers la reforma i la modernització del dret immobiliari de Catalunya i es continua el procés d'actualització

constant del nostre dret. També es diu —ho ha dit el Conseller— que la normativa, en general, ha de tenir en compte la realitat social actual ja que la regulació anterior —la d'ara— de les servituds està pensada potser per a una societat més agrícola o rural que urbana.

Ens diu, també, que, si bé la Llei regula dos objectes específics, que són les servituds i les relacions de veïnatge, s'ha de partir per a aquesta regulació d'un marc general que es compondria per l'acció negatòria, que constitueix la base sobre la qual s'edifica la resta de la Llei. I es diu que sense aquesta acció continuariem tenint una regulació fragmentària i antiquada.

Tot i pensant que el dret sempre ha de tenir en compte la realitat social de cada moment, el que no veig tan clar —nosaltres no ho veiem tan clar— és que aquesta adaptació que es fa mitjançant aquest Projecte de Llei, en la realitat social del moment actual, hagi de ser precisament una realitat objectiva. Ja dic que és una realitat d'un projecte, d'un grup que dona suport a aquest Projecte i d'un govern que presenta aquest Projecte; però, evidentment, tenint en compte el nombre d'esmenes presentades, que han estat moltes —encara que es retirin unes quantes—, com a mínim plantejaria la qüestió de si és tenint en compte una realitat objectivament considerada o una realitat subjectivament, en tot cas, legítima.

Realment no veig tan clar si és més fragmentària la legislació actual, la que ara es reformarà, o serà molt més fragmentària la que surti en funció del suport del Grup de la majoria que lògicament donarà a aquest Projecte. Perquè a aquest pas arribarà un moment que la Compilació del Dret Civil de Catalunya restarà pràcticament buida, perquè, si anem traient els articles que es van reformant mitjançant lleis especials, és evident que arribarà un moment que aquesta Compilació, doncs, serà un títol històric, molt bonic, però d'escassa aplicació pràctica.

El problema entre si són lleis especials més convenients o més adients a la realitat o fer una reforma a fons de la Compilació —en aquest cas, de la Compilació del Dret Civil de Catalunya—, nosaltres ens inclinem per la segona: com deia el representant socialista, caldria, al seu moment, fer una llei de bases, possiblement, i tenir en compte la possibilitat de plantejar de forma global els objectius generals del dret immobiliari urbanístic, en aquest cas, per la possibilitat de plantejar totes aquestes reformes, que entenem que són necessàries, que van bé per al país, però realment ja ha citat l'Honorable Conseller la Llei de Censos, ens ha citat la Llei d'Urbanitzacions Privades —que està aquí al Parlament, ja—, ens ha citat la que ara tenim i, lògicament, d'altres que vindran. Això, per mi, és fragmentació; en qualsevol cas, no seria una metodologia adient a la realitat.

Per tant, hem de dir que aquesta esmena a la totalitat té tota la raó quan diu, en la seva motivació, que manca una formulació global d'un dret immobiliari de Catalunya, que tenim la possibilitat legal, estatutària i competencial per fer-ho, dins d'un cos que tingui un abast, una configuració i un règim general, i, a més, una qüestió molt important, que és que aquí s'obvien totes les qüestions que afecten el tractament o la perspectiva processal, la perspectiva administrativa o, fins i tot, la perspectiva urbanística, encara que podrien anar separatament, però seria molt millor per a la nostra Catalunya fer un conjunt de normativa de dret immobiliari, i això, de moment, no s'aconseguirà amb les lleis especials.

Per això, donarem suport a aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Moltes gràcies, senyor Ródenas. A continuació, té la paraula el Grup parlamentari Popular: el Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquest Projecte de Llei s'enquadra dins de la reforma i pretesa modernització del dret immobiliari de Catalunya, segons la política de l'actual Govern, de contínua expansió del nostre dret privat.

El Grup Popular coincideix amb moltes de les crítiques fetes pel ponent del Grup Socialista, que també nosaltres hem manifestat davant d'aquest Ple, quant a la manca d'una política coordinada del nostre dret immobiliari i l'autèntica necessitat d'aquestes reformes, en ocasions poc meditades i poc treballades, com és el cas d'aquest Projecte que ens ocupa, perquè certament, de tots els projectes de llei que han afectat el dret civil català, aquest és el més incomplet, el més defectuós tècnicament i el més gratuïtament contrari a les regulacions del Codi Civil.

Aquest Projecte és incomplet perquè la regulació d'algunes institucions —com són, per exemple, les servituds, feta en vint-i-dos articles— té tan grans i importants llacunes i buits legals que el Codi Civil, amb els seus vuitanta-set articles dedicats a aquests drets reals limitats, continuarà essent marc obligat de referència, com veurem en la defensa de les nostres esmenes a l'articulat.

Aquest Projecte és tècnicament defectuós perquè provoca interferències de l'ordenament administratiu urbanístic a l'ordenament jurídic privat, i condiciona, d'aquesta manera, no l'exercici sinó la mateixa naturalesa del dret de propietat; estableix presumpcions de domini que no són objecte propi d'una llei, en l'àmbit de la que tractem; regula de manera innecessària matèries ja regulades per la Llei d'Aigües, i conté greus errors conceptuals i jurídics, com és definir com a servituds de llums i vistes allò que en realitat són relacions de veïnatge.

Aquest Projecte és, per últim, gratuïtament contrari a la regulació del Codi Civil perquè, per exemple, a l'article 7 estableix un sistema de presumpcions invers al del Codi Civil, sense que això estigui justificat ni tècnicament ni pels antecedents del nostre dret, i sense més justificació que la donada per l'Honorable Conseller, d'una suposada conflictivitat d'aquest article.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Davant de totes aquestes consideracions, semblaria necessari que el Grup Popular votés favorablement l'esmena de retorn presentada pel Grup Socialista, però, com va dir el *comendador* a Don Juan Tenorio, «un punto de contricción da al alma la salvación», i en aquesta Llei el punt de contricció, és a dir, els elements positius del Projecte que ens fan no votar favorablement l'esmena de retorn és el fet d'abordar en un text legal la regulació explícita de l'acció negatòria, la qual cosa ens sembla molt positiva, ja que es tracta d'una acció que clarifica i arbitra un dels més importants mitjans de defensa de la propietat, i que fins ara tenia tan sols un desenvolupament jurisprudencial.

Quant a la resta de defectes d'aquest Projecte, aquest Diputat té l'esperança que es podran polir al llarg d'aquest debat, amb la col·laboració —la inestimable col·laboració— del Grup de la majoria.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, anuncio que el nostre Grup s'abstindrà en aquesta votació, si bé que, amb el fons dels raonaments fets pel Grup dels Socialistes, hi estem d'acord; el que passa és que el retorn d'aquest Projecte no soluciona els problemes, i, per tant, entenem que, de fet, és urgent la reforma de la Llei, del Projecte de Llei que es presenta avui en aquest Parlament.

Hem de dir que el Grup d'Iniciativa per Catalunya hauria trobat més adient que aquest Projecte de Llei s'hagués tramitat en Ponència: és un projecte de llei que modifica el dret civil català i, per tant, una llei prou important per haver-se tramitat en Ponència. Cal, en tot cas, repetir aquí el que diu la mateixa Compilació: «El dret, juntament amb la llengua, és una de les produccions més importants del poble català un dels principals exponents de la seva identitat com a poble, i per tant, un dels punts de referència essencials a l'hora d'identificar Catalunya amb un procés històric específic». A més, les servituds són una de les institucions més vives de la Compilació, una de les institucions que ha plantejat més litigis durant els vint-i-cinc anys d'aplicació d'aqueixa. Tothom reconeix la vigència d'aquesta figura en la pràctica professional tan arrelada en la consciència popular.

I si bé reconeixem que la majoria de les esmenes presentades per Iniciativa per Catalunya han estat acceptades en Comissió, la discussió en Ponència d'aquest Projecte de Llei hagués pogut enriquir el text final.

Hem de repetir el que ja vàrem dir en el debat de la Llei de Censos, en el sentit que, si bé considerem del tot necessari la reforma del dret civil català adequant-la a l'actual estructura social que, a més, en poc temps ha sofert profunds canvis econòmics, tècnics, donant resposta a aquestes noves situacions, el mètode utilitzat pel Govern de la Generalitat no és, des de la posició del nostre Grup, el més correcte.

Avui debatem, en aquest Parlament, el Projecte de Llei de l'Acció Negatòria, les Immissions, les Servituds i les Relacions de Veïnatge; fa pocs dies vam aprovar la Llei que regulava la Llei de Censos, i fa més temps, la Llei que regulava els censos. També han entrat ja en aquest Parlament projectes de llei sobre filiació, i en Ponència, es tramita el Projecte de Llei sobre el Règim Intern de les Urbanitzacions Privades.

No entraré en l'anàlisi —ho vaig fer ja des d'aquesta tribuna quan es debatia la Llei de Modificació de la Regulació de la Llei de Censos— de les diverses tècniques utilitzades en la modernització del dret català; tot i acceptant que es modifiqui mitjançant les lleis especials, és evident que manca una sistematització, que a la llarga farà que la modificació resultarà incompleta.

Dóna la impressió, malgrat, el que ens ha dit el Conseller avui, que la Conselleria envia els projectes de llei de reforma del dret català a mesura que rep els dictàmens dels seus tècnics, sense haver fixat prèviament unes prioritats i, el que és pitjor, sense uns objectius definits i sense un estudi profund de les interrelacions entre les diferents lleis especials.

Vàrem legislar sobre Llei de Censos sense haver debatut abans què volíem del dret de família. Avui debatem una llei que afec-

ta directament la propietat i no tenim emmarcat el dret de propietat que volem.

A mesura que anem aprovant les lleis especials que modifiquen el nostre dret civil, van apareixent conceptes que es repeteixen, terminis diferents que regulen les mateixes situacions. En la Llei que avui debatem hi ha, per exemple els conceptes *indemnització* i *compensació*, i la utilització que se'n fa no respon a un criteri definit, sinó que s'utilitzen d'una manera confusa, ja que no queda determinat si la indemnització sorgeix en el cas que existeixi una conducta culpable, o perquè és posterior al dany ocasionat, i si la compensació requereix una conducta no culpable, o que el dany s'hagi causat amb posterioritat. Els terminis de caducitat o prescripció no se sap a quins criteris s'acullen: si a criteris propis d'accions reals o bé d'accions personals.

La Llei que ens ocupa té unes característiques molt diferents a les anteriors lleis aprovades en aquest Parlament que reformen el dret civil català. Mentre que en la Llei de Censos era necessària una modificació profunda de la institució o simplement la seva desaparició com a institució vigent en el nostre dret, ja que en la pràctica havia entrat en desús, o la Llei que regula la Llei de Censos, respecte de la qual, calia veure quina institució s'ampliava o si també es plantejava la seva no-regulació, el present Projecte de Llei, com ja hem dit, té una vigència inqüestionable i la seva regulació esdevé obligada.

Si bé en l'Exposició de Motius es diu que les servituds, en la Compilació al Dret Civil de Catalunya, es fragmentària i bàsicament pensada per a una societat agrícola i rural, la reforma es queda a mig camí, i si bé és cert que és un intent d'adequar-la a les noves estructures socials, no es preveuen tots aquells canvis ocasionats per una organització social bàsicament urbana.

La nova propietat horitzontal, les urbanitzacions d'iniciativa privada amb molts elements comuns, els pàrquings amb propietat indivisa, els terrats i tot el que suposen les antenes receptores d'ones dels diversos mitjans de comunicació, els rètols en els edificis, són situacions que, si no tenen una regulació uniforme en tot el territori català, esdevindran situacions de permanent conflictivitat.

Per això denunciàvem al principi la manca de mètodes de sistematització i el fet d'anar legislant sense uns objectius preestablerts. No hi ha dubte que ara no es legisla pensant que les lleis han de perdurar en el temps, però també és cert que no podem modificar-les cada legislatura, perquè això pot produir una inseguretat jurídica. El dret civil no pot respondre a conjuncures polítiques, sinó que ha de ser un instrument vàlid, al marge de les majories parlamentàries d'un o d'un altre signe; són lleis a les quals s'hauria de buscar el màxim consens, però aquest no ha de ser de cadascuna de les lleis concretes, sinó que s'hauria d'aconseguir aquest consens en els objectius i prioritats en la reforma del dret civil català.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Acabat el debat, es passa a votació el retorn del Projecte de Llei al Consell Executiu.

Els diputats que hi estiguin a favor es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

El retorn del Projecte al Consell Executiu ha estat rebutjat per 18 vots a favor, 61 vots en contra i 8 abstencions.

Es passa al debat de la part dispositiva. Hi ha reservades diverses esmenes a l'articulat. La primera esmena és a l'article 1, presentada per l'Agrupació parlamentària del CDS; és una esmena d'addició. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Volia fer-li dues peticions prèvies: la primera és l'autorització per agrupar les esmenes número 1, número 4 i número 6, totes elles referides a l'article 1. I la segona petició...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, en té una altra a l'article 1.

El Sr. MARTÍN: Sí...

El Sr. PRESIDENT: És la 9, perquè vostè parla de l'Informe, eh?, número de l'Informe.

El Sr. MARTÍN: Sí, em referiré —la segona petició— a l'esmena número 9, i és que, una vegada constatada la voluntat de diàleg de l'Illustre Diputat Esteve Orriols, i de consens, aquest diàleg que hem mantingut fins fa breus moments, voldríem que ens acceptés donar per retirades les esmenes números 9, 20, 22, 24, 28, 30, 40, 45, 54, 60, 63 i 79. Una vegada conclogui la meua breu intervenció, li'n faré arribar la petició per escrit.

Amb el seu permís, puc passar a defensar...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MARTÍN: ...les esmenes 1, 4, i 6?

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Aquestes esmenes números 1, 4 i 6 pretenen, sense modificar el contingut jurídic del Projecte, aclarir, simplificar i evitar confusions en la interpretació pels operadors jurídics.

Així, en l'esmena número 1, que és una esmena d'addició, es pretén establir expressament que l'acció del propietari per fer cessar les pertorbacions il·legítimes del seu dret existeix quan es produeixi una intromissió en la seva propietat. Si no constés així, podrien produir-se confusions quan es produeix algun altre tipus de pertorbació.

Quant a l'esmena número 4, de supressió, es pretenen evitar les confusions interpretatives a què poden donen lloc les pertorbacions futures, ja que no sempre poden ser previsibles a priori.

I l'esmena número 6, que és de supressió de tot el text de l'apartat, pretén suprimir una disposició innecessària, ja que, si no perjudica, no hi ha pertorbació. I, d'una altra banda, si es manté la redacció del Projecte, l'únic que pot produir-se són confusions interpretatives.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Suposo que el torn en contra serà a totes les esmenes de l'article. De manera, que ara correspon al Grup Socialista defensar les esmenes d'aquest article.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Defensaríem l'esmena número 3, número 4...

El Sr. PRESIDENT: Vostè em parla del Dictamen, no?

El Sr. ABELLÓ: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ABELLÓ: Que crec que...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, molt bé.

El Sr. ABELLÓ: ...és el que val. Número 3, número 4, número 6 i número 9.

La primera d'aquestes esmenes és una esmena d'addició.

Nosaltres fem en aquest apartat número 1, una definició en positiu del que entenem que ha de ser aquesta definició de l'article. Nosaltres, fins i tot, considerem que aquesta definició és complementària a la que diu el mateix text del Projecte de Llei, i pensem que, segurament, en la mesura que és una esmena d'addició, ajudaria a entendre millor el que significa aquesta definició.

La segona d'aquestes esmenes és de supressió. Nosaltres considerem, en aquest sentit, totalment innecessari l'apartat que es fa aquí en el Projecte de Llei, perquè nosaltres creiem que parlar de pertorbacions futures planteja, des del punt de vista de la propietat..., del propietari d'un immoble que té acció per exigir-les, molts problemes. I, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres considerem que és necessària la supressió.

L'esmena número 6 fa referència a la supressió de l'apartat número 2. També aquí creiem que és un apartat innecessari, sobretot en la mesura que nosaltres ja hem fet una proposta concreta d'addició —l'esmena número 3—, i, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que aquest apartat l'únic que fa —l'apartat del Projecte de Llei— és una obvietat, ja que nosaltres, fins i tot, considerem que és impropï de..., que tingui el seu reflex en un text legal com aquest.

I, finalment, la darrera esmena, l'esmena número 9, és una esmena molt senzilla, en la mesura que nosaltres hem demanat supressió de l'apartat número 2; el que demanem també és la supressió estrictament de la paraula «tampoc». És a dir, és una conseqüència lògica de la supressió que havíem demanat de l'apartat segon.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Orriols.

El Sr. ORRIOLS: Sí, gràcies, senyor President. En relació amb l'esmena 2, nosaltres entenem que s'afegeix un paràgraf que no clarifica, en primer lloc, i que, per una altra banda, pensem que encotilla el concepte més ampli que volem donar a aquest article.

En aquest sentit, creiem que el terme «intromissió» respon a una actitud més incisiva, diríem com de més agressivitat, que allò que pensem que ha de regular aquesta Llei.

També que el concepte de dret que té un propietari sobre el domini d'una cosa és més global que el terme estricte de propietat. Per això creiem que el text proposat és més idoni.

En relació amb l'esmena número 3, del Grup Socialista, nosaltres insistim que el Projecte contempla —tal com vam fer en Comissió— l'addició que es proposa, és a dir, que hi està compresa. I per aquest motiu la fa innecessària —l'addició d'aquesta esmena.

Pensem que, fins i tot, en aquest primer article, en el punt 2 s'hi recull explícitament, encara que sigui per passiva, és a dir, no de la mateixa manera, però per passiva sí. I encara que sigui un problema semàntic, ens convenç més el text del Projecte que, per altra banda, en aquest punt ja hem acceptat una esmena del Grup Popular en Comissió, i que, d'alguna manera, afavoria i millorava el text.

En relació amb l'esmena número 4, el paràgraf que es vol suprimir creiem que completa aquest article, que té una funció preventiva, perquè no es pot exercir una acció si hom té indicis racionals clars que es produirà un fet; ens sembla que és una funció preventiva important i que, al nostre entendre, dona més relleu al text, a l'article, a facilitar aquest tipus d'acció davant

aquests indicis als quals m'he referit, que poden possibilitar que sigui evitat el dany posterior.

El mateix argument serviria per a l'esmena número 5, del CDS.

En relació amb l'esmena número 6, del Partit Socialista, del Grup Socialista, ens hi oposem també perquè no veiem que hi encaixi la supressió que es proposa, si volem —i pensem que això és important— que la Llei sigui al més clara i pedagògica possible, ja que parlem de figures jurídiques noves, tant per activa com per passiva, contemplant els supòsits presents i també els futurs.

Els mateixos arguments d'aquesta esmena servirien per rebatre la posició de l'Agrupació parlamentària del CDS en l'esmena número 7, i respecte a l'esmena número 8, que ja no té sentit, atès que ja no existeix el paràgraf.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols.

Passem, doncs, a les votacions corresponents a aquest article. Esmenes... números del Dictamen. Esmenes números 2, 5, 7 i 8..., 8 no, que està retirada, i 7, de l'Agrupació parlamentària del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 16 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions.

Votem a continuació les esmenes 3, 4, 6 i 9, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 16 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions.

A continuació es vota l'article primer, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article, que incorpora una esmena tècnica allà on diu «retiment» ha de ser substituït per la paraula «reteniment», doncs, l'article aquest ha quedat aprovat per 59 vots a favor, 14 en contra i 2 abstencions.

Passem al debat de l'article segon. Hi ha l'esmena número 10, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President. Aquesta esmena és una esmena de modificació a l'apartat número 3 de l'article segon. És una esmena de modificació que nosaltres creiem que millora clarament el text del Projecte de Llei, tant des del punt de vista jurídic com, fins i tot, per la manera d'entendre.

Nosaltres, el que diem, fonamentalment, és que correspon al demandat la prova que la pertorbació jurídic-material és admissible segons la Llei o per negoci jurídic. No hi ha dubte que no hi ha una diferència substancial, segurament, amb el Projecte de Llei, però nosaltres considerem que és més entenedora aquesta definició.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup d'Iniciativa manté l'esmena número 11? (Pausa.) Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. La nostra es-

mena és de supressió del quart paràgraf de l'article 2, perquè entenem que si en l'article primer, paràgraf primer, es defineix l'acció negatòria com aquella per fer cessar les pertorbacions, el que després hi hagi un altre article que digui que és incompatible amb l'acció reivindicatòria és lògic, i, per tant, és sobrer aquest paràgraf.

És per això que nosaltres demanàvem la supressió del paràgraf quart de l'article segon.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. L'Agrupació parlamentària del CDS també manté l'esmena número 12, que és de supressió de l'apartat quart. Té la paraula el senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Tal com se'ns ha dit és una disposició òbvia i innecessària; és incompatible amb la reivindicatòria i també amb altres tipus d'accions; per això no és necessari establir-lo. Per tant, demanem la supressió de tot l'apartat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín i Toribio. Té la paraula, per al torn en contra, l'Il·lustre Diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. ORRIOLS: Sí, senyor President, moltes gràcies. En relació amb l'esmena 10, del Grup Socialista, fixin-se que no és casualitat que l'article 5, referit a les disposicions generals de les servituds, també té correlació amb aquesta disposició de l'article, no? De la mateixa manera, dir que l'article 5, referit a aquestes..., a les servituds, l'actor ha de provar l'existència de la servitud, ens sembla lògic, i és un problema de la pròpia naturalesa d'aquesta acció, que l'exercici de l'acció negatòria sigui igual.

Per altra banda, ens trobem que és una figura que no està regulada, i, per tant, ens sembla que és millor que es pugui exercir, que es pugui instar sense que l'actor hagi de provar la il·legimitat de la pertorbació.

En relació amb l'esmena 11, del Grup d'Iniciativa, sembla, en principi, l'argumentació lògica, però encara que la supressió d'aquest paràgraf no comporta un canvi substancial en relació amb el que s'hi estipula, creiem que és bo que quedi clara la raó de ser de l'acció. S'exerceix la negatòria quan hom té la possessió, i només la reivindicatòria quan hom ha estat desposseït. Per tant, són excloents l'una de l'altra, i, en aquest sentit, és clarificador que quedi recollit explícitament.

Amb aquest mateix argument rebatríem l'esmena número 12, de l'Agrupació parlamentària del CDS, senyor President.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Esteve Orriols.

Passem a la votació d'aquest article..., les votacions.

Esmena número 10, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 20 vots a favor, 54 en contra i 2 abstencions.

A continuació votarem conjuntament les esmenes 11 i 12, ja que les dues són de supressió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'article segon, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article ha quedat aprovat per 54 vots a favor, 18 en contra i 6 abstencions.

Passem al debat de l'article tercer. L'Agrupació parlamentària del CDS manté diverses esmenes. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. A l'article 3, a l'apartat 1, tenim l'esmena número 15, que és de modificació.

Aquesta esmena, al nostre entendre, obeeix a la..., que nosaltres diem una utilització, probablement per errata d'impremta, de termes no jurídics o incorrectament jurídics, ja que, al nostre entendre, quan diu «culpables», deu voler dir «culpables», establint així, clarament, que la responsabilitat per immissions té lloc ja si es produeix conscientment o inconscientment.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Les altres esmenes que jo havia anunciat estan retirades.

Doncs, correspon al Grup Socialista la defensa de les seves esmenes a aquest article.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President. Defensaríem conjuntament l'esmena número 14, la número 15 i la número 17.

Les esmenes números 14 i 15 fan referència a l'apartat número 1 d'aquest article tercer; és una esmena molt senzilla que creiem que millora el text en la mesura que s'afegeix la paraula «perjudicis». És a dir: no solament les immissions produïdes per actes dolosos o culpables del veí que causin danys o perjudicis són prohibides, i, per tant, generen responsabilitat del dany causat.

Quant a l'altra esmena, la que fa referència a l'apartat tercer, que és l'esmena número 17, és una esmena de modificació. La nostra esmena creiem que sí que millora clarament el text en la mesura que nosaltres considerem que, a diferència del que diu el text del Projecte, que igualment s'han de tolerar les immissions que produeixin perjudicis substancials, si són conseqüència de l'ús normal del predi veí, segons el costum local i si la cessació comporta una despesa desproporcionada econòmicament, nosaltres creiem que aquí el que s'exigeix és el requeriment previ del propietari. Nosaltres creiem que, des d'aquest punt de vista, és necessari aquest consentiment previ del propietari, perquè la seva eliminació suposaria, sens dubte, una despesa econòmicament desproporcionada.

Per tant, des d'aquest punt de vista, sí que discrepem del que té el text del Projecte de Llei, en la mesura que la permissió d'immissions que excedeix de l'ús —diguem-ne— usual i suportable, sense consentiment del titular, doncs, creiem que és una compensació no totalment adequada, no?, i per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres fem aquesta proposta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. A continuació correspon al Grup d'Iniciativa defensar les quatre esmenes que manté a aquest article. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Pel que fa a l'esmena 19, és una esmena addició, perquè considerem que si bé el propietari no té facultat per eliminar les immissions, sí

que creiem que és lògic que pugui tenir la facultat, almenys, de disminuir els seus perjudicis. És per això que nosaltres afegim al paràgraf: «Tanmateix, podrà adoptar les mesures procedents per tal d'atenuar els danys a càrrec del propietari veí.»

Pel que fa a l'esmena 21, demanaria a la Presidència si pogués agrupar les esmenes 21, 24...

El Sr. PRESIDENT: I 26.

El Sr. NUALART: No, 47, 49, 51 i 55; totes fan referència al que ja he dit quant al posicionament de l'esmena a la totalitat: fan referència als conceptes d'indemnització i de compensació. Nosaltres entenem que hi ha una diferència fonamental, que és la d'aquells danys quan es provoquen per una conducta dolosa i aquells altres que no es provoquen per aquesta conducta. Per tant, entenem que la indemnització ha de fer referència quan es provoquen els danys d'una manera dolosa, i, en canvi, la compensació ha de ser quan no hi ha aquests danys, quan no són provocats amb aquesta voluntat. Per tant, és per això que nosaltres fem les modificacions en cada un dels articles en el sentit d'indemnització o de compensació.

I a l'esmena 21, que és de modificació, nosaltres entenem que l'acció negatòria prescriu un cop hagin transcorregut trenta anys des del dia que es va poder exercir. Aquí, per part nostra, entenem que s'ha de fer quant als terminis o bé caure dintre del que són uns drets personals o que són els drets reals, aleshores entenem que si és un dret real ha de ser als trenta anys.

Això, de fet, si no s'acceptés aquesta esmena, el que passa és que després l'acció per accedir a qualsevol d'aquestes servituds quedaria reduïda a cinc anys. Per tant, entenem que nosaltres..., o l'any que figura en el text, per tant, nosaltres entenem que hauria de ser igual que un dret real, i per tant, hauria de ser als trenta anys. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Resta una sola esmena, que és del Grup Popular, la número 22. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Agruparíem la defensa de les esmenes 22, 61, 64...

El Sr. PRESIDENT: Vagi a poc a poc.

El Sr. PEREA: Sí...

El Sr. PRESIDENT: 22, 61...

El Sr. PEREA: 64.

El Sr. PRESIDENT: 64.

El Sr. PEREA: I 66.

El Sr. PRESIDENT: I 66, o sigui que li'n quedarà una per defensar en tota la Llei.

El Sr. PEREA: No, senyor President, crec que no. (Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: No, no; en té una altra: la 38..., i la 32.

El Sr. PEREA: No, si vol li enumero...

El Sr. PRESIDENT: D'acord, continuï, continuï; defensi les que ha dit.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Aquestes esmenes tenen el seu fonament en l'intent de no fer interferir l'ordenament jurídic administratiu amb l'ordenament civil o privat. El dret de propietat i la seva protecció, que és el que estem tractant en aquest Capítol I, ha de rebre un tractament global i unitari, que no pot ser desnaturalitzat per actuacions o autoritzacions administratives, que és el que proposen aquests redactats; d'una altra manera, no estaríem limitant el dret de propietat —cosa admissible—, sinó que estaríem alterant la seva mateixa naturalesa.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. Torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Orriols.

El Sr. ORRIOLS: Gràcies, senyor President. En relació amb l'esmena 13, de l'Agrupació parlamentària del CDS, nosaltres proposem una transacció, que hem fet arribar a la Mesa, en el sentit que l'expressió «culposos o culpables» quedaria substituïda per «actes il·legítims», que d'alguna manera compendria els dos aspectes a què fèiem referència.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, continuï, continuï.

El Sr. ORRIOLS: Aleshores, en relació amb l'esmena número 14, i l'esmena número 15, del Grup Socialista, insistim, tal com ja vam fer en Comissió, que creiem que aquesta esmena es basa, simplement, en una qüestió semàntica, i entenem que potser per una analogia, per referència al Codi Civil, que sempre utilitza els dos termes de danys i perjudicis. El text del Projecte, però, es refereix al concepte únic de dany, perquè entenem que en ell hi és inclòs tot; és un concepte més ampli, més global: dany és la lesió o pèrdua en la persona o béns; si es causada directament o indirectament per algú, comporta obligació d'indemnitzar; el perjudici l'entenem més en el sentit de més mercantil, i per tant, ens sembla que per l'especificitat de la Llei dintre del context d'aquest dret civil català mantindríem el concepte de dany sol.

En relació amb l'esmena 17, del Grup Socialista, nosaltres considerem necessària l'existència de l'apartat 2, perquè en la filosofia de la Llei rau el fet que s'hagin de tolerar determinades immissions i, per aquest motiu així s'hi reflecteix. La modificació proposada pel Grup Socialista desvirtua, al nostre entendre, la intencionalitat i la filosofia d'aquest article.

En relació amb l'esmena número 19, no faré torn en contra, senyor President, perquè l'acceptarem —és del Grup d'Iniciativa—, ens sembla que desplega una mica més el que diu aquest apartat, i hi escau.

I en relació amb les agrupacions que ha fet l'Il·lustre Diputat, senyor Nualart, de les esmenes 21, 24, 47, 49, 51, 55 i 56, nosaltres pensem que el redactat del Projecte és correcte. Vostè sap, senyor Nualart, que hem discutit diverses ocasions sobre aquesta qüestió; de la manera que es formula ens sembla que és prou correcta.

El concepte d'indemnització és el que, d'una banda, es fa servir habitualment. En definitiva, pensem que és una qüestió de terminologia, però li reitero l'argumentació que, si s'hi fixen, al llarg de tot el Projecte de Llei se segueix un mateix criteri. Vostè ha dit abans que no hi havia un criteri, nosaltres entenem que sí que hi ha un mateix criteri, que és el de referir-se a la indemnització pels danys que ja s'han produït, i emprar el terme *compensació* pels que s'hagin de produir.

En aquest sentit, doncs, ens sembla més correcte el redactat actual, pensi també que la figura de la compensació és clara en el camp contractual, en termes de balança, però en els drets reals no tenen equiparació necessàriament en molts casos en el camp contractual, des d'aquest punt de vista, senyor President, mantindríem l'article.

En relació amb el Grup Popular, que n'han agrupat quatre, si no he pres mala nota, en relació amb l'esmena 22, article 3, apartat cinquè, el nostre Grup no pot acceptar la supressió proposada en aquesta esmena, perquè el text del Projecte pretén ser al màxim d'aclaridor, i, alhora, pedagògic. Cal tenir en compte

que aquest article tracta de les immissions, que és una figura legal nova, i que, per tant, fa necessari aquest paràgraf cinquè.

D'altra banda, no creiem que el text interfereixi l'ordenament jurídic administratiu, que té les seves normes d'adequació d'activitats de caràcter general. Més aviat pensem que la referència a instal·lacions, administrativament autoritzades, recull una realitat ben patent en el terreny de les immissions que en res fa incompatible l'exercici del corresponent dret civil, el qual, a més a més, en aquest apartat és totalment complementari i gens excloent.

En relació amb l'esmena 61, article 28, pensem que, des de segons quin punt de vista, aquest article es podria considerar suposat, i, per tant, innecessari, però entenem que la matisació és vàlida i, ens sembla bo que recordem la necessitat de l'autorització administrativa, i per aquest motiu també reiterem aquí l'explicació de l'esmena 22, que acabo de fer.

En relació amb l'esmena 64, senyor President, els mateixos arguments que a l'esmena 22 servien, i igualment per a la 66.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols. Passem ara a les votacions, però abans haig de preguntar a l'Agrupació parlamentària del CDS si retira l'esmena número 13, per donar lloc a la transaccional presentada per Convergència i Unió.

El Sr. MARTÍN: Així és, President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, el senyor Secretari se servirà de llegir el text d'aquesta transaccional.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Transaccional de l'esmena 13, a l'Agrupació parlamentària del CDS, corresponent a l'article 3, paràgraf primer: «1. Les immissions produïdes per actes il·legítims del veí, que causen danys», i continua el text igual que el Dictamen.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, l'afegit és «actes il·legítims.» Es vota el text d'aquesta transaccional.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es voten les esmenes 14, 15, 17, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 23 vots a favor, 55 en contra i 10 abstencions.

A continuació es vota l'esmena 19, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es voten les esmenes 21, 24 i 26, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 4 vots a favor, 55 en contra i 25 abstencions.

A continuació es vota l'esmena número 22, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 31 vots a favor, 55

en contra i 2 abstencions.

A continuació es vota el text de l'article, segons el Dictamen modificat per la transaccional admesa, i la supressió d'un paràgraf.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article tercer ha quedat aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

Passem a l'article quart. L'Agrupació parlamentària del CDS manté l'esmena número 27; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Faria, si m'autoritza el senyor President també, la defensa de la 30.

El Sr. PRESIDENT: La número 30, que és del mateix article.

El Sr. MARTÍN: Exacte, sí. Bé, l'esmena número 27, que és addició, es refereix a l'apartat 1. Per a nosaltres és evident jurídicament aquesta addició, però no que resti expressament, ja que ha de tractar-se d'immobles de diferents propietaris.

Quant a l'esmena número 30, que fa referència a l'apartat 3, que és de modificació, l'esmena pretén —sense canviar el contingut jurídic del Projecte— redactar (*remor de veus*) de manera més tècnica i més d'acord amb la doctrina legal que des de sempre s'ha anat seguint en relació amb els drets reals limitatius del domini.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. El Grup Popular té les esmenes números 28 i 29. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Sí, senyor President. Les agrupem perquè aquestes esmenes afecten els apartats 2 i 3 de l'article quart, ja que tal com s'han redactat semblen definir el contingut de les servituds en tot cas, i això no és exacte.

És clar que en una servitud de pas el titular del predi dominant podrà utilitzar el servent en la mesura determinada en el títol constitutiu o en la llei, però en un altre tipus de servitud, per exemple la de vistes, el titular del predi dominant no pot utilitzar res, simplement constrenyir el titular del predi servent a no edificar tapant-li les vistes.

De la mateixa manera, pel que fa al paràgraf tercer, és clar que en una servitud negativa el titular del predi servent no podrà portar a terme certs actes ni exercir alguns drets per als quals estaria legitimat si no existís la servitud, però difícilment pot això predicar-se de les servituds positives que constrenyen el titular del predi servent a fer alguna cosa que no hauria de fer necessàriament si la servitud no estigués constituïda.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. Per al torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. ORRIOLS: Gràcies, senyor President. En relació amb l'esmena 27 de l'Agrupació parlamentària del CDS, nosaltres no podem acceptar aquesta esmena perquè modificaria un aspecte substancial del Projecte, i és que realment és una innovació important de la Llei que estableix la servitud d'un mateix propietari. Tan important és que, en la mateixa Exposició de Motius, hi és referida.

En relació amb les esmenes 28 i 29, del Grup Popular, de su-

pressió, nosaltresensem que aquests paràgrafs no són superflus ni innecessaris; ens sembla que hi han de ser, perquè el que contemplen és definidor i clarificador, i pensem que és important que quedin ben determinades tant la utilització com la legitimitat d'aquesta utilització.

L'argumentació del Grup Popular sobre l'aplicació d'aquest article a les servituds positives, referides al titular del predi servent, pensem que no fa més que constatar, per lògica, allò que estableix el text del Projecte de Llei en aquest article.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols. Passem a les votacions d'aquest article quart. Esmenes 27 i 30 de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 2 vots a favor, 54 en contra i 31 abstencions.

A continuació es voten les esmenes 28 i 29, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 6 vots a favor, 54 en contra i 25 abstencions.

A continuació es vota l'article quart segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article quart ha estat aprovat per 56 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

A continuació es voten els articles 5 i 6, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text d'aquests articles 5 i 6 ha estat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

A continuació es passa al debat de l'article setè; hi ha dues esmenes, la 32, del Grup Popular, i la 33, de l'Agrupació del CDS. Per defensar l'esmena del Grup Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Senyor President, ha estat defensada en els termes del posicionament a l'esmena a la totalitat.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. L'Agrupació del CDS, el senyor Martín, pot defensar la seva esmena número 33.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Retirem la part de l'esmena de supressió que es referia a la paraula «no», i mantenim la part d'addició, que diu: «o es fa desaparèixer el signe abans d'atorgar l'escriptura». La motivació és que, sense canviar el...

El Sr. PRESIDENT: No pot retirar trossos d'esmena, eh? No pot fraccionar l'esmena en aquest moment, de manera que la manté. I defensi-la.

El Sr. MARTÍN: Doncs... Bé...

El Sr. PRESIDENT: Posi-hi menys èmfasi. (*Rialles.*)

El Sr. MARTÍN: Gràcies pel consell. En aquest sentit, nosaltres creiem que, sense canviar el contingut del Projecte, pretem donar una possibilitat més: la de fer desaparèixer el signe

aparent, i no hi posem gaire èmfasi, però no ens agrada la supressió que dèiem de la paraula «no».

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Torn en contra, el senyor Esteve Orriols té la paraula.

El Sr. ORRIOLS: Gràcies, senyor President. Encara que el senyor Perea ho hagi donat per defensat, jo voldria fer alguna explicació en relació amb aquest article, que ens sembla prou important.

Nosaltres considerem que no la podem acceptar perquè el sistema proposat en la Llei pressuposa que el domini és lliure mentre no es disposi el contrari. Certament, s'estableix un sistema contrari al que estableix l'article 541 del Codi Civil, i ens sembla un criteri més rigorós i millor, perquè pretén establir una situació clara de saber i conèixer clarament el que es diu en l'escriptura en funció d'una major seguretat jurídica.

Al nostre entendre, permet al comprador realitzar el negoci amb tranquil·litat i d'acord amb el que es fa constar. Si el propietari vol mantenir una determinada servitud, caldrà que així ho faci constar expressament. Nosaltres pensem que són molts els que consideren discutible l'aplicació a Catalunya del règim de constitució per signe aparent o, si més no, l'aplicabilitat de l'article 541 del Codi Civil, que actua com a dret supletori. Existeixen, al nostre entendre, prou elements que ens poden induir a la reflexió, com per exemple que no es pot sorprendre la bona fe d'aquell qui es refia només del Registre de la Propietat, que és obvi que, en una societat com la nostra, el tràfic immobiliari es fa sovint sense anar a veure la finca *in situ*. La solució contrària, de l'aplicabilitat de la qual també dubtem, imposa, per nosaltres, un plus al qui compra. El qui ven, segons proposa el text, si vol conservar una limitació del domini, que ho manifesti, és la seva lliure voluntat. Aquest criteri s'ha d'entendre d'acord amb el principi de bona fe que pressuposem.

En definitiva, senyor Perea, l'especificitat matisadora de la regla vuitena de l'article 283 de la Compilació catalana, ens vehicula a les posicions del text del Projecte de Llei, essencialment —ho repeteixo— per motius de seguretat jurídica.

I en relació, senyor President, amb l'esmena de l'Agrupació parlamentària del CDS, ens remetrem a la mateixa —perquè és anàloga— argumentació que hem donat a l'esmena número 27, del mateix Grup. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols.

Passem a les votacions de l'article setè.

Esmena 32, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 48 en contra i 7 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena 33, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 2 vots a favor, 48 en contra i 31 abstencions.

A continuació es vota l'article setè segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article setè ha estat aprovat per 48 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

A continuació es vota l'article vuitè, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha estat aprovat per unanimitat.

Passem ara al debat de l'article novè, al qual només hi ha una sola esmena viva, la número 35, del Grup d'Iniciativa.

El Sr. NUALART: Es retira.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada i, per consegüent, es pot passar a votar aquest article, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article novè ha estat aprovat per unanimitat.

L'article 10 tampoc no té esmenes. El votem a continuació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article desè ha estat aprovat per unanimitat.

L'article 11 només té una esmena del Grup d'Iniciativa, la número 36. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Sí, senyor President. És una esmena de modificació el text de la qual parla de la «seva possessió», quan nosaltres entenem que havia de dir «el seu exercici», i és una esmena purament tècnica, perquè entenem que, en les servituds, el titular del predi dominant no n'és posseïdor i, per tant, queda molt més clar que sigui en «el seu exercici» i no en «la seva possessió».

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. ORRIOLS: Sí, moltes gràcies, senyor President. Nosaltres considerem que la redacció del Projecte és més correcta. Entre «possessió» i «exercici» creiem que el primer concepte ofereix més garanties. És també aquest un problema semàntic, però ens agrada més la redacció inicial. La possessió és consubstancial a la usucapió, i en la certesa que aquest terme és molt tècnic, ens sembla més explicatiu parlar de «possessió» que d'«exercici de la usucapió». En definitiva, la usucapió s'exerceix posseint.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols. Passem a la votació d'aquesta esmena, la número 36, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'article 11, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 11 ha estat aprovat per 49 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Passem al debat de l'article 12, que té una única esmena de l'Agrupació del CDS, la número 37. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. L'addició «o l'impedeixi la realització d'obres, reparacions i millores» obeeix a una ampliació expressa i aclariment d'un concepte jurídic indeterminat com el que utilitza el Projecte en dir «excessivament carregós o incòmode per al propietari del predi servent». Si no és així, seria de molt difícil interpretació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra?

El Sr. ORRIOLS: No hi ha torn en contra, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha torn en contra. Molt bé.

Doncs, se sotmet a votació aquesta esmena número 37, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota l'article 12, segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article 12 ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació es passa al debat de l'article 13. El Grup Popular té l'esmena 38. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Atès que l'article 14 sembla recollir el supòsit de la destrucció del predi servent, creiem que, per coherència interna del text normatiu, atès que l'article 13 pretén donar una enumeració exhaustiva, cosa sempre perillosa, proposem la inclusió d'aquest supòsit.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. L'Agrupació del CDS manté l'esmena 39; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Voldríem fer també, al mateix temps, la defensa de l'esmena 44, que és la referida a l'article 17.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MARTÍN: Ambdues són de supressió; la 39 també d'addició i la 44 totalment de supressió de tot el text de l'article.

Ja que el Projecte formula una relació exhaustiva dels casos d'extinció de les servituds, no pot oblidar la consolidació en una mateixa persona de la propietat dels predis dominant i servent, cas que ve contemplant-se expressament en tots els textos i doctrines jurídiques des del dret romà sobre drets reals limitatius del domini.

És per això que també demanem en l'esmena número 44 la supressió de l'article 17.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Torn en contra: té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Orriols.

El Sr. ORRIOLS: Gràcies, senyor President. En relació amb l'esmena del Grup Popular, nosaltres insistim en la mateixa argumentació que donàrem en Comissió, en el sentit que la condició d'extinció que es vol introduir amb aquesta esmena està recollida —d'una forma, si es vol, més genèrica, però clara— en el contingut de l'article 14. No és exacte, segons exposava el Grup Popular, que l'article 13 pretengui una enumeració exhaustiva, perquè l'article 14 estableix que: «Es pot exigir l'extinció en el supòsit d'impossibilitat de l'exercici de la servi-

tud.» És obvi que en el terme «impossibilitat d'un exercici» intrínsecament hi va aparellada la destrucció del predi, que comportaria la nul·litat de la servitud, com a conseqüència lògica. És per aquest motiu, doncs, que ens oposarem a aquesta esmena.

I en relació amb la 39 i la 44, de l'Agrupació parlamentària del CDS, de clara referència a la 27, és coherent amb aquella; no contemplen ells la servitud en predis d'un mateix propietari, però —com ja m'hi he referit— aquesta és una innovació que es vol introduir a consciència en aquest text legal i que, per coherència, també ens obliga a refusar ambdues esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols.

Passem a les votacions de l'article 13.

Esmena 38, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 53 en contra i 28 abstencions.

A continuació es vota l'esmena 39, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 53 en contra i 32 abstencions.

A continuació es vota l'article 13, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 13 ha quedat aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

Passem al debat de l'article 14. Hi ha l'esmena número 41, del Grup d'Iniciativa... (*Pausa.*) Queda retirada, moltes gràcies. I queda només viva la 42, de l'Agrupació del CDS: el senyor Martín i Toribio té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Senyor President, queda retirada perquè era una errada que ja ha estat corregida.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada i, per consegüent, es pot passar a votar l'article 14, que no té cap esmena, i també el 15, que tampoc té esmenes.

Vots a favor, d'aquests dos articles?

Els articles 14 i 15 han quedat aprovats per unanimitat.

L'article 16 té només una esmena, del Grup d'Iniciativa, la número 43; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Sí, gràcies, senyor President. És una esmena de modificació amb la qual nosaltres entenem que més que «els interessats del predi servent» ha de ser, en tot cas, «els titulars», perquè no qualsevol persona interessada en qualsevol moment en un predi d'aquest pot demanar l'extinció d'aquesta servitud. Per tant, entenem que hauria de ser el fet de: «els titulars».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Orriols té la paraula.

El Sr. ORRIOLS: Senyor President, hem ofert una transacció a aquest article que, a més de recollir el fet de la titularitat, també contemplaria la segregació a més de la divisió. Si s'hi fixen, diria: «En cas de divisió o segregació els titulars de la fin-

ca o finques resultants que no tinguin cap utilitat pel predi dominant podran exigir l'extinció de la servitud respecte a les seves finques.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols. El senyor d'Iniciativa, el senyor Nualart, retira la seva esmena per donar lloc...?

El Sr. NUALART: Sí, sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, es vota aquesta esmena transaccional, que no es llegeix perquè el senyor Esteve Orriols l'ha llegida literalment.

Vots a favor, d'aquesta esmena transaccional?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

Ara es vota l'article 16, modificat per aquesta transaccional.

Vots a favor?

L'article 16 ha quedat aprovat per unanimitat.

Quant a l'article 17, hi ha una esmena del CDS, que ha quedat defensada, de manera que es pot passar directament a la votació d'aquesta esmena, la número 44, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 53 en contra i 11 abstencions.

A continuació votem l'article 17, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 17 ha quedat aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

A continuació passem al debat de l'article 18. L'esmena del CDS, la 45, està retirada. Doncs, resta la 46, del Grup Socialista, perquè la 47 ja ha estat defensada pel Grup d'Iniciativa. De manera que la 46: té la paraula...

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President, hi ha una transaccional a aquesta...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Senyor Esteve Orriols per fer...

El Sr. ORRIOLS: Hem ofert la transacció i hi estem d'acord, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. El senyor Secretari procedirà a llegir aquesta esmena transaccional.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Transacció de l'esmena 46, del Grup Socialista, corresponent a l'article 18, paràgraf primer, que quedaria redactat de la següent forma: «El propietari d'una finca que, per utilitzar-la com cal, necessita una sortida a un camí públic, la pot exigir als seus veïns previ acord d'una indemnització pels perjudicis causats.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Abelló retira l'esmena corresponent per donar lloc a aquesta transaccional. De manera que es vota l'esmena transaccional.

Vots a favor?

L'esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

Es procedeix a la votació de l'article 18, segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article 18 ha quedat aprovat per unanimitat.

L'article 19: l'esmena 47, d'Iniciativa, l'ha retirada? (Pausa.) No? (Remor de veus.) Doncs, es vota l'esmena 47 a l'arti-

cle 18, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 74 en contra i 10 abstencions.

A l'article 19, que hi ha retirada l'esmena del CDS, la 63, i defensada la d'Iniciativa, la 49.

Per consegüent, es vota aquesta esmena 49, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 53 en contra i 29 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article 19, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 19 ha quedat aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

A continuació es passa al debat de l'article 20, que hi ha dues esmenes socialistes, la 50 i la 52. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President, per defensar l'esmena número 50 i per anunciar la retirada de la número 52.

L'esmena número 50 és una esmena de supressió. Nosaltres plantegem en aquesta esmena una qüestió molt clara; és a dir, quan estem discutint tot aquest capítol de les servituds forçoses, nosaltres creiem que aquí s'haurà també de concedir..., en aquest cas s'hauria de concedir pas amb la corresponent indemnització. Per tant, el que proposem és la supressió de la paraula «sense indemnització», perquè considerem que no és correcta en el context precisament de la discussió que ja hem tingut de totes les servituds de pas.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló.

El Grup d'Iniciativa té l'esmena 51, que ja ha defensat. Per consegüent, passem al torn en contra. No hi ha torn en contra. Doncs, se sotmeten a votació les esmenes a l'article 20.

Esmena 50, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat.

A continuació, es vota l'esmena 51, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 6 vots a favor, 53 en contra i 28 abstencions.

A continuació es vota l'article 20, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 20 ha estat aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

A continuació votem l'article 21, que no té esmenes.

Vots a favor?

L'article 21 ha estat aprovat per unanimitat.

Passem a l'article 22. Esmena socialista número 53. El sen-

yor Abelló, té la paraula.

El Sr. ABELLÓ: Senyor President, aquesta és una esmena de supressió del text. Aquí, nosaltres tenim la impressió que estem davant de regulacions més administratives que civils, quan fa referència a tots els aspectes de xarxes aèries, de conduccions subterrànies, i, per tant, nosaltres estem convençuts que aquesta regulació, en aquest Projecte de Llei, amb tota seguretat plantejarà més problemes que solucions reals. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que és convenient la supressió d'aquest article.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. El Grup Popular també proposa la supressió d'aquest article. Senyor Perea, defensi l'esmena 54.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Nosaltres entenem que la regulació i les servituds que tracten els articles 22, 23 i 24 són innecessàries perquè, si les regulen específicament, hauríem de preguntar-nos per què no regulem també la de camí de sirga, la de presa, la de parada, la de partidor i moltes altres. I, d'una altra banda, pel que fa a l'aqüeducte, és perfectament regulat a la Llei d'Aigües, tal com reconeix el paràgraf segon de l'article 24. I, en definitiva, perquè totes aquestes servituds comporten sempre un dret de pas.

Donaríem així per defensades les esmenes números 54, 57 i 58.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. El Grup d'Iniciativa ha defensat ja l'esmena 55, però li resta la 56, que és de modificació d'un paràgraf.

El Sr. NUALART: Perdó, la donem per defensada, també.

El Sr. PRESIDENT: No la retira, la dona per defensada. Molt bé. Torn en contra. Senyor Esteve Orriols.

El Sr. ORRIOLS: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena del Grup Socialista es refereix novament a la possible interferència entre el dret administratiu i el dret civil i, en aquest sentit, dono per reproduïts els arguments utilitzats en una altra esmena del Grup Popular i en la pròpia rèplica de l'esmena a la totalitat.

Al marge, però, del que ja hem dit, insisteixo que a l'article 22 es contempla una casuística del que és recollit o contemplat amb anterioritat, i pensem que és bo que se n'hi reflecteixi el contingut. Reiterem que és un article molt aclaridor i en la pràctica serà, al nostre criteri, molt útil.

Pensem que és molt important distingir entre dret públic i dret i privat; quan les situacions que es poden produir les considerem molt necessàries en el sentit d'una clara exigència social, hi donem —i així ho contempla el Projecte de Llei— un caire imperatiu. D'aquesta manera pretenem contemplar el màxim de supòsits i no pas per això estem entrant en el dret administratiu. Una cosa és, per exemple, portar llum, electricitat, a un poble, i una altra és que des d'un immoble es pugui o no connectar amb un altre. Això no ho soluciona el dret administratiu; és una relació civil que afecta situacions entre particulars, no pas generals. Queda clar que ens referim a dos camps diferents i per aquest motiu ens oposarem a aquesta esmena.

En relació amb el Grup Popular, ens hem de referir també a aquests mateixos arguments, perquè persegueix —la seva esmena— la mateixa finalitat. Si més no, insistirem que s'hi contemplen les servituds que s'hi expliciten —i no d'altres—, que es regiran perfectament per les disposicions generals contingudes en el Projecte.

També hem d'entendre que la servitud de pas, l'entendem referida a persones, animals i als corresponents vehicles que puguin utilitzar, o carruatges. Igualment pensem que és bo regular específicament i fer concreció de les servituds de xarxes i conduccions, que tenen molta importància, atesa la necessitat d'aquests serveis.

I amb referència a l'aqüeducte, que ha mencionat l'Illustre Diputat senyor Perea, nosaltres pensem que aquesta servitud —d'acord amb els comentaris i opinions continguts en el Simposi de Dret Civil Català— té prou entitat i pes específic en l'arrel del nostre poble com perquè es reflecteixi en el Projecte de Llei, concretament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols. Passem a les votacions. Les esmenes 53 i 54, com que són de supressió, es voten conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 29 vots a favor, 54 en contra i 8 abstencions.

A continuació votem conjuntament les esmenes 55 i 56, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 3 vots a favor, 54 en contra i 29 abstencions.

A continuació, es vota l'article 22 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article 22 ha estat aprovat per 54 vots a favor, 30 en contra i 8 abstencions.

A continuació, passem al debat de l'article 23, que té una sola esmena, que és del Grup Popular, la 57, que ja ha estat defensada. Per consegüent, passem a la votació d'aquesta esmena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 55 en contra i 11 abstencions.

A continuació es vota l'article 23 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article 23 ha estat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

A continuació, de l'article 24, votem l'esmena 58, del Grup Popular, que ja ha estat defensada.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 55 en contra i 32 abstencions.

A continuació es vota l'article 24, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 24 ha estat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

A continuació, passem a la Secció Tercera d'aquesta Llei.

Esmena 59, del Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. A nosaltres, aquesta Secció Tercera ens sembla un greu error; sens perjudici de poder constituir servituds voluntàries de llums i vistes, que es regularien per les normes generals, el que els articles 25 i 26 defineixen com a servituds de llums i vistes no ho són en realitat, sinó que es tracta de relacions de veïnatge, i com a tals han de ser tractades. I això és tan clar que el mateix redactor del Projecte acaba veient-se atrapat, i ha de referir-se dins l'article 26 a l'article 40, incardinat aquest en el capítol IV, «De les relacions de veïnatge». És per això que en demanem la supressió.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. Torn en contra.

El Sr. ORRIOLS: Sí, gràcies, senyor President. Aquí donaríem per reproduïts, també, els arguments de l'esmena número 57 del mateix Grup que proposa ara la supressió, i vull dir-li, bàsicament, que nosaltres pensem que les servituds de llums i vistes, popularment conegudes com «de finestres», contràriament al que proposa el Grup Popular, pensem que s'han de regular com a tals, com a servituds de llums i vistes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols. Podem passar a la votació d'aquesta esmena 59, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 6 vots a favor, 59 en contra i 31 abstencions.

Passem a l'article 25, que té només una esmena, que és de l'Agrupació del CDS, la número 60. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. És una esmena de modificació perquè nosaltres creiem que la redacció del Projecte és confusa en parlar de la «part superior del predi servent». Considerem més clara la redacció que nosaltres proposem en l'esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra, el senyor Orriols té la paraula.

El Sr. ORRIOLS: No és torn en contra. Gràcies, senyor President, no és torn en contra. Hem ofert una transacció que millora el text perquè en Comissió vam acceptar, en aquest mateix article, una esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya que suprimia justament «part superior» i quedava l'article «la», que ara es fa mal amb les altres proposicions del mateix article i en aquest sentit clarificaria l'esmena transaccional el mateix text de l'article.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Esteve Orriols.

Passem a la votació d'aquesta esmena... La transaccional, la vol llegir, el senyor Secretari?

El Sr. SECRETARI PRIMER: Transacció de l'esmena 60, de l'Agrupació parlamentària del CDS, corresponent a l'article 25.1, que quedaria redactat de la següent manera: «La servitud voluntària de llums permet rebre la llum que entra pel predi ser-

vent i passa al predi dominant».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Se sotmet a votació aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota el text de l'article 25.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text d'aquest article ha quedat aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

A continuació es voten els articles 26 i 27, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests dos articles han quedat aprovats per 76 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

A continuació es vota l'esmena 61, del Grup Popular, que ja ha estat defensada, a l'article 28.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 59 en contra i 30 abstencions.

A continuació es vota l'article 28, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article 28 ha quedat aprovat per 62 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

A continuació passem a l'article 29. El Grup Popular té l'esmena 63; per a la seva defensa té la paraula..., en el CDS, l'Agrupació del CDS té la 63...

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Martín té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Gràcies. És una esmena de supressió, ja que nosaltres pensem que la regulació que fa l'article 29 és pròpia de la normativa urbanística o ordenances d'edificació dels plans urbanístics, però no d'una regulació civil. Sobra, per tant, en el Projecte que estem debatent, i pot donar lloc a confusions respecte a la normativa urbanística.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. El Grup Popular ja ha defensat les dues esmenes que té en aquest article, que són la 64 i 66, i resta una esmena, la 65, del Grup d'Iniciativa.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. És de supressió del primer paràgraf, perquè entenem que es tracta d'aspectes tècnics i no d'aspectes jurídics que no aporten res, que és, per tant, sobrer, i només cal la lectura d'aquest paràgraf, que diu que la paret mitgera ha de ser del tipus adequat: és evident, ha de tenir els fonaments, els gruix i l'alçada pertinents, d'acord, en relació amb els projectes i la finalitat de les edificacions pactades.

És evident que tot aquest paràgraf no té cap significació jurídica, i, per tant, per això entenem que hi ha d'haver la supressió.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula l'Ilustre Diputat senyor Orriols.

El Sr. ORRIOLS: sí, gràcies, senyor President. Hi ha una justificació, i és que no deixa de ser un fet jurídicament transcendent que avui se suprimeixi la «forçositat» de la paret mitgera, i, per tant, ens sembla que aquesta regulació hi escau.

Pensem, senzillament, que aquest article 2 no es pot suprimir; és consubstancial amb el que pretén aquesta part del Projecte de Llei, i, en aquest sentit, el volem mantenir. Pensem, a més, que el seu contingut és clarificador, explicatiu i pedagògic. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols. Passem a les votacions.

Esmena 63, de l'Agrupació del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 9 vots a favor, 59 en contra i 22 abstencions.

A continuació votem les esmenes 64 i 66, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 9 vots a favor, 59 en contra i 23 abstencions.

A continuació es vota l'esmena 65, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 12 vots a favor, 59 en contra i 21 abstencions.

Es vota l'article 29, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article 29 ha quedat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

A continuació es voten els articles del 30 al 36, ambdós inclosos, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Passem a l'article 37, que només té una esmena, la 67, del Grup Popular.

El Sr. PEREA: Per defensada...

El Sr. PRESIDENT: Per defensada.

El Sr. PEREA: ...la 67, i també, senyor President, la 68.

El Sr. PRESIDENT: La 68, també defensada.

Se sotmet a votació aquesta esmena 67..., o vo fer torn en contra? (Pausa.) Doncs, se sotmet a votació.

Esmena 67, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 59 en contra i 26 abstencions.

A continuació es vota l'article 37, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 37 ha quedat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

A continuació es vota l'esmena 68, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 59 en contra i 26 abstencions.

Es vota ara l'article 38, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article 38 ha quedat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

A continuació es voten els següents articles conjuntament —cap d'ells té esmenes—: 39 a 41, la Disposició Derogatòria i les dues transitòries.

Vots a favor?

Aquests articles i disposicions han quedat aprovats per unanimitat.

A continuació es vota l'Exposició de Motius i el títol del Projecte de Llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'Exposició de Motius i el títol han quedat aprovats per 60 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Modificació de l'ordre del dia

Deixarem per a la sessió següent l'explicació de vot, però abans haig de demanar l'assentiment de la Cambra per introduir algunes modificacions en l'ordre del dia. N'hi ha dues de preceptives, que són els punts 3 i 4, que encara no ha expirat el termini per al possible recurs o dictamen al Consell Consultiu, i per consegüent la modificació consistiria a passar, en primer lloc, aquesta tarda, al debat i votació de la Proposició no de Llei sobre les Zones de Muntanya afectades per les Glaçades —aquest seria el primer punt—; l'altre punt seria el punt 16, que seria una moció, i l'altra moció, el punt tercer, el punt disset, i a continuació les interpellacions.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc.

(La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i catorze minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i deu minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de la I. Sra. Secretària Tercera. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Passem ara al tràmit d'explicació de vot del Projecte de Llei ja aprovat de l'Acció Negatòria, les Immissions, les Servituds, i les Relacions de Veïnatge. L'Agrupació parlamentària del CDS no hi és. L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana...?

(Pausa.) No hi ha explicació de vot, moltes gràcies. El Grup parlamentari Popular? (Pausa.) Tampoc hi ha explicació de vot. Grup parlamentari Mixt, tampoc. Iniciativa per Catalunya, tampoc. El Grup parlamentari Socialista, tampoc. I Convergència i Unió, sembla que tampoc. Molt bé.

Passem, doncs, al cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat i la votació de la Proposició no de Llei sobre les Zones de Muntanya afectades per les Glaçades, presentada per tots els grups parlamentaris. Algun signant de la proposta? (Pausa.) Molt bé, doncs, poden intervenir els grups per fixar la seva posició, temps màxim de deu minuts i set minuts i mig per a les agrupacions parlamentàries. L'Agrupació parlamentària del CDS sembla que no fixa posició. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carod-Rovira.

Proposició no de Llei sobre les Zones de Muntanya afectades per les Glaçades

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor President, moltes gràcies. De l'escó estant, per manifestar la nostra votació favorable a aquesta Proposició no de Llei sobre les Zones de Muntanya afectades per les Glaçades, que hem assumit com a pròpia la totalitat dels grups parlamentaris d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup parlamentari Mixt, es vol fixar posició? (Pausa.) Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Simplement, senyor President, per anunciar, des d'aquí mateix, que nosaltres votarem favorablement aquesta Proposició presentada per tots els grups parlamentaris, amb la qual, doncs, evidentment hi estem d'acord si també ho hem signat. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, molt breument per anunciar..., i per tal de no ser repetitius amb l'exposició d'altres grups parlamentaris, perquè quan es presenta una Proposició no de Llei com la que avui defensem, d'acord amb tots els grups de la Cambra, podràs o no coincidir plenament amb l'Exposició de Motius, però com que el tema que avui ens ocupa és del tot conegut per tots vostès, senyores i senyors diputats, i crec que coincidim plenament amb la preocupació davant la gravetat ocasionada per les gelades, i posteriorment pedregades, que van malmetre les collites de fruita dolça: el préssec, la poma en el Baix Segre, també la vinya del Garraf, i part de l'Alt i el Baix Penedès, i sense oblidar els ametllers de les comarques de Tarragona, la Terra Alta, la Ribera i el Priorat, el Grup Popular estem plenament d'acord amb els dos punts de la present Proposició no de Llei, per tal de pal·liar la greu situació dels pagesos i millorar les infraestructures del camins veïnals, les xarxes de reg, i millorar els contorns ambientals per tal que puguin gaudir-ne els agricultors damnificats, i amb aquest criteri anuncio el vot favorable.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup parlamentari Iniciativa de Catalunya, per fixar posició, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Senyor President, simplement per anunciar el nostre vot favorable, ja que compartim les preocupacions de tots els grups, ja que vam signar tots, en aquest interès de pal·liar l'efecte de les glaçades en les dues línies que apunten els dos punts: per una banda, indemnitzacions i, per l'altra banda, actuacions col·laterals que poden pal·liar en part la creació d'uns llocs de treball o d'uns ingressos addicionals que puguin completar les deficiències provocades per aquestes glaçades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup parlamentari Socialista, per fixar posició, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Aleu.

El Sr. ALEU: Gràcies, senyor President. Únicament i exclusivament per fer una mica d'història d'aquesta qüestió en el sentit que aquesta Proposició no de Llei és conseqüència d'una interpellació que vam presentar el nostre Grup, i fruit d'aquella interpellació vam presentar també una Moció.

Per nosaltres és molt de valorar que aquella Moció pogués ser..., vam valorar molt positivament que aquella Moció pogués ser aprovada per unanimitat. Llavors estàvem disposats a acceptar una esmena que ens presentava el Grup de la majoria; pels motius que sigui aquella esmena no es va poder substantiar, i hem portat això en forma de Proposició no de Llei conjunta i signada per tots els grups.

Estem molt contents que sigui així, tot i que hem de dir que no és la nostra Moció però sí que l'assumim plenament i la defensarem. Estem contents perquè una part d'aquesta Proposició no de Llei, del que avui aprovarem, ja ha sortit com a normativa al *Diari Oficial de la Generalitat* i recollint la possibilitat de suplementar les indemnitzacions compensatòries de muntanya o de zones desfavorides, concretament a les hectàrees d'ametller que han estat objecte de gelades.

Vull recordar també que l'objecte d'aquesta Proposició no de Llei era de socórrer en part, no totalment, les destrosses que havien fet a l'economia les contingències climàtiques referides als conreus; no assegurar-les, perquè coincidíem amb les manifestacions del Conseller que el camí és el camí de les assegurances per pal·liar aquestes situacions, però en aquest cas hi havia molts conreus no assegurables que havien sofert les contingències climàtiques i, per tant, l'economia d'aquestes famílies quedava francament danyada.

Per pal·liar aquestes, s'ha presentat aquesta Proposició no de Llei que tots vostès coneixen, que consisteix, bàsicament, per un costat, a suplementar les indemnitzacions compensatòries, cosa de la qual ja ha sortit la normativa al *Diari Oficial de la Generalitat*, i, segon, fer un pla d'acció comunitària, per dir-ho d'alguna manera, a què es puguin acollir els agricultors per tenir uns ingressos suplementaris. Som conscients que no és la solució però és molt important que això es faci, i, a més a més, és molt important que hi hagi la sensació que tot el Parlament, tots els representants del poble de Catalunya hi han donat suport i que el Govern actuarà comanat pel conjunt del poble de Catalunya.

Amb l'esperança que sigui votada per unanimitat, els agraeixo l'atenció.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aleu. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Vernet.

El Sr. VERNET: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, totalment d'acord amb el que han exposat els il·lustres col·legues que m'han precedit, especialment la senyora Montserrat i el senyor Aleu.

Després d'anunciar-vos el nostre vot favorable a la Proposició no de Llei, vull agrair-vos, sincerament, la preocupació, l'interès i la gestió que tant el Govern de Catalunya —especialment el seu President i el titular del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca— com aquest Parlament esmercen i fan en cercar una solució al greu problema que pateix la nostra pagesia.

No faré una exposició de dades, xifres, percentatges i tants per cents —en tot cas, podem donar-ho a qui ho demani—, però sí que intentaré, amb aquesta breu intervenció, sensibilitzar els il·lustres membres de la Cambra del greu moment que travessa la nostra pagesia. En qualsevol societat de qualsevol país, l'agricultura és la Ventafocs però sense l'esperança d'una fada benefactora. Certament, la nostra Administració no té la vareta màgica.

Diu la saviesa popular i els pagesos de les nostres contrades amb una certa i amarga ironia: «Sempre plou on hi ha més saó». Era prou crítica la situació provocada per l'enfonsament dels preus agraris perquè també un clima advers es conjurés contra els nostres camps. Després d'una llarga sequera, provocada pels vents de ponent, unes tardanes glaçades, provocades pels vents del nord, destruïren, en gran part i en alguns llocs, la totalitat de les collites. Està escrit, senyores i senyors diputats, que els mals de Catalunya ens vénen de ponent o ens baixen del nord: malhaja la tramuntana, malhaja el vent de ponent!

La pagesia, pedra angular al llarg del temps de la nostra societat, es troba en franca regressió, i quasi —quasi—, jo diria, en perill d'extinció i amb ella tots els valors que aporta.

Aprofitant l'avinentsa i sense sortir fora del context, permeteu-me, senyores i senyors diputats, unes referències o consideracions de caràcter retrospectiu d'uns fets decisius en la nostra història, protagonitzats per la nostra pagesia: fa exactament tres-cents cinquanta anys, quatre mil pagesos amb la falç al puny i al crit de «Via fora!» salvaren l'honor nacional. Era el Corpus de Sang, l'inici de la veritable Guerra de la Independència —ho repeteixo: la veritable Guerra de la Independència—: la Guerra dels Segadors. Pagesos, pastors i llenyataires foren també els qui, després del setembre de la mala anyada, per les aspres terres prioratines, abandonant i canviant l'aixada pel trabuc entorn del carrascllet, cridaren a tots els vents que Catalunya no era morta. Pagesos i llenyataries, patriotes catalans que ja algú els considerava delinqüents comuns i els deien bandolers i els empresonaven o els penjaven d'alta força i eren pagesos fills de la terra.

El temps s'ha anat escolant, la població del país potser s'ha multiplicat deu vegades, però aquell nombre de pagesos difícilment els trobaríem o els podríem aplegar.

És evident, però, que gràcies a l'esforç de la nostra Administració i de la població del món rural uns pocs que viuen forçosament de la terra han vist millorar considerablement el seu nivell de vida. La imatge que ofereixen els nostres pobles i llogarrets no evidencien, precisament, la precària situació dels pagesos que els habiten, no hi manquen els serveis, hi trobem carrers ben pavimentats, ben enllumenats, amb cases curosament o desafortunadament restaurades. La majoria, però, sego-

na residència dels qui durant dècades han anat emigrant i van marxant. Hi trobareu moviment i vitalitat compatible encara amb la bucòlica tranquil·litat, perquè les visites o les estades en els pobles de pagès de la gent de ciutat solen tenir lloc en caps de setmana o en períodes de vacances.

Jo us recomanaria, senyores i senyors diputats, ja que la majoria sou de ciutat —ja sé que el pare, l'avi, el besavi o el rebesavi era de pagès, ja ho sé—, però jo els recomanaria que un dilluns, un dimarts, un dimecres qualsevol de qualsevol setmana de tardor o d'hivern us atanséssiu a un d'aquests pobles o llogarrets de comarques allunyades; quan haureu arribat a lloc i haureu donat el bon dia al grup de vellets, la colla del «si no fos» que pren el sol en algun pedrís d'alguna antiga era a l'entrada del lloc, després de donar-los el bon dia, endinseu-vos pels seus carrers, sense pressa, endinseu-vos-hi i escolteu, si us plau, la veu del seu silenci.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vernet.

Sotmetrem a votació la Proposició de Llei en un moment ulterior del Ple.

Passem ara al setzè punt de l'ordre del dia que és: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu... *(Pausa.)* Com deia, setzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de Desenvolupament i Gestió per protegir els Espais Naturals afectats per les Activitats Extractives, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Esteve Tomàs, del Grup Socialista. Per presentar la Moció té la paraula...

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de Desenvolupament i Gestió per protegir els Espais Naturals afectats per les Activitats Extractives

El Sr. MANUEL NADAL: El Grup Socialista la dona per defensada.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, hi ha esmenes presentades. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Coll i Majó.

El Sr. COLL I MAJÓ: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, efectivament, el nostre Grup ha presentat una esmena de modificació als punts 2 i 3 de la Moció, que ha renunciat defensar el Grup Socialista i que tots vostès coneixen.

En el punt número 2 es demana que totes les activitats extractives disposin del preceptiu estudi d'avaluació de l'impacte ambiental i en el punt número 3 que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques modifiqui el Decret vigent sobre l'avaluació de l'impacte ambiental. Tot i comprenent i comparint la intencionalitat d'ambdós punts, nosaltres considerem que la redacció no és la més adequada, i això pels següents raonaments.

En primer lloc —com prou bé sap el senyor Tomàs, parlamentari expert i veterà, però que amb tota seguretat involuntàriament li haurà passat per alt—, ni el Departament de Política Territorial i Obres Públiques ni cap altre Departament tenen atribucions per modificar un decret, atribucions que, òbviament, en tot cas, corresponen al Consell Executiu. En segon lloc, es parla d'estudi d'avaluació de l'impacte ambiental, ex-

pressió no massa adequada, entenem nosaltres, ja que una cosa és l'estudi d'impacte ambiental que s'ha d'incloure en el Projecte, una altra és l'avaluació d'aquest estudi o d'aquests estudis que en farà la Comissió central d'indústries i activitats classificades, i una altra la declaració d'impacte que resulti d'aquesta avaluació.

Finalment, la subjecció a l'avaluació de l'impacte ambiental de totes les activitats extractives exigeix que la declaració d'impacte, per part de la Comissió central d'indústries i activitats classificades, es limiti a les activitats que s'emplacin en un espai d'interès natural. Altrament, per raó del volum d'activitats subjectes i per la intervenció de la Comissió en el tràmit de concessió de la llicència municipal es produïria no solament una doble intervenció injustificada, sinó també el col·lapse de la Comissió.

Per tot això, nosaltres proposem modificar aquests dos punts de la Moció presentada i aprovar el següent: «S'insta el Consell Executiu per tal que modifiqui el Decret vigent sobre avaluació d'impacte ambiental, de tal manera que inclogui expressament en el seu annex les activitats extractives i s'adeqüi la seva Disposició Addicional 3 per tal que la declaració d'impacte d'aquestes activitats sigui àgil i operativa.»

D'acord amb el que acabo d'exposar i d'acord també amb l'interès i la comprensió del senyor Tomàs i dels companys de Grup, interès i comprensió compartits amb el nostre Grup, d'acord amb tot això, esperem que la nostra esmena serà acceptada pel Grup Socialista.

Pel que fa al primer punt de la Moció, volem assenyalar que, tal com ja va quedar prou explicitat per part de l'Honorable senyor Conseller en substanciar la corresponent interpellació, tant la concessió d'activitats extractives com l'ordenació d'espais naturals és regulada a nivell de llei formal, i, com a conseqüència, l'actuació del Consell Executiu en aquesta matèria té caràcter reglat. Les resolucions administratives, per tant, s'han d'ajustar a les determinacions de la legislació específica i no seria correcte modificar *de facto* una llei del Parlament a través d'un acord, encara que sigui del mateix Parlament.

Nosaltres entenem que, en qualsevol cas, el procediment correcte seria la proposta de modificar la Llei o les lleis vigents pel procediment legalment establert.

Per altra banda, la diversitat dels valors que es protegeixen en els espais naturals i la també diversa naturalesa, l'abast i la magnitud de les activitats extractives, fan desaconsellable l'adopció d'una posició tan radical com la de no atorgar cap nova concessió d'activitat extractiva dins els espais protegits pel Pla d'Espais d'Interès Natural.

En qualsevol cas, en el mateix Pla d'Espais s'estableixen les determinacions més adequades per salvaguardar els valors concrets que es protegeixen. Si la protecció dels valors de tots els espais és incompatible amb l'exercici d'activitats extractives, el mateix Pla contindrà la seva prohibició expressa. En aquest moment, a nosaltres ens sembla imprudent, a part de la idoneïtat de l'instrument legal, ens sembla imprudent —ho repetim— adoptar una prohibició total.

És per totes aquestes consideracions que el nostre Grup no podrà votar a favor del primer punt.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Coll i Majó. El Grup

Mixt també ha presentat esmena; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Gràcies, senyor President. Sí, la nostra esmena és com a conseqüència de la nostra sensibilitat a tot el que sigui afavorir la protecció dels espais d'interès natural, i, per tant, proposàvem un segon punt bis, que diu que «totes les activitats extractives enclavades dins els espais protegits del Pla d'Espais d'Interès Natural i que no disposin de la preceptiva llicència o autorització definitiva siguin clausurades cautelarment i la legalització o denegació de la dita activitat, d'acord amb l'establert en el punt anterior», que parla dels estudis d'impacte ambiental abans de concedir la llicència definitiva. Com que aquest és un punt que va portar polèmica el dia que es va substanciar la interpellació, hem cregut que, doncs, refermava més encara la voluntat de protegir els espais declarats d'interès natural.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. L'Agrupació parlamentària del CDS no intervé; l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya? (Pausa.) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Des de l'escó, per manifestar la nostra voluntat de votar favorablement tots els punts de la Moció que presenta el senyor Tomàs, amb la confiança que aquesta sigui l'actitud majoritària dels grups i les agrupacions de la Cambra.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Popular, per fixar posició, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Vista la interpellació origen d'aquesta Moció, entenem adequats els tres punts que la conformen i, en aquest sentit, anunciem el vot favorable del Grup Popular.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup d'Iniciativa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Des del punt de vista d'Iniciativa per Catalunya, estem plantejant encara uns punts que es basen en uns plans que encara no són reals, ja que el Pla —el famós Pla— d'Espais d'Interès Natural encara no està aprovat, sinó que està en aquest tràmit de letargia indefinida; esperem que la constitució del Consell de Protecció de la Natura, la setmana passada, sigui una última empenta per tal de començar a fer realitat aquest pla, però precisament per aquesta raó, perquè el pla encara no és realitat i la protecció dels espais encara no és tampoc un fet, el que cal és tenir un especial interès a evitar la degradació de les zones que previsiblement seran incloses dins el Pla d'Espais d'Interès Natural i, per tant, creiem que és adequada la Proposició. En tot cas també entenem que la matisació que feia el Grup de Convergència i Unió respecte a la forma com s'ha de procedir a la modificació del decret d'avaluació d'impacte ambiental, possiblement és més formalment correcta, i veuríem millor que el Grup proposant acceptés aquesta modificació.

També em sembla adequada la introducció de l'esmena del Grup d'Esquerra Catalana, perquè precisa molt la situació en

aquests moments concrets.

Vull dir, no obstant això, que votarem a favor de la Proposició presentada pel Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, crec que la interpellació que el meu Grup va presentar en el darrer plenari d'aquest Parlament ha tingut el seu efecte; és a dir, novament hem tornat a parlar de la protecció de la natura, novament hem tornat a parlar de l'aplicació de les lleis del medi aprovades per aquest Parlament; novament hem posat en evidència que aquelles lleis no s'apliquen totalment, però del contingut de les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió, com per l'esmena presentada pel Grup Mixt, per l'Esquerra Catalana, exactament, com per les intervencions que hi ha hagut dels diferents grups parlamentaris en el seu posicionament, crec que el debat va ser important, va ser decisiu, i que la Moció corresponia presentar-la.

Hi havia en aquell debat —si vostès se'n recorden, i crec que se'n recorden perfectament— dues temàtiques que van sobresortir: una era el conflicte generat per l'aplicació de la Llei 12/81, que era sobre les activitats extractives, aprovada per aquest Parlament, i l'altra era la Llei que feia referència a la protecció dels espais naturals, de l'any 85.

D'acord amb la Llei del 81, tots els espais compresos en l'annex que contemplava la Llei havien de ser protegits i, per tant, sotmeses a unes característiques les concessions, les incidències, les explotacions d'activitats extractives a cel obert o no, però bàsicament a cel obert. I la Llei d'Espais Naturals tenia, en la seva declaració, quins són els espais, d'acord amb la classificació de parcs nacionals, parcs naturals, espais a protegir d'interès nacional, etcètera, que dins d'aquells espais les activitats extractives o no es podien concedir o s'havien de concedir d'acord amb el que establia la Llei de l'any 81.

Això, lògicament, va crear, ha creat el seu problema; en primer lloc, perquè no hi havia una definició geogràfica —segons se'ns va dir, ja en una contesta de l'any passat—, el marc geogràfic que s'havia de protegir i, en segon lloc, perquè va aparèixer, d'acord amb la Llei d'Espais Naturals, la necessitat d'elaborar el pla d'espais d'interès nacional, en el qual sí que definitivament aquest conjunt de paratges —que sembla que ve a ser un 20% del territori català— quedaria sotmès a aquest pla especial, per tant, sotmès a l'aplicació de la Llei de l'any 85, d'Espais Naturals, i que segurament aquest conflicte desapareixeria.

De tota manera, de l'explicació que va fer l'Honorable Conseller no va quedar ben clara una voluntat proteccionista d'aquests espais, i això és el que ens va motivar a presentar el primer punt de la Moció, que és que no s'atorgui cap nova concessió d'activitats extractives dins els espais protegits pel Pla d'Espais d'Interès Natural.

Nosaltres ho hem posat com un pla pràcticament aprovat, com a conseqüència de la resolució aprovada l'altre dia en el debat de política territorial d'aquest Parlament, que sembla d'una aprovació imminent, és un pla que el coneix tothom, tothom ja s'ha definit, els municipis, les administracions que d'alguna manera han de dir alguna cosa, a part de les locals, també han dit quin és el seu posicionament i, per tant, coneixent també

la voluntat del Consell Executiu, de la seva aprovació, dir que en aquests espais no es doni cap concessió fins que s'aprovi definitivament, i en el sentit que, d'aquesta manera, acollíem la voluntat de la Llei 12/81 com de la Llei d'Espais Naturals de l'any 86. En aquest sentit, lamentàriem que aquest punt no s'aprovés, perquè significaria que definitivament hi ha una voluntat proteccionista cap al conjunt del territori de Catalunya.

Però, de qualsevol manera, l'altre aspecte que apareixia i que té tanta o més importància que el primer són els temes de l'avaluació dels impactes ambientals, en el qual, d'acord amb una normativa de les comunitats europees del 27 de juny del 85, es deia que els Estats membres «adoptaran les mesures necessàries per complir la present directiva» —feia referència als estudis d'avaluació de l'impacte ambiental— «en el termini de tres anys», és a dir que això culminava el 3 de juliol del 1988. Vol dir que això va obligar que l'Estat, a través d'un reial decret del 86, anticipant-nos a aquests tres anys, ja contemplés la necessitat de fer aquesta avaluació d'impacte ambiental en aquest tipus d'activitats, cosa que no recollia el decret de la Generalitat de l'any 88; és a dir, pocs mesos abans del compliment legal de la recomanació feta per les comunitats econòmiques europees o pel Parlament d'Estrasburg, per ser més clar.

D'aquí que nosaltres demanéssim que s'incorporés, que es modifiqués el Decret per tal que el Decret contemplés la necessitat de fer aquest estudi d'avaluació de l'impacte ambiental i adequar-lo, per adequar-lo a la normativa vigent, doncs, aprovada tant en el Parlament d'Estrasburg com en el Congrés de Diputats, o bé avalada pel Govern de l'Estat.

Crec que l'esmena que presenta el Grup de la majoria va en aquest sentit: s'hi insta el Consell Executiu perquè es modifiqui el Decret en la línia que nosaltres dèiem. Ho celebrem, creiem que és un gest que honora la majoria, de dir al Consell Executiu que apliqui la normativa que és vigent a tot l'Europa comunitària, i que això esperem que es faci de seguida, de la mateixa manera que valorem molt positivament l'esmena que presenta el Grup Mixt, Esquerra Catalana, en la qual diu, com a reforçament del nostre primer punt, que diu que «totes les activitats extractives enclavades dintre els espais protegits pel Pla d'Espais d'Interès Natural i que no disposin de la preceptiva llicència o autorització definitives siguin clausurades cautelament». Penso que aquesta posició de cautela és bona i que això fins i tot acceleraria l'aprovació definitiva del Pla d'Espais d'Interès Natural.

En qualsevol cas, estem satisfets d'haver presentat aquesta Moció. Si la Moció, com sembla, s'aprovarà només amb l'esmena que acceptem, de Convergència i Unió, que refon els punts 2 i tercer, quedarà una moció que, segurament, si el Consell Executiu és diligent, i crec que tots hem de vetllar perquè sigui diligent, servirà per protegir una mica més el nostre territori nacional.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs.

Seguidament passem a la votació. Entenc que s'ha de votar separatament el primer punt.

Vots a favor del primer punt de la Moció?

Vots en contra?

Abstencions?

El primer punt de la Moció ha quedat rebutjat per 22 vots a

favor, 53 en contra i cap abstenció.

A continuació, es voten els altres dos punts conjuntament.

Vots a favor? (*Remor de veus. Pausa.*)

He preguntat si era conjuntament.

El Sr. GRAELLS: No, però és que suposo que és incorporant l'esmena del nostre Grup.

El Sr. PRESIDENT: Ho ha dit, a bastament, ho ha dit, el senyor Esteve Tomàs, clarament.

El Sr. TOMAS: Sí, sí. Molt bé.

(*L'I. Sr. Coll i Majó demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Coll i Majó.

El Sr. COLL I MAJÓ: Senyor President, és de substitució dels punts números 2 i 3; la nostra esmena anava per modificar els punts 2 i 3; és a dir, que és un punt únic.

El Sr. PRESIDENT: Refós.

El Sr. COLL I MAJÓ: Refós.

(*L'I. Sr. Tomàs demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS: L'esmena presentada fa una refosa dels punts 2 i 3 de la nostra esmena, que nosaltres acceptem, però, en qualsevol cas, vull recordar-li que hi ha l'addició d'un punt 2 bis, que presenta el Grup Mixt, no?, Esquerra Catalana, i que nosaltres també acceptaríem.

El Sr. PRESIDENT: També l'accepten.

El Sr. TOMÀS: Per tant, potser s'hauria de passar a votació abans dels punts segon i tercer, d'acord amb l'esmena presentada per Convergència i Unió. Com vulgui vostè, això és potestatiu de la Presidència.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Doncs, votem en primer lloc l'esmena del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 22 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota la resta, tal com ha quedat, amb la refosa aquesta dels punts 2 i 3.

Vots a favor?

Aquest punt ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació passem a votar el punt cinquè de l'ordre del dia, que era la Proposició no de Llei sobre les Zones de Muntanya afectades per les Glaçades, presentada per tots els grups parlamentaris.

El debat ja ha tingut lloc; se sotmet a votació.

Vots a favor?

Aquesta Proposició no de Llei ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es passa al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la Política de Biblioteques, presentada pels Diputats senyor Manuel Nadal... (*Pausa.*) Doncs, el senyor Nadal té la paraula. Nadal, Manel.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Biblioteques

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, el Grup Socialista presenta una Moció de set punts, subsegüent a la interpellació sobre la política de biblioteques del Govern de la Generalitat de Catalunya.

En aquell debat recordàvem que fa més d'un any ja havíem fet un altre debat sobre la política bibliotecària del Govern de la Generalitat, en el qual s'havien constatat algunes situacions de poc desenvolupament de la Llei de Biblioteques de Catalunya que calia corregir, que aquest mateix Parlament havia votat unes mocions, i fèiem una anàlisi del compliment d'aquelles mocions.

La realitat és que l'anàlisi era que s'havia avançat, però a l'entendre del Grup Socialista no s'havia avançat suficientment en la definició del model bibliotecari català.

El Grup Socialista presentava com a primer tema i tema cabdal la situació de la Biblioteca de Catalunya, que enteníem que encara no reunia totes les condicions del que ha de ser el primer centre bibliotecari del nostre país, el centre emblemàtic de Catalunya. La Biblioteca de Catalunya tenia unes deficiències pel que fa al dipòsit legal. No recull encara avui tot el dipòsit legal de Catalunya; sí que ho fa amb el material bibliogràfic, però no amb altres tipus de materials que tenen altres suports, audio-visuals, mapes, microfilms. I això ha d'anar a la Biblioteca Nacional de Catalunya. També constatarem que a la Biblioteca de Catalunya hi havia hagut uns problemes de funcionament, a nivell de direcció, que havien comportat la dimissió del seu Director, el senyor Mundó, que en aquests moments s'havia nomenat un nou director, que ja no valia l'excusa de dir que hi havia una participació de diverses institucions en la gestió de la Biblioteca de Catalunya, que en aquests moments és responsabilitat total del Govern de la Generalitat i que, per tant, ha d'assumir aquesta característica de primer centre bibliogràfic de Catalunya. Per tant, el primer punt de la moció reclama que la Biblioteca de Catalunya sigui efectivament el primer centre bibliogràfic de Catalunya.

El segon punt fa referència a un altre problema que es plantejava, que era el funcionament de l'Institut Català de Bibliografia. L'Institut Català de Bibliografia ha de fer un recull periòdic de quines són les publicacions, ha d'editar, doncs, aquests documents, diguem, quina és la bibliografia que s'ha de publicar en aquest país, i això es fa amb molt de retard, reconegut pel mateix Govern de la Generalitat, reconegut pel mateix Director General, el senyor Eduard Carbonell, i diu que l'Institut Català de Bibliografia no funciona adequadament; que funciona amb retard.

El mateix Govern de la Generalitat ha proposat en alguns moments que l'Institut Català de Bibliografia s'ha de constituir com un organisme autònom; organisme autònom, però relacionat estretament amb la Biblioteca Nacional, que és qui ha de recollir els fons, tal com dèiem, els fons del dipòsit legal. Per tant, nosaltres reclamem que en el més curt temps possible s'elabori la normativa que faci, que creï l'Institut Català de Bibliografia com un organisme autònom.

El tercer punt fa referència a quin ha de ser el paper del Govern de la Generalitat en la definició del sistema de lectura pública a Catalunya. En aquests moments hi ha diverses xarxes que se sobreposen; hi ha la xarxa de les diputacions, fonamentalment la xarxa de biblioteques populars de la Diputació de Barcelona; hi ha la xarxa de la Generalitat; hi ha xarxes municipals; hi ha xarxes d'entitats privades com són algunes caixes d'estalvi. Tot aquest conjunt de xarxes s'ha d'unificar i s'ha de crear el sistema bibliogràfic de Catalunya, el sistema de lectura pública a Catalunya. Nosaltres entenem que el Govern de la

Generalitat, però, s'ha de limitar a un paper de coordinació d'aquest sistema, s'ha de limitar a un paper d'elaboració de lleis, d'elaboració de reglaments i de coordinació, per tant, del sistema de lectura pública; el sistema de lectura pública ha de ser de titularitat fonamentalment municipal i en aquells casos que no és municipal, que és d'una entitat privada, doncs, estar en aquesta entitat privada però coordinat amb el sistema de lectura pública.

El quart punt farà referència a com s'han de crear els centres de lectura pública en els municipis. La Llei Municipal de Catalunya preveu que hi ha d'haver una biblioteca pública en els municipis de més de 5.000 habitants i la Llei de Biblioteques de Catalunya diu que el Govern de la Generalitat ha de signar convenis amb els municipis per tal de crear aquestes biblioteques i per gestionar aquestes biblioteques. Nosaltres reclamem que aquest punt que figura en la Llei de Biblioteques es compleixi; que se signin els convenis entre tots els municipis de 5.000 habitants i el Govern de la Generalitat —Departament de Cultura— per crear aquelles biblioteques en aquelles poblacions que avui dia encara no tenen una biblioteca pública.

El punt cinquè fa referència al fet que també la Llei preveu que en les poblacions de més de 30.000 habitants i en les àrees comarcals hi ha d'haver un centre de biblioteques que, d'alguna manera, descentralitzi els serveis centrals del sistema bibliotecari català, que sigui un sistema, una biblioteca gran d'ajut a les biblioteques municipals. Nosaltres reclamem aquí que el Govern de la Generalitat disposi els mitjans suficients per tal que aquests municipis de més de 30.000 habitants tinguin aquest sistema de biblioteques descentralitzat, tinguin aquest sistema d'ajut en el seu funcionament com a biblioteca central i que això també existeixi a cada capçalera de comarca.

El punt sisè fa referència a l'existència de biblioteques especialitzades, fonamentalment biblioteques tècniques, alguna biblioteca universitària, que no funcionen coordinadament amb el sistema bibliotecari català. Nosaltres entenem que, tal com dèiem, que el Govern de la Generalitat ha de coordinar tot el sistema de lectura pública i aquestes biblioteques tècniques i especialitzades també s'han d'incorporar a aquest sistema.

I, finalment, plantejem el problema de les biblioteques provincials, biblioteques provincials de competència estatal, gestionades pel Govern de la Generalitat, que estan funcionant fonamentalment a Lleida, Tarragona i Girona; que a Barcelona fa les funcions de biblioteca provincial la Biblioteca de la Universitat de Barcelona; que estem a l'espera que es creï una nova biblioteca provincial a Barcelona, se'ns va anunciar en el Mercat del Peix, molt a prop d'aquí, del Parlament de Catalunya, però entenem que aquestes biblioteques, que encara són avui de titularitat estatal, gestionades pel Govern de la Generalitat, han de passar a dependre d'una manera més profunda del sistema bibliotecari català. Nosaltres demanem la incorporació d'aquestes biblioteques provincials al sistema bibliotecari català.

Són set punts d'una moció que volem que sigui positiva, que millori l'actual sistema bibliotecari, que solucioni aquests problemes de dèficits de funcionament que hi ha en alguns moments a la Biblioteca de Catalunya, en algunes biblioteques que no estan prou dotades; que es creïn les biblioteques en aquests municipis que encara no en tenen i que tot això es faci respectant la competència municipal, respectant la xarxa de biblioteques de la Diputació i, evidentment, respectant la titularitat del

Govern de la Generalitat pel que fa a la coordinació d'aquest sistema bibliotecari.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Han presentat esmenes els Grups d'Iniciativa per Catalunya i de Convergència i Unió. En primer lloc, Iniciativa per Catalunya vol defensar les seves esmenes? (*Pausa.*) Sí, el senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. El nostre Grup anuncia que votarà favorablement la Moció subsegüent que acaba de defensar el Diputat senyor Nadal. La votarà i, alhora, continuarà fent noves iniciatives parlamentàries que permetin que el tema de les biblioteques sigui un tema present en el Parlament. Divendres hi ha una sessió maratoniana de la Comissió de Cultura en la qual, i en el seu primer punt, hi ha un seguit de preguntes, que el nostre Grup ha plantejat justament per continuar tenint més dades sobre la política de biblioteques que efectivament fa la Generalitat i sobre si aquesta és la política que està d'acord amb la Llei de Biblioteques, del 22 d'abril del 81.

He dit ja que votariem favorablement el text de la Moció subsegüent presentada pel Grup Socialista, i en tot cas nosaltres proposem dues esmenes d'addició. En aquestes esmenes d'addició, en el punt 1 afegim..., el punt 1 recordo que es tracta d'aconseguir que la Biblioteca de Catalunya compleixi realment el paper de biblioteca «pal de paller» del conjunt bibliotecari de Catalunya. En el text inicial presentat pel Grup Socialista hi havia una expressió que no ens deixava de fer gràcia, que ens feia gràcia, quan deia que la Biblioteca de Catalunya sigui «efectivament la *collectora* del tot el dipòsit legal»: no sabíem si tenia sentit d'abocador aquesta «collectora» o de sentit de «convergència i unió» de tot el dipòsit legal dels llibres de tota mena que en aquests moments es feien a Catalunya...

Aleshores, ens semblava que era important especificar que, a fi d'aconseguir aquests objectius, el Parlament insta el Govern a posar tots els mitjans possibles per completar al més aviat millor la informatització definitiva dels fons actuals de la Biblioteca de Catalunya. És un punt que pot semblar menor i no és menor; és a dir, en aquests moments el conjunt de biblioteques de l'Estat, el conjunt de biblioteques de la Comunitat Econòmica Europea funcionen connectades entre elles i funcionen, a més, degudament informatitzades. La possibilitat de fer útil el Servei de Biblioteques passa també per aquesta possibilitat d'usar els serveis centralitzats de les biblioteques. Si la Biblioteca de Catalunya ha de ser justament la biblioteca a partir de la qual es determini aquesta política bibliotecària de Catalunya, em sembla que és del tot urgent —i en aquest cas la urgència no és només retòrica—, del tot urgent que hi hagi una informatització tant dels fons actuals com dels futurs serveis que pugui fer aquesta Biblioteca de Catalunya.

Hem presentat també una altra esmena d'addició d'un punt número 8; exactament el text que hem presentat diu: «El Parlament insta el Govern a incrementar els recursos econòmics a fi de dotar les biblioteques dels fons bibliogràfics que sollicitin, més enllà dels llibres procedents del suport genèric a l'edició dels llibres en català.

Voldria explicar el perquè d'aquesta esmena. Hi ha un suport genèric a l'edició de llibres en català; aquest suport genèric sistematitza la compra d'aproximadament tres-cents exemplars

de llibres en català, que passen a enriquir les biblioteques a les quals el Govern de la Generalitat presta els seus serveis.

Ara bé, ja quan fèiem el debat de Pressupostos vam insistir que els diners destinats a modificar, a completar els llibres que demanaven els que feien ús de les biblioteques a Catalunya era una quantitat molt petita; tan petita que no permetia la renovació constant d'aquestes biblioteques. Aleshores poso un exemple: en una biblioteca d'una ciutat perifèrica de Barcelona, per exemple, en què hi hagi un seguit d'alumnes que estiguin estudiant tecnologia industrial, per exemple; que no hi hagi cap text en català i en canvi hi hagi un seguit d'enciclopèdies en castellà, es necessita que hi hagi fons perquè aquesta biblioteca pugui comprar aquests llibres en castellà.

Aquests fons són, repeteixo, molt petits. Hem insistit en aquest punt cada vegada que hi ha hagut un debat sobre pressupostos. Ens semblava que l'ocasió de la interpellació i de l'esmena subsegüent del Grup Socialista ens permetia insistir en aquest punt. És a dir que hi hagi diners específics per comprar llibres, per dotar de nous llibres les biblioteques i, aleshores, insistim: més enllà dels llibres procedents del suport genèric, que són molt sovint llibres relacionats amb la literatura, amb l'assaig, però que no poden cobrir una part de llibres —alguns d'ells en català, però llibres molt específics; d'altres llibres en castellà, llibres en francès, llibres en anglès— necessaris per a les noves biblioteques.

Vull acabar argumentant aquest punt només dient, fent una indicació: potser no sempre hi ha consciència clara de què són els diferents sectors on viuen els habitants de Catalunya. Per exemple, jo no sé si les il·lustres senyores diputades i senyors diputats saben el nombre d'universitaris que hi ha en aquest moments a ciutats com l'Hospitalet de Llobregat o com Cornellà. I, per tant, les exigències d'aquests lectors de les ciutats perifèriques tenen poc a veure sovint amb la descripció que a vegades des de lluny es fa d'aquestes biblioteques i de les seves necessitats bibliotecàries. Per tant, demanar que hi hagi un increment de pressupostos per poder dotar aquestes biblioteques de llibres que realment necessiten els que en fan ús habitual em sembla que és una mesura, des del punt de vista polític, coherent.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Hi ha una altra esmena del Grup parlamentari d'Iniciativa..., de Convergència i Unió; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES: Moltes gràcies, senyor President. Des de l'escó mateix. Aquesta Moció té set punts; els tres primers punts ja han escoltat les senyores i els senyors diputats que fan referència a qüestions, doncs, sobre el desenvolupament de l'article 7 de la Llei de Biblioteques, del Projecte de Llei de Creació de l'Institut Català de Bibliografia i de la direcció i coordinació del sistema de lectura pública a Catalunya.

Com ha dit molt bé el senyor Manuel Nadal i ha explicat que ja s'havia debatut en la interpellació, que ja va ser contestada per qui ho havia de fer, ell ha parlat que hi havia avenços en aquest sentit, però que no eren suficients. Nosaltres entenem i respectem la pressió que ells puguin fer sobre aquesta qüestió, a més ens sembla positiva, però també voldríem que quedés clar que la Moció aquesta no inicia un tràmit nou, no inicia una impulsio nova, sinó que simplement el que pretén, doncs, és que

això continuï, si pot ser potser amb energia i tot. I, en aquest sentit, les nostres esmenes van encaminades a això, en aquests tres primers punts. És a dir, allí on diu: «insta que desenvolupi», nosaltres, doncs, parlem de: «continuar desenvolupant», etcètera... el que ja saben vostès que és norma d'aquest Grup quan es tracta de coses, doncs, que ja s'estan fent. No volem dir que no; ens sembla que el que va millor, doncs, és posar-nos d'acord, i, per tant, si ens admetessin aquestes petites modificacions en aquests tres primers punts, nosaltres no tindríem cap inconvenient a votar-los.

Pel que fa als punts 4 i 5, que són els que parlen d'establir convenis amb municipis de més de 5.000 habitants o garantir als municipis de més de 30.000 que tinguin serveis bibliotecaris, nosaltres en proposem la refosa, com han vist vostès en molts dels punts. Ens sembla que això, doncs, pot simplificar-se d'aquesta manera i no tindria cap mena de problema la simple refosa de dos punts, si no fos que nosaltres hi introduïm un matís, que és elevar a un nivell més sobirà els municipis, en el sentit que no sigui el Govern que sigui qui mani establir convenis o qui hagi de garantir això i allò, sinó que siguin el conjunt de les institucions autonòmiques les que vetllin perquè aquestes poblacions gaudeixin del que tenen necessitat, i que ha exposat molt bé el senyor Manuel Nadal. És a dir que nosaltres introduïm aquest matís en aquest sentit, doncs, per posar-los tots al mateix rengle i al mateix nivell.

Exactament passa igual en els punts 6 i 7, però, en aquest cas, sense matís. En els punts 6 i 7 és una simple refosa, parlant de la necessitat d'integrar en el sistema bibliotecari de Catalunya les biblioteques especialitzades i tècniques i universitàries i provincials, la qual cosa ens sembla que tot això pot anar en un mateix punt.

Si el senyor Manuel Nadal, en nom del seu Grup parlamentari, doncs, accedís a tot això, nosaltres estaríem molt d'acord a votar el conjunt de la Moció.

Senyor President, no sé si em pertoca de parlar de la Moció que ha presentat..., de les esmenes que ha parlat el senyor Ignasi Riera, perquè, és clar, en aquest tràmit parlamentari passa una cosa molt curiosa i és...

El Sr. PRESIDENT: Vostè ha de defensar les seves esmenes.

El Sr. COLOMINES: Sí, molt bé. Doncs, ja es veurà...

El Sr. PRESIDENT: Però ens ha deixat encuriosits, perquè ha parlat que hi ha una cosa molt curiosa, i no ha explicat quina era.

El Sr. COLOMINES: Ah, si vostè vol que la hi expliqui, la hi explico, no? (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Ràpidament.

El Sr. COLOMINES: Però això no és reglamentari. (*Rialles.*) No, no, dic jo.

El Sr. PRESIDENT: Si l'autoritza el President és reglamentari. (*Remor de veus.*)

El Sr. COLOMINES: Ah, molt bé, d'acord. Escolti, això sí que em sembla una cosa definitiva. (*Remor de veus.*)

No, la cosa curiosa és que en una moció a la qual es presenten possibles esmenes a una hora, doncs, abans del Ple, això pot ser objecte d'una transacció o haver tingut possibilitats de parlar-ne, etcètera; les esmenes que presenta un altre Grup, nosaltres no tenim possibilitat de voler intentar un apropament i dir: «Home, escolta, allò que diu és això..., parlem-ne». Per tant,

com que no ho podem fer, per això dèiem que això és una cosa curiosa.

El Sr. PRESIDENT: Ja hem satisfet la nostra curiositat.

Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. L'Agrupació parlamentària del CDS: el senyor Martín i Toribio té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Per acomodar-nos al ritme del debat, molt breument dir que votarem favorablement les propostes incloent si s'admeten les esmenes.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President, des de l'escó de la muntanya estant.

Ara ja fa un any aquest Parlament va prendre posició en una moció sobre la situació bibliotecària a Catalunya. Aquell debat a la Cambra era el resultat d'un extens i rigorós document sobre el tema elaborat pel Col·legi de Bibliotecaris i Documentalistes, un document —val la pena de recordar-ho— que valorava negativament la política bibliotecària duta a terme pel Govern català.

Un any després no es pot dir que la situació hagi canviat sensiblement: persisteix la descoordinació entre les administracions i les entitats amb competències o amb gestió directa sobre biblioteques; persisteix la infradotació pressupostària, però persisteix, sobretot, la infrautilització de la Llei de Biblioteques i el tancament a tantes portes d'esperança i d'illusió que la Llei havia obert en el seu moment.

Un any després esperem encara el desplegament de la Llei en forma de decret, d'ordre o de reglament; un any després esperem encara les mesures d'impuls a la lectura pública fins a fer-la generalitzada, habitual i regular entre la població; un any després, potser esperem massa coses.

Per aquest motiu, en el seu moment, nosaltres vam presentar una interpellació que, per motius de tràmit, ja no podrà ser vista fins al moment oportú, que ja serà a la tardor. Serà, aleshores, un bon moment per fer un balanç d'allò que al llarg d'un any no s'ha fet i de què es podrà fer en els propers mesos.

Deixin-me dir, en tot cas, per acabar, tot indicant que votarem favorablement els punts de la Moció —i ens agradaria que hi fossin incorporades les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya—, que un any després veiem com la situació de la Biblioteca de Catalunya, una situació que es mou en ple tràngol, no pot fer encara el paper de biblioteca nacional; probablement perquè, sobretot, quan es veu ahir quins acords és capaç de signar el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya amb el Ministeri de Cultura, cada vegada més l'ús de l'adjectiu qualificatiu «nacional» acompanyant la política cultural del Govern de la Generalitat agafarà un camí més divergent i més desunit d'allò que hauria de ser la política de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Mixt, el senyor...

El Sr. CASANOVAS: Sí, moltes gràcies, senyor President. Casanovas, em dic.

El Sr. PRESIDENT: Casanovas, sí, senyor.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies. Bé, en nom del Grup

Mixt, i, molt especialment, dels diputats d'Esquerra Catalana, que anunciem ja des d'ara que votarem favorablement aquesta Moció. Vam poder veure en el seu dia, en el moment de la substanciació de la interpellació que ha donat lloc a aquesta Moció, que el desplegament de la Llei de Biblioteques, que fa una colla d'anys que ja vam aprovar en aquest Parlament, anava molt lentament, per dir-ho amb paraules suaus, i que aquesta Moció no té altra finalitat que —o que té com a finalitat bàsica— impulsar, donar una acció a aquest desenvolupament.

És per això que nosaltres, ja només fos per desenvolupar aquella Llei, per donar un impuls a aquella Llei que en el seu dia vam votar favorablement, doncs, que també votarem favorablement aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Vista la interpellació origen d'aquesta Moció, entenem adequats els set punts que la conformen, i, en aquest sentit, anunciem el vot favorable.

El que sí que li volem dir, senyor Nadal, és que veiem amb molt bons ulls les esmenes del Grup d'Iniciativa, i nosaltres també votariem favorablement, en cas que fos acceptat, el punt vuitè, que ha defensat el senyor Ignasi Riera.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. I ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, en nom del Grup Socialista, dir que acceptem, diríem, el conjunt d'esmenes del Grup de Convergència i Unió, excepte la que fa referència als punts 4 i 5. És a dir, l'esmena número 4, que comportaria la substitució dels punts 4 i 5 de la Moció socialista per l'esmena 4, del Grup de Convergència i Unió, aquesta no l'acceptem. Els altres punts els acceptem, i, per tant, són la base de la Moció que sotmetrem a votació, excepte en el punt 1, que nosaltres estem d'acord a acceptar que es digui que: «El Parlament insta el Govern de la Generalitat a continuar el desenvolupament de l'article 7 de la Llei de Biblioteques». Estem d'acord que s'ha de continuar una política, però ens sembla que és reiteratiu dir que «es prossegueixi en la línia d'actuació mantinguda fins ara»; ens sembla reiteratiu, ens sembla que no és necessari, i també ens sembla que, si es fa una interpellació, i aquí hi ha hagut intervencions d'un conjunt de grups els quals voldrien que hi hagués un cert canvi de ritme en la política actual, doncs, dir que «es prossegueixi exactament en la mateixa línia» no és el més convenient.

Nosaltres estem d'acord que es continuï amb un tipus de política, que no ens sembla pas del tot desencertada, no ens sembla suficient, estem d'acord que es continuï aquesta política, però que es canviï el ritme.

Per tant, en el punt 1 nosaltres estaríem d'acord amb tot el contingut, excepte aquest petit paràgraf que diu: «tot prosseguint la línia d'actuació mantinguda fins ara».

I també acceptariem les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, de manera que l'esmena número 1, del Grup d'Iniciativa per Catalunya passaria a ser un últim paràgraf de l'esmena número 1, del que ara és l'esmena de Convergència i Unió, que seria el text base que sotmetríem a votació. I, evi-

dentment, l'esmena número 2 seria un nou punt, que, en aquest cas, seria el punt 7, perquè n'hi hauria un que quedaria suprimit; seria el punt 7, que fa referència al suport genèric a l'edició dels llibres en català.

Ens sembla que les dues esmenes d'Iniciativa per Catalunya enriqueixen el contingut de la Moció socialista i de les esmenes de Convergència i Unió, i ens semblen molt acceptables.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel que ha entès la Presidència, s'hauran de fer votacions separades. El senyor Colomines té la paraula.

El Sr. COLOMINES: Sí, senyor President. Nosaltres acceptem el que proposa el senyor Manuel Nadal. Ja li hem dit que...

El Sr. PRESIDENT: No, no, no digui que... Digui'm quins punts s'han de votar separatament.

El Sr. COLOMINES: A veure. Nosaltres podem votar juntament el punt 1, el punt 2, el punt 3; ells diuen... El punt 4 i el punt 5 s'han de votar separats, i el punt 6 i el punt 7, que nosaltres els hem refós en un, també es pot votar juntament. I el punt 1, i el punt 1, aquesta frase que diu: «tot prosseguint la línia d'actuació mantinguda fins ara per tal...», s'hauria de substituir pel text original, que diria: «per tal d'assegurar que...» Entén?

El Sr. PRESIDENT: No, però és que vostè no pot introduir modificacions. L'amo de la...

El Sr. COLOMINES: Doncs, aleshores, l'amo que digui...

El Sr. PRESIDENT: ...Moció és el Grup Socialista.

El Sr. COLOMINES: ...el text, el text com ha d'anar. És a dir...

El Sr. PRESIDENT: Ha fixat la seva posició i en aquest punt 1...

El Sr. COLOMINES: Sí.

El Sr. PRESIDENT: ...hi ha afegit unes paraules.

El Sr. COLOMINES: No, no, perdó.

El Sr. PRESIDENT: Exacte, fent seves una daixò d'Iniciativa, però llavors l'1, l'1 actual, eh?, sembla que no concorda amb el que ha defensat el senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES: Sí, home.

El Sr. PRESIDENT: De manera...

El Sr. COLOMINES: Perfectament concorda, perquè diria, miri, si se'l mira, ja veurà com concorda: «El Parlament insta el Govern de la Generalitat a continuar el desenvolupament de l'article 7 de la Llei de Biblioteques, per tal d'assegurar que la Biblioteca de Catalunya...» Concorda perfectament, concorda perfectament.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, senyor President. Jo he fet una proposta: que el punt 1 sigui exactament el contingut de l'esmena de Convergència i Unió amb la supressió d'un petit paràgraf, que és el que el senyor Colomines també està d'acord que el suprimim. Per tant, fem-ho com una transacció, i està eliminat.

El Sr. COLOMINES: El que passa és que, senyor President —amb el seu permís—, la supressió no pot ser una supressió sense posar-hi res entremig perquè seria una frase com si t'hagués vingut un singlot (*rialles*), és a dir que, per tant, és una frase que s'ha de continuar, i és una continuació amb el mateix text d'ell. (*Remor de veus. Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí... (*Pausa.*) Ara està procedint, el senyor Manuel Nadal, a redactar aquest punt número 1. (*Pausa llarga.*)

O sigui, el punt 1 començaria d'aquesta manera: «El Parlament insta el Govern de la Generalitat a continuar el desenvolupament de l'article 7 de la Llei de Biblioteques, per tal que...», llavors continua segons la daixò. Hi està d'acord?

Doncs, llavors... (*L'I. Sr. Manuel Nadal demana per parlar.*) Sí, el senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, com que hem acceptat l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya, s'haurà de votar separatament aquest apartat del punt 1.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, primer... (*L'I. Sr. Casanovas demana per parlar.*) El senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Per saber què votem, li agrairia que la Mesa tingués la bondat de fer llegir la Moció, tal com queda amb els diferents punts, perquè, si no, em sembla que, a hores d'ara, ningú sap ben bé què volem votar.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, el que passa és que, si se seguís el debat, doncs aquests dubtes serien inferiors. (*Remor de veus.*)

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, he estat seguint atentament el debat...

El Sr. PRESIDENT: Bé.

El Sr. CASANOVAS: ...i no m'hi aclareixo. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Nadal li llegirà la Moció tal com queda després d'haver acceptat les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa i pel Grup de Convergència i Unió.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, senyor President. A veure: l'esmena... Bé, el contingut de la Moció, tal com queda sotmesa a votació, seria el següent. Punt 1: «El Parlament insta el Govern de la Generalitat a continuar el desenvolupament de l'article 7 de la Llei de Biblioteques, per tal que la Biblioteca de Catalunya assumeixi la seva condició de primer centre bibliotecari i bibliogràfic del país.» Continuarà aquest punt 1 amb el que diu l'esmena de Convergència: «Es reforci el paper de la Biblioteca de Catalunya». Hi hauria aquí ara un punt que seria l'esmena d'Iniciativa per Catalunya, aquella que diu: «A fi d'aconseguir aquest objectiu el Parlament insta el Govern a posar tots els mitjans possibles per completar, al més aviat millor, la informatització definitiva dels fons actuals de la Biblioteca de Catalunya.» Això seria el punt 1.

El punt 2, penso que no val la pena llegir-lo, perquè seria l'esmena número 2 de Convergència.

El punt 3 seria l'esmena número 3 de Convergència; penso que tampoc cal llegir-lo.

El punt 4 seria el punt 4 del text socialista, aquell que diu: «El Parlament insta a establir convenis.»

El punt 5 seria el punt cinquè del text socialista: «El Parlament insta també a establir convenis per als municipis de més de 30.000 habitants.»

Llavors el punt 6 seria l'esmena número 5 de Convergència i Unió, aquesta que fa referència a la integració del sistema bibliotecari.

I el punt setè seria l'esmena número 2 d'Iniciativa per Catalunya, la que diu: «El Parlament insta el Govern a incrementar els recursos econòmics...» D'acord?

El Sr. PRESIDENT: Ha quedat clar? (*L'I. Sr. Colomines demana per parlar.*) Sí, el senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, això ha quedat molt clar, el que passa és que nosaltres demanem votació separada

de tot el que faci referència a les esmenes que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. De manera que, en primer lloc, votem l'esmena que ha presentat Iniciativa per Catalunya al punt 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest extrem ha quedat rebutjat per 25 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

A continuació votem el punt número 1.

Vots a favor?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Unanimitat, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Votem juntament ara 2 i 3 i 6. Hi estan d'acord? *(Pausa.)* 2, 3 i 6.

Vots a favor?

Aquests tres punts han quedat aprovats per unanimitat.

A continuació es voten conjuntament els punts 4 i 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests dos punts han quedat rebutjats per 25 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota el punt número 7 segons l'esmena del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest darrer punt ha quedat rebutjat per 25 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Passem a continuació al punt sisè de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política de relacions laborals, que formularà l'Illustre Diputat senyor Josep Maria Rañé i Blasco, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de relacions laborals

El Sr. SOTO: Senyor President, vist que el senyor Rañé no hi és, queda decaiguda la interpellació.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda decaiguda.

Modificació de l'ordre del dia

A continuació: interpellació al Consell Executiu sobre la concertació social a Catalunya, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Rosa Maria Fabian, del Grup d'Iniciativa.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Senyor President, demanem un moment perquè l'hem anada a buscar, és per la Cambra. però no és en aquest moment aquí. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Bé. *(Pausa.)* En atenció a la senyora Fabian, si d'aquí cinc minuts no és al Saló de Sessions, li haurà decaigut.

El Sr. RIERA I GASSIOT: En atenció a tota la Cambra, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Com?

El Sr. RIERA I GASSIOT: En atenció a tota la Cambra, senyor President, però és que les modificacions han estat molt ràpi-

des i no és estrany... *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT: Interpellació al Consell Executiu sobre la política pesquera... *(L'I. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.)* Sí?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President és per informar que estava justament fa uns moments a baix amb uns manifestants, vull dir, que és possible que la puguem anar a buscar. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Punt número 8 de l'ordre del dia: interpellació sobre la política pesquera, que formularà el Diputat senyor Manuel Nadal. *(Pausa llarga.)* Té la paraula el senyor Nadal.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política pesquera

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, intentarem parlar de la política pesquera a Catalunya, tema que poques vegades es porta en aquest hemicle. És un tema que sovint apareix en els mitjans de comunicació pels importants conflictes que s'originen en determinades àrees de Catalunya, fonamentalment a les comarques de Tarragona i també a la zona del golf de Lleó, a les comarques gironines.

Els tres conflictes, diríem, més espectaculars que afecten la problemàtica de la pesca a Catalunya se centrarien en la problemàtica de la pesca del popet, en la problemàtica existent entre els pescadors d'encerclament o de la llum, que es dediquen a la pesca, fonamentalment, de peix blau, anxova, sardina amb els pescadors d'arrossegament, centrat per damunt de tot a les zones de les comarques de Tarragona i el tercer conflicte, que també, periòdicament, any rere any es reproduïx és el conflicte dels teranyinaires, al golf de Lleó, que van a pescar l'anxova. Aquests, diríem, serien els tres conflictes socials de la pesca a Catalunya.

Hi ha altres tipus de problemes en la pesca a Catalunya, problemes de tipus competencial, que, d'alguna manera, han estat resolts per sentències del Tribunal Constitucional, diríem, molt poc favorables al Govern de la Generalitat. Sentències, sobretot la del 16 de març de 1989, la qual deixava d'una manera molt contundent que Catalunya té competències sobre l'ordenació del sector pesquer, en aigües no interiors —perquè Catalunya té competències en aigües interiors, però no en aigües no interiors—, ordenació del sector pesquer, però el concepte de pesca marítima es reservava a l'Estat, i més enllà de l'Estat hi ha competències supratatals, competències comunitàries.

Val a dir que la competència de pesca marítima fa referència, segons la Sentència del Tribunal Constitucional, a tots els temes de condicions de l'activitat extractiva, és a dir, com es protegeix, com es conserven els nostres caladors, a quins fons es poden pescar, a quins caladors es pot anar pescar, a quines distàncies de la costa, a quina profunditat, quins *cupos*, quins períodes de pesca hi poden haver, quines vedes, quins horaris... Tot això és pesca marítima, competència de l'Estat. També les competències en les formes extractives, els arts que es poden utilitzar.

I quedava per al Govern de la Generalitat l'ordenació del sector pesquer, entenent-se, fonamentalment: condicions professionals dels pescadors, construcció de vaixells, registres oficials, confraries de pescadors i llotges. Això, en aigües no

interiors, perquè les aigües interiors són, evidentment, competència del Govern de la Generalitat.

Per tant, tenim dos nivells de problemes a Catalunya. Un, un problema competencial; l'altre, uns problemes socials de la pesca que es reproduïxen any rere any i que no tenen solució o tenen difícil solució, i que, normalment, s'han utilitzat com una arma contra les competències del Govern de l'Estat, dient: home, nosaltres, els catalans, ho faríem diferent això; l'Estat ho fa malament, nosaltres ho faríem diferent, ho faríem molt bé, ho faríem sempre a favor dels pescadors de Catalunya.

Jo em pregunto: l'actitud del Govern de la Generalitat és sincera quan diu que farien millor i ho farien en benefici dels pescadors de Catalunya?, o està pensant en un benefici immediat per a uns determinats pescadors de Catalunya, però a la llarga un perjudici molt important perquè els caladors catalans quedarien «esquilats», quedarien sense recursos. Aquest és un tema important.

Fixem-nos en un primer problema: la pesca del popet. Vostès han fet una ordre que estableix que a Catalunya es pot pescar popet utilitzant una xarxa de vuit mil·límetres de diàmetre, quan la normativa feta per vostès diu que s'han d'utilitzar xarxes de trenta-vuit mil·límetres, la normativa estatal i la normativa comunitària diuen quaranta mil·límetres. Vostès diuen: bé, per al popet intentem vuit mil·límetres. Llavors, el Govern de l'Estat, les autoritats pesqueres fan unes investigacions i veuen que a Catalunya, en aquests moments, molts vaixells utilitzen una malla no autoritzada; malla no autoritzada per la normativa comunitària, per la normativa estatal i només autoritzada pel Govern de la Generalitat, però, és clar, en aigües interiors. Però és que el popet no es pesca en aigües interiors, perquè les aigües interiors, malauradament, són molt poques. Per tant, estan autoritzant una pesca illegal en una zona que no tenen competències.

Però, bé, aquest no és el tema, perquè el tema és: autoritzant xarxes de vuit mil·límetres fem un benefici al sector de la pesca catalana? Prescindim del tema competencial o hem d'anar a formes de xarxa cada vegada amb diàmetres més grans que evitin l'«esquilació» dels fons marins. Jo penso que hem d'anar a ser més conservacionistes, a evitar les «esquilacions» dels fons marins. I vostès ens diuen: bé, la xarxa de vuit mil·límetres potser no és bona, però anem a provar una altra fórmula, i ens diuen: provem l'art català. I vostès creen un art que posen en experimentació a les costes de Tarragona i al port de Palamós. Però, és clar, quan es fan les proves de l'art català, jo tinc les dades pel que fa referència al port de Palamós, realitzades el 23 de març de 1990, i ens trobem que la barca anomenada Vicenta, utilitzant l'art català, promogut pel DARP, captura, en total, cinquanta-un quilos. I d'aquests cinquanta-un quilos que vostès capturen, de popet, n'hi ha 1,20; 1,20 de popet; la resta, fins a cinquanta-un, són cries de peixos petits, de llucet, de rogers, de mòlles, del que vulguin.

Això és un benefici per al litoral català, utilitzar un art que, de cinquanta-un quilos, només en té 1,20 de popet? Ens sembla que no. Per tant, nosaltres diem: vagin a favor dels temps, facin una política més proteccionista de la pesca a Catalunya, no facin una política favorable a molt poca gent de Catalunya, molt poca gent, que se'ls ha de donar una sortida! Hi estem d'acord, hi estem d'acord, però el sector pesquer català avui dia mou una quantitat superior a 15.000 milions de pessetes. El sector

del popet només mou una quantitat de 175 milions de pessetes; és una xifra molt petita comparada amb la resta del sector pesquer. No estem fent un mal a tot el conjunt del sector pesquer autoritzant la pesca del popet, que beneficia molt poques famílies catalanes? No hauríem de donar una sortida a aquests pescadors de la pesca del popet, que no sigui dir-los: pesquin en una xarxa i agafin-ho tot, el que sigui, cries, peixos petits...? No, no, nosaltres pensem que cal una altra política, que és la reestructuració de la flota. A més, és el que diu la normativa comunitària. Aquest tipus d'embarcació, que són embarcacions petites, familiars, són embarcacions a extingir, i, per tant, cal la reconversió de la flota cap a formes d'arrossegament més beneficioses i més respectuoses amb el medi.

Per tant, aquí tenim un cas clar en què vostès utilitzen un problema de respecte al medi, de respecte als caladors, que nosaltres volem ser respectuosos, i els utilitzen com a tema competencial quan no té res a veure amb el problema competencial.

Nosaltres pensem que no poden autoritzar xarxes de menys..., no poden utilitzar aquestes xarxes de vuit mil·límetres perquè això va contra el sentit dels temps. Jo els voldria recordar que ja l'any 1874 la Junta de Pesca de Tarragona assenyala que la malla que recomanaven fos d'una polzada i mitja, de 32 mil·límetres i mig, l'any 1874; ara volem autoritzar vuit mil·límetres a Catalunya. Anem contra la història, anem contra el temps. En Josep Pla —ho he dit en altres torns en aquest Parlament— l'any 1930 a *La Veu de Catalunya* ja escrivia coses sobre aquest problema, i ell deia: «per què a casa nostra pescar ha de ser una destrucció golafre, que a la llarga matarà fins els vestigis de la vida del peix?». Volem fer una pesca golafre avui, perquè demà no puguem pescar res? Siguem respectuosos i evitem l'autorització d'aquest tipus de xarxa.

Tenim el problema de la pesca del popet. Podríem parlar del problema de la pesca de l'anxova; és el mateix. Amb la pesca de l'anxova hi ha dos tipus de conflictes: un al golf de Lleó, un a la zona de Tarragona. A Tarragona els pescadors d'encerclament, a la llum, les teranyines, que són els que, d'alguna manera, tradicionalment s'han dedicat a la pesca de l'anxova, i de la sardina, del peix blau, doncs, fan unes bones captures d'aquest tipus de peix. Els pescadors d'arrossegament, a través del Decret que regula la seva pesca, decret català, decret de l'Estat diu que poden capturar màxim d'un 10% de peix blau, i vendre aquest 10%. I diuen: «Això no és suficient; en volem més», i entren en conflicte amb els pescadors d'encerclament, és un conflicte entre pescadors catalans, eh?, uns contra els altres, tampoc és un problema de conflictes competencials amb Madrid, i llavors surt l'ex-conseller senyor Miró Ardèvol escrivint articles incendiàris a *La Vanguardia* dient: «La Armada contra los pescadores catalanes». No, escolti'm, és un problema entre pescadors catalans, que uns tradicionalment han fet la captura per encerclament, altres ara van a l'arrossegament i pesquen anxova i peix blau i en volen més. Busquem una fórmula per resoldre aquest conflicte, però no diguem que és problema de Madrid, no diguem que és problema de Madrid.

Jo penso... Una altra cosa: la normativa comunitària. Vostès ho saben, ha aparegut ja el quart document de preparació del que ha de ser la política comunitària de pesca en el Mediterrani; en aquest quart document es recomana la reducció progressiva dels arts d'arrossegament, tirem a una progressiva restricció de la pesca en el Mediterrani; per tant, no fem falses promeses que

ho arreglarem tot, que permetem tot tipus de pesca, anem a una política restrictiva en el Mediterrani, i això se'ls ha d'explicar als pescadors a Catalunya, i als pescadors de l'anxova i als pescadors d'arrossegament de Tarragona. I avui ens trobem que alguns caladors, els més importants potser en pesca d'anxova, com els del golf de Lleó, estan denotant ja un esgotament: el peix cada vegada és més petit. Jo he assistit a reunions amb els anxovers de l'Escala —denominació d'origen del seu Departament—, que ens diuen: «no trobem anxova de dotze centímetres, no podem fer aquest pots d'anxova salada que tan bé es ven comercialment». Per què? Perquè cada vegada l'anxova que es pesca al golf de Lleó és més petita.

Per tant, hem de demanar, i aquesta seria la nostra proposta, que el Govern de la Generalitat participi, activament, des del seu nivell competencial i des del seu prestigi institucional, a elaborar, conjuntament amb el Govern de l'Estat, i, evidentment, conjuntament amb tots els Estats de la Comunitat Econòmica Europea, una política de pesca en el Mediterrani que assegurí una utilització dels nostres recursos més racionals, i que la pesca d'avui sigui també pesca per al demà, i cada vegada més important per als nostres pescadors.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Joan Vallvé): Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Diputat, nosaltres som els primers interessats que la política pesquera de Catalunya sigui exactament això que vostè diu, una política pesquera realitzable avui i realitzable en el futur, que el mar, els recursos marins són uns recursos limitats, i que només unes captures assenyades i unes captures responsables podran fer que la fauna marina del nostre Mediterrani, prou malmesa, malauradament, per altres circumstàncies, es pugui conservar i en el futur pugui ser també un sector econòmicament viable per a les famílies de Catalunya que s'hi guanyen la vida.

Ha parlat vostè, molt encertadament, del problema competencial, és evident. Jo voldria resumir, molt breument, quines són les competències que té la Generalitat en matèria pesquera. D'una banda, l'Estatut, en l'article 9, ens diu: «pesca en aigües interiors, cria i recollida de marisc, aquíicultura, caça i pesca fluvial i lacustre»; l'article desè, que és aquell que parla en el marc de la legislació bàsica de l'Estat, en el seu punt 1.7 diu: «correspon a la Generalitat l'ordenació del sector pesquer». La Constitució Espanyola, d'altra banda, en el seu article 149.1.18 —l'Estat en té competència exclusiva—, al punt 18 diu: «pesca marítima sens perjudici de les competències que s'atribueixin a les comunitats autònomes.»

Evidentment, aquí hi ha hagut una sèrie d'interpretacions d'aquest nivell competencial, de lectures, una sèrie de filtres en els quals ha estat interpretat el nivell competencial de la Generalitat. El traspàs de funcions va ser l'any 84, i em referiré només a dues ordres: una Ordre del Departament, de l'any 83, de la pesca de l'art clar i mosca, que va ser objecte de recurs pel Govern de l'Estat, i que va donar lloc a una sentència del Tribunal Constitucional, una sentència que, d'alguna manera, recull de forma molt favorable, recollia de forma molt favorable quines eren les competències en matèria de pesca de la Generalitat,

que d'alguna manera interpretava molt positivament aquesta competència exclusiva de l'Estat en pesca marítima, però sens perjudici —ho diu ben clar— de les competències que s'atribueixin a les comunitats autònomes.

Poc després, el Govern de la Generalitat va presentar un recurs contra el Real Decreto 12/12, 8/84, del 4 de juny, sobre la pesca del corall, i també aquí, l'any 89, cinc anys més tard, va venir una sentència del Tribunal Constitucional, sentència absolutament contradictòria amb la sentència anterior, una sentència que d'alguna manera deixava pràcticament la Generalitat amb un escassíssim nivell de competències; vostè ho ha dit, ho ha dit d'una manera, evidentment, més moderada que no ho dic jo. Jo dic que aquesta sentència va ser pitjor que la xarxa del popet, senyor Diputat, va ser realment aquella xarxa que pràcticament ens ha deixat sense la possibilitat de pescar res, perquè ens hem quedat, pràcticament, sense competències.

I li posaré alguns exemples en aquest sentit. Diu concretament que la Generalitat no té competències sobre la matèria «pesca marítima», quan en realitat la Constitució mateixa diu que la competència de pesca marítima és de l'Estat, sens perjudici de les que s'atribueixen a les comunitats autònomes; diu també, evidentment, que els decrets de transferències de competències no contenen normes atributives, els decrets de transferències no poden atribuir més competències, i que, en matèria de zones de veda, fons relatius a la pesca, no hi ha serveis ni institucions a transferir, i que l'establiment de zones de vedes i límits de fons no és competència que pertanyi al sector pesquer —el sector pesquer que és la competència de la Generalitat—, sinó que pertany al Govern de l'Estat per les seves competències en pesca marítima, i que en l'ordenació del sector pesquer únicament podrem considerar incloses les facultats referents a l'organització del sector productiu, les condicions que han de reunir les persones que poden desenvolupar l'activitat pesquera i la seva forma d'organització.

La contradicció entre les dues sentències del Tribunal Constitucional, del mateix Tribunal Constitucional, diguem-ne, de la mateixa institució que d'alguna manera ha d'entendre quines són les competències de la Generalitat i quines són les competències del Govern central en la lectura dels dos textos de la Constitució i de l'Estatut..., són, ja dic, absolutament contradictòries. Mentrestant la Generalitat va elaborar la Llei de Pesca Marítima de Catalunya, la va elaborar aquest Parlament, l'any 86, i també hi ha aquí un recurs presentat pel Govern de l'Estat al Tribunal Constitucional. En aquest sentit, doncs, aquí no hi ha encara sentència del Tribunal Constitucional i la veritat és que m'agradarà saber, ens agradarà a tots saber si la sentència del Tribunal Constitucional d'aquesta Llei de Pesca Marítima de Catalunya serà com la sentència de l'art clar i la mosca, que va fer el Tribunal Constitucional l'any 86, respectant àmpliament les competències que tenia la Generalitat en matèria de pesca, o si serà com la sentència de l'any 89, que, d'alguna manera, deixava la Generalitat sense possibilitat d'exercir competències en pesca marítima, i les competències quedaven limitades, com ha dit molt bé vostè, al tema de les aigües interiors.

Això, evidentment, ha portat que l'actuació de la Generalitat en aquest sentit, en els tres temes que estic molt d'acord amb vostè que són tres temes, doncs, conflictius dintre de la política pesquera de les aigües que envolten Catalunya —ja no dic les

que són competència de la Generalitat i les que no—, el problema del popet, el problema del popet de què es va parlar en aquesta Cambra a través d'una pregunta que va formular un Diputat d'Esquerra Republicana, el 29 de març d'aquest any, aquest, evidentment, és un tema del qual, doncs, evidentment, se n'ha de parlar; és evident que aquí s'utilitza un art de vuit mil·límetres, que és un art molt especial que s'utilitza pràcticament només en aquest tipus de pesca; d'altra banda, és un art que fa molts anys que s'utilitza, que quan aquest any s'ha iniciat la pesca del popet..., perquè, no ho oblidem, la pesca del popet s'inicia normalment en el mes de febrer-març i s'acaba precisament ara, als voltants de Sant Pere, és quan s'acaba la pesca del popet. Jo suposo que no és una casualitat que vostè em digui que hem de reconsiderar la pesca del popet quan la pesca del popet s'està acabant aquesta temporada, quan som pràcticament al final de temporada de la pesca de popet.

En aquest sentit, hi ha hagut un diàleg amb l'Administració de l'Estat. El popet, com també ha dit, no es pot pescar en aigües interiors, el popet ha de sortir a aigües exteriors; les aigües interiors, a més, són molt reduïdes en el cas de Catalunya —l'únic tros important d'aigües interiors és pràcticament el que va del cap de Bagur al cap de Creus, i dintre del qual hi ha les illes Medes, que això permet també que el Govern de la Generalitat pugui fer una especial protecció d'aquest arxipèlag. En aquest sentit, doncs, el tema de la pesca del popet, hi ha hagut un diàleg amb l'Administració, hi ha hagut una cooperació amb l'Institut d'Investigacions Pesqueres, i s'han fet unes proves, uns assaigs amb aquest nou tipus d'art; hi ha hagut, jo diria, una cosa més positiva que ha estat una col·laboració amb l'Administració central, on s'ha trobat una flexibilitat i aquest any, doncs, el sector pesquer ha pogut, doncs, d'alguna manera, salvar la pesca del popet. Que és evident que és un tema que no està absolutament..., que no està resolt, és un tema que s'hi ha d'anar treballant, és un tema que s'ha de mirar de desenvolupar aquest tipus d'art, que, d'alguna manera, pugui preservar la resta d'espècies, però que també permeti, doncs, que aquests pescadors que es guanyen la vida amb la pesca del popet puguin continuar la seva tasca.

Ha parlat també del tema del peix blau, el peix blau i el problema entre els que fan la pesca d'encerclament i els que fan la pesca d'arrossegament, la pesca d'encerclament o pesca dels llumaires, com són coneguts a les comarques de Tarragona; això, evidentment, és un problema entre dues maneres de pescar dintre del sector pesquer català, i que, evidentment, aquí la legislació de l'Estat també ha establert aquesta normativa d'aquest 10%, que d'alguna manera és difícil de controlar. I aquest és evidentment el problema que es planteja entre els dos sectors. Si aquí la Generalitat tingués la competència en matèria de pesca, hauria dictaminat algunes altres formes de regular aquesta possibilitat que les barques d'encerclament puguin fer alguna captura de peix blau, com seria, per exemple, que la poguessin fer uns dies determinats de la setmana i no durant tota, i no cada dia, amb unes quantitats limitades que, després, a la pràctica, aquestes quantitats són molt difícilment controlables a les llotges de pescadors, per saber si realment són aquestes o són unes altres les quantitats que s'han capturat pel sistema de l'arrossegament en detriment de l'altre tipus de pesca, de la pesca al llum o pesca d'encerclament, que és l'altra manera de capturar el peix blau.

Per tot això, senyor Diputat, nosaltres en aquest sentit estem convençuts que les competències de la Generalitat van més enllà del que la darrera sentència del Tribunal Constitucional va donar a entendre, la sentència —ho repeteixo— sobre la pesca del corall, i esperem que la sentència que s'haurà de pronunciar sobre la Llei de Pesca Marítima a Catalunya donarà a la Generalitat una lectura de les competències que li dona la Constitució i l'Estatut d'Autonomia, i li permetrà exercir amb més autoritat i amb més poder les funcions de pesca a Catalunya.

Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Honorable Conseller, moltes gràcies. Per a rèplica i durant cinc minuts, té la paraula l'Illustre Diputat Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor Conseller, en la seva rèplica a la interpellació no he sabut veure, potser perquè no ho he formulat —en la formulació escrita sí que hi és—, quina és la política pesquera del Govern de la Generalitat, ara que hi ha un nou Conseller. És a dir, una interpellació en la formulació tradicional és: quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu al voltant d'un determinat tema, en aquest cas de la política pesquera a Catalunya. Jo m'he fixat en uns problemes, vostè m'ha donat la resposta a aquests problemes. Però a mi m'hauria agradat conèixer més quina és la política pesquera que vostè ens planteja, perquè, evidentment, s'ha dedicat molta estona, potser massa, a parlar del tema competencial. Jo he dit que aquest tema em penso que està bastant definit, i està bastant definit perquè la sentència del Tribunal Constitucional que fa referència al problema del corall, malauradament, és una sentència que deixa molt mal parats als tècnics del Departament, potser els que tenia abans l'anterior Conseller, però és un model que, fins i tot... Bé, jo l'he llegit diverses vegades, perquè fa bastant de pena, diguem, com tracten els arguments, el Govern de la Generalitat, per la seva poca consistència, i em temo que una altra vegada anem pel mateix camí; és a dir, a tornar a discutir problemes competencials. Donem els problemes competencials per mal resolt; mal resolt, d'acord, però estan, d'alguna manera, resolt. Mal resolt, val, però estan així. I comencem a fer política pesquera a Catalunya, senyor Conseller.

Vostè ha apuntat que potser hi haurà un petit canvi respecte a l'anterior situació, perquè el Conseller Miró era aimant dels enfrontaments verbals —i no tan verbals— amb l'Administració de l'Estat. Vostè ha dit: «en el tema del popet, hem començat una petita col·laboració amb l'Administració de l'Estat». Jo penso que aquest és un bon camí, no l'enfrontament, sinó la col·laboració en tots els temes pesquers, perquè són dues administracions que hauran de col·laborar per la divisió de competències que s'ha establert.

Però no discutim el camp competencial, discutim què s'ha de fer en política pesquera a Catalunya. Jo li dic: fem una política de preservació de recursos. Vostè no m'ha contestat, si la farà o no la farà, i això em sembla fonamental: preservació dels recursos.

Jo li he dit: fem una política de reconversió de la flota pesquera, perquè, a més, la Comunitat Econòmica ens ho anirà recomanant cada vegada més. Hi ha unes línies estatals que vostès administren; potser s'haurien de complementar, si això és possible encara. Farem reconversió o no farem reconversió?

Vostè coneix que avui el sector pesquer català, com el de la resta de l'Estat, no compleix la normativa. Els vaixells, que

haurien de tendir a tenir 500 cavalls, com a màxim, són de 1.000, 1.200, 1.300 encara, eh?, i potser tenen el certificat que són 500, però són de 1.000 o 1.200. La malla no és de 38, ni de 40, ni de res! Sap que, de vegades, hi ha el «copo» final.

Tot això s'ha d'acabar, i hem de trobar una fórmula de col·laboració entre l'Administració de l'Estat i l'Administració de la Generalitat. Però vostè, a part d'aquestes col·laboracions —que jo penso que serien bones, eh?, i aquesta política que jo li estic plantejant—, vostè té les competències pròpies. Per exemple: ensenyaments nàutico-pesquers. L'any 86, amb l'aprovació de la Llei de Pesca Marítima, article 25, es deia que es faria l'Escola Nàutico-pesquera a Catalunya. I ara li ho poso bé, senyor Conseller: vostès tenen uns terrenys a Sant Carles de la Ràpita, ho tenen pràcticament tot fet, però aquesta Escola encara no funciona. Quan l'acabaran, aquesta Escola? Tema important.

Un altre tema, i també li ho poso bé —vostè ho sap—: el futur de la pesca a Catalunya no és tant que els nostres pescadors vagin a arrossegat al mar —i, per tant, a destrossar el mar—, sinó que hi hagi pesques alternatives. L'aqüicultura: això s'està fent, i molt, a Catalunya. Per què no ens diu quina política d'aqüicultura pensa fer? Li ho estic posant molt bé, però és que em fa la impressió que, de política pesquera, a Catalunya —almenys per la seva anterior intervenció—, no n'hi ha gaire.

I així podríem continuar. Jo li he dit el tema més important: s'està definint la política pesquera del Mediterrani, política que serà, segur, una política restrictiva. Vostè sap que hi ha reunions entre pescadors catalans i pescadors francesos de Sète i de Portvendres, que fan propostes de crear una zona econòmica comuna de 50 milles. Això és bo o és dolent per a Catalunya? Perquè zona econòmica comuna vol dir que els italians també hi vindran! En això, ens hem de començar a preparar, per a aquesta situació. Què pensa fer vostè amb això, quan vinguin els grecs, els italians, quan vinguin els francesos..., perquè hi vénen, aquests. Què farem? Ja hi ha conflictes ara amb els catalans de Barcelona, quan van a Port de la Selva..., doncs, imagini's quan vinguin els italians i quan vinguin els grecs. Què pensem fer, en això? Com intervindrem en la Comunitat Econòmica Europea, d'acord amb l'Estat, per formar la Comunitat de Pesca Mediterrània? I això és el que estic reclamant: que Catalunya, juntament amb les altres comunitats, i juntament amb l'Estat, tingui un paper actiu de formulació d'una política de pesca al Mediterrani, política que jo demano que sigui de preservació dels recursos perquè això és el futur de la pesca, i li he plantejat dos temes més amb els quals penso que té un camp a córrer perquè sé i conec profundament que s'hi està treballant, i espero que aquesta línia continuï.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Pot fer contrarèplica l'Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, evidentment, vostè em diu que el tema competencial el deixem estar; no en parlaré més, del tema competencial. El que passa és que, sense competències, podem fer menys coses que les que fariem amb les competències, que quedi això ben clar. I, si la sentència —com ho espero— de la Llei de Pesca Marítima de Catalunya és més favorable que la sentència de la pesca del corall, les competències que nosaltres podrem exercir seran més favorables.

I vostè ha parlat dels problemes, evidentment, del problema del popet, del problema del peix blau... Tots aquests problemes..., el problema del popet es resol, evidentment, amb una negociació, amb negociació, evidentment, amb qui en aquest moment té les competències, d'acord amb la sentència, que és amb l'Administració central. I en aquest sentit hem negociat; i en aquest sentit vostè va sentir parlar d'un problema, d'un conflicte sobre la pesca del popet el mes de març —el mes de març—, i no n'ha sentit parlar més, del conflicte de la pesca del popet. Jo crec que, en aquest sentit, hi ha hagut un diàleg i una cooperació amb l'Administració central per aquest tema. Crec que ha estat positiu, en aquest sentit, positiu malgrat algunes manifestacions, que, com vostè sap, havia fet algun director general amb anterioritat, quan deia, per exemple, que: «no podem permetre que se esquilme el Mediterráneo para que los pulpitos se sirvan en las mesas de unos cuantos millonarios». Sortosament, per les xifres que vostè ens ha donat, només eren cent setanta-cinc. Però, vull dir que, després, hi ha hagut una col·laboració, i una col·laboració positiva, amb l'Administració.

El tema del peix blau és exactament el mateix problema: amb les nostres competències, nosaltres podíem arbitrar unes noves mesures. Les competències, en aquest moment, d'acord amb la sentència, les té el Ministeri. Nosaltres hem proposat unes mesures que es podrien arbitrar per tal que les barques d'encerclament, per una banda, les barques d'arrossegament, per l'altra —les d'arrossegament, concretament—, fessin unes captures limitades uns dies la setmana, que crec que seria més controlable que no pas el fet que hagin de limitar un cert percentatge que, després, a l'hora de la venda del peix és difícilment controlable si ho han complert o no ho han complert. Però això, naturalment, és una decisió que no podem prendre nosaltres; és una decisió que, evidentment, atesa la distribució actual de competències, correspon en aquest cas al Govern central.

El tema dels cavalls de les embarcacions, del cavallatge, de la potència de les embarcacions. Nosaltres estem seguint una política d'impedir noves instal·lacions de nous vaixells amb aquests cavalls, però vostè sap, de tota manera —i si no, li ho explico amb molt de gust— que el control de la potència d'un motor instal·lat en un vaixell és difícil, és complicat de fer, no es pot, pràcticament, fer. El control de la potència d'un motor s'ha de fer en un banc de proves pel sistema del fre, que és l'únic sistema adequat per controlar la potència d'un motor.

Tema d'aqüicultura: evidentment que aquí estem treballant, i sap que hi ha uns exemples. En el golf de Roses hi ha uns exemples, també, que estan funcionant ja a la zona del delta i, en aquest sentit, el centre d'aqüicultura que va anunciar al seu dia el Conseller Miró, jo espero que aquest any començarem la seva construcció en els terrenys que tenim en el delta.

L'Escola Nàutico-pesquera: també, vostè sap que ja hi ha un decret de la creació de l'Escola Nàutico-pesquera, i molt aviat s'anunciarà la seva ubicació, a quin lloc s'instal·larà aquesta Escola Nàutico-pesquera per posar-la immediatament en funcionament per al reciclatge i per millorar els coneixements dels nostres pescadors.

Els contactes internacionals: en som conscients, els coneixem, aquests contactes internacionals que estan mantenint; que, per cert, ens consta que no són gaire ben vistos des de l'Administració central, però, és clar, a l'Administració central potser ignoren que l'Alcalde de Port-bou i l'Alcalde de Cervera,

doncs, parlen el mateix idioma, i aleshores això sé que ha posat una mica de conflictes, però no és aquest el tema. Jo crec que és un aspecte que s'ha de continuar avançant, i que evidentment és un tema en el qual no ens podem en cap cas tancar. (*Remor de veus.*)

Finalment, la Generalitat hem ajudat, també, amb tots aquests anys d'exercici de competències, a l'ajut a les confraries de pescadors. Hem fet una sèrie d'ajudes directes, per exemple, a la modernització de la infraestructura de les confraries, a les seves informatitzacions... Vostè, això, ho coneix prou bé. Aquesta ha estat també una part de la nostra actuació. La nostra política pesquera, evidentment, va dirigida a aquesta preservació de recursos i va dirigida, evidentment, a poder participar, ens agradaria poder participar, també, en la política pesquera, la reglamentació pesquera que establirà la Comunitat Econòmica Europea. Ens agradaria que, en aquest cas, en el tema de la pesca, la negociació que dugui a terme l'Administració de l'Estat amb l'Administració comunitària tingués en compte, evidentment, l'opinió del sector pesquer mediterrani, tingués en compte l'opinió de la Generalitat, que no fos una negociació que es portés, diguem-ne, unilateralment, sense tenir en compte quins són els negociadors o les parts implicades, que és, evidentment, el sector pesquer a la Mediterrània.

Vostè ha parlat també de la conservació, de la preservació, evidentment, de la pesca en aquestes zones, per exemple, del golf de Lleó. Aquí també hi ha hagut una negociació, aquest any, i dels vaixells del sud de Catalunya, concretament trenta vaixells del sud de Catalunya, nou de València, deu de Múrcia i onze d'Andalusia, que aquest any feinegen ja a la zona nord de la costa, s'ha obtingut una negociació amb l'Administració i s'ha reduït el nombre de vaixells procedents d'altres comunitats autònomes de l'Estat que aquest any feinejaren a la costa nord de Catalunya. Això em sembla que també en aquest sentit és un tema positiu.

Per tant, nosaltres estem per participar, per trobar aquest suport per poder participar en l'elaboració d'aquesta política comunitària i d'aquesta reglamentació comunitària que es farà en el marc pesquer; estem, evidentment, per conservar aquest patrimoni pesquer que tenim, desenvolupar aquestes noves tècniques que hem parlat, d'aqüicultura, i evidentment esperem d'alguna manera que el Tribunal Constitucional reconegui les competències que l'Estatut d'Autonomia i la Constitució donen a la Generalitat en matèria de pesca.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. A continuació, passem al punt 7 de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la concertació social a Catalunya per al 1990, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Rosa Fabian, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

Interpellació al Consell Executiu sobre la concertació social a Catalunya per al 1990

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya, abans d'acabar aquest període de sessions, abans que tots marxéssim de vacances, hem volgut utilitzar el procediment d'urgència per substanciar aquesta interpellació sobre la concertació social. Saben, senyores i senyors diputats, que el Grup nostre està

d'acord i dóna suport a la concertació social, i no tan sols ho fem des de la simpatia o des de l'afinitat amb les centrals sindicals —que també la tenim—, sinó des del convenciment que la democràcia se sustenta, fonamentalment, en la democràcia participativa i la democràcia representativa.

Amb la democràcia representativa treballem i donem impuls a aquesta institució, i amb la democràcia participativa, perquè pensem que els ciutadans, els ens socials, la societat civil, en definitiva, ha d'ocupar-se i preocupar-se dels problemes que tenim a la societat. Qualsevol política que substanciés només una d'aquestes fórmules de participació o de representació en detriment de l'altra, creiem que juga en contra de la democràcia del nostre país.

A Catalunya la negociació amb la Generalitat ha tingut resultats diversos: s'ha avançat, com en la resta de l'Estat, en diverses qüestions. Saludem els acords a què s'ha arribat respecte al deute social amb els funcionaris, amb la renda mínima d'inserció social —en aquest cas amb concrecions de la seva aplicació i amb un compromís pressupostari, al contrari que ha succeït en altres comunitats autònomes que encara no tenen aquests compromisos—, i també un insuficient, des del nostre punt de vista, però també positiu, acord sobre l'habitatge.

De tota manera, considerem que en aquests moments estem en un moment, no solament de paràlisi, que per nosaltres és greu, sinó, des del nostre punt de vista, en una situació encara més greu: d'inconcreció per part del Govern de la Generalitat de quin és el calendari i quina és la seva preocupació i la seva voluntat política en el tema de concertació social.

Deixi'm que li digui, senyor Conseller de Treball —perquè suposo que serà vostè el que em replicarà—, temes que ens preocupen. Ensenyament: negociació inexistent. Sanitat: hi ha hagut diàleg, però no es concreta res, encara, per la banda del Govern. Disminuïts físics, psíquics i vellesa: converses iniciades i cap concreció. Formació professional: sembla ser que es pot desbloquejar el tema, però a partir que els sindicats acceptin criteris de negociació, que, com vostè sap, no accepten a la resta de l'Estat; sap, senyor Conseller, que li estic parlant de les meses tripartides. Política institucional: el Consell Executiu no concreta res de cap manera i en el tema del Consell Econòmic i Social la Generalitat ni tan sols contesta. Funcionaris: actual conveni empantanegat i incompliment de la Generalitat dels acords de l'anterior conveni. Salut laboral: hi havia temes acordats i pactats, però que s'estan incomplint. Temes industrials: senyor Conseller, el tèxtil a Catalunya s'està destruint, cada dia estan caient un munt d'empreses; sector de la mineria: cap, cap política industrial per la banda del Consell Executiu; gran colonització de l'economia catalana: cap proposta de reindustrialització a Catalunya.

Aquesta situació, senyor Conseller, ens preocupa, i ens preocupa perquè en aquest..., quan el nostre Grup ha intentat endegar iniciatives parlamentàries per endegar temes que estan sobre la taula, en la concertació social, se'ns ha dit des d'aquesta mateixa tribuna que estem ocupant espais que no ens pertoqueu. Li deia al principi de la meua intervenció que nosaltres creiem en la democràcia participativa i representativa, i no es pot utilitzar la democràcia participativa per dir als que som autèntics i legítims representants del poble que estem ocupant espais i protagonismes que no ens toquen, però jo crec que amb un acte de bona voluntat, demostrat també pel meu Grup, en

aquell tema, en el tema del Consell Econòmic i Social, perquè no hi haguessin malentesos vam retirar la nostra proposta, però en canvi ens trobem amb una absoluta inconcreció i que el Consell Executiu ni tan sols es pronuncia.

Senyor Conseller, li deia que no ens en volem anar de vacances sense fer-li aquesta interpellació, en el sentit de quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte a tots els temes de la plataforma sindical prioritària que avui tenen les centrals sindicals a sobre de la taula, i que, malgrat l'esforç i la voluntat negociadora d'aquests sindicats, el Govern de la Generalitat manté aquesta situació abstracta i inconcreta. Diguin, si us plau, quan, com i en quines dates pensen reprendre aquesta concertació social i ens anirem a prendre el sol, tranquils i contents.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, Il·lustre senyora Diputada, fa gairebé un any i mig, concretament el dia 28 de febrer del 89, vaig tenir l'honor de comparèixer, a petició pròpia, davant de la Comissió de Política Social d'aquesta Cambra, per primera vegada, per tal d'exposar la política general i les línies d'actuació del Departament de Treball. Vaig fer exposició de les quatre grans línies; aquí no és qüestió d'entrar en elles, sinó de destacar que una d'elles, la primera concretament, era propiciar el diàleg social en un doble sentit: diàleg dels interlocutors socials entre ells i diàleg dels interlocutors socials amb l'Administració, l'Administració de la Generalitat en aquest cas, l'Administració que sigui, quan s'escaigui, de l'Estat, quan sigui l'àmbit estatal. Vaig afegir també que volíem mantenir i desenvolupar un diàleg social permanent, el que era un objectiu de la política general de la Conselleria de Treball d'acord amb les directrius fixades pel Consell Executiu i pel mateix President de la Generalitat. I amb això li reflectia, no solament un propòsit, sinó una realitat des del començament d'aquesta legislatura, des del que jo, potser, li puc parlar personalment amb major autoritat. Aquest propòsit i aquesta realitat des del començament de la legislatura, aquest diàleg social, ha vingut canalitzat inicialment amb la potenciació del Consell de Treball com a plataforma tripartida de negociació.

Permeti'm fer un repàs del que ha estat aquest procés de negociació, perquè serà il·lustratiu. Durant mig any 88 i al llarg del 89 van tenir lloc dins del marc del Consell de Treball successives compareixences voluntàries dels Consellers d'Economia i Finances, de Comerç Consum i Turisme, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Indústria i Energia, amb un temari ampli, però fonamentalment, en el cas dels Consellers d'Economia i Finances —va ser primer el Conseller Trias Fargas, que en pau descansi—, per donar audiència als agents socials abans de la confecció dels pressupostos i informar-los d'aquests pressupostos simultàniament a la seva presentació en aquesta Cambra. Per part de la resta de Consellers les compareixences tenien per objecte donar compte de les seves actuacions i dels programes previsibles a curt i mitjà termini de les respectives conselleries.

Voldria recordar també que en aquest mateix període 88-89 es va assolir entre les Conselleries de Treball, Sanitat i Segure-

tat Social, per una banda, i els sindicats UGT i Comissions Obreres, un acord en matèria de seguretat i higiene i salut laboral, acord que voldria recordar-li que va ser adjectivat com el més progressista de tot Espanya, i no per fonts del Govern, sinó per líders sindicals.

Recordar-li també el pacte tripartit a què es va arribar sobre el calendari de festes laborals de 1990, així com la creació de diferents comissions de treball previstes pel reglament del Consell de Treball, i concretament les de formació professional ocupacional, la de seguiment dels centres de seguretat i higiene —per no confondre-ho amb l'anterior, que era el pla de salut laboral. I la de normalització lingüística. A més es van constituir meses de les que vostè ja n'ha fet referència, algunes d'elles, la mesa del tèxtil i la mesa de la mineria, en diferents moments dins de l'àmbit de la Conselleria d'Indústria, amb participació en dues de representants de la Conselleria de Treball. També la constitució dels consells assessors de turisme i de comerç i les negociacions i acord posterior a què es va arribar amb els sindicats, en aquest cas Comissions Obreres, i estan endegades amb UGT, dins de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, per facilitar sòl urbanitzable per construir habitatges socials, mitjançant la fórmula de les cooperatives.

És evident, per tant, pel que li acabo de dir, que aquesta voluntat de diàleg no és sols una voluntat sinó una realitat demostrada abans del 14D, perquè moltes d'aquestes accions amb el temps o estan iniciades o estan compromeses abans del 14D.

La segona fase, que és la d'enguany, ens trobem amb peticions per part de les organitzacions sindicals, per una banda, les organitzacions sindicals més representatives: Comissions i UGT, i per part de les patronals: Foment i PIMEC, també d'altres s'hi interessen, però aquestes estan dins del si del Consell de Treball, perquè iniciem un procés de concertació. A finals de l'any 89, primers del 90 ens trobem amb peticions per escrit d'aquestes organitzacions demanant processos de concertació, d'endegar un procés de concertació social, amb un inconvenient, inconvenient important des del punt de vista metodològic o de procediment: els sindicats volen, desitgen sols negociacions bilaterals, i aquesta és una condició *sine qua non*, o pràcticament *sine qua non* per endegar qualsevol procés de concertació.

Per facilitar el procés de diàleg a Catalunya, el Govern al qual pertanyo va accedir a establir negociacions bilaterals amb els dos blocs d'agents socials: per una banda, negociacions amb els sindicats Comissions i UGT, per altra banda, amb les patronals, el Foment i la PIMEC. Per tant, endeguem un doble procés de negociacions, que, com vostè comprendrà, és un procés feixuc, pesat i que, a més, té greus inconvenients operatius, però que té potser l'avantatge que quan una de les parts s'encasella o es fixa que no vol entrar en un procés bilateral, permet negociar amb tots els agents socials sense exclusions apriorístiques, almenys per part de l'Administració. Per això, endeguem un procés bilateral doble, en paral·lel.

Aquest procés s'endega el mes de gener d'enguany, el mes de febrer, concretament ja el 14 de febrer arribem als primers acords, i, donada la importància d'aquests acords, permeti'm fer-ne un repàs de quins són, perquè aquests acords s'obtenen tant amb les organitzacions sindicals com amb les organitzacions patronals per separat. Concretament el 14 de febrer —vostè n'ha fet esment abans—: l'acord sobre renda mínima

d'inserció laboral i social, signada pel Conseller de Benestar Social i pel Conseller de Treball mateix que li parla amb les organitzacions Comissions i UGT. Paral·lelament hem parlat del tema, les organitzacions Foment, d'aquest mateix tema n'hem parlat, els hem donat coneixement de les negociacions amb de les organitzacions patronals, el Foment i la PIMEC, que han manifestat —i és molt important políticament— la seva voluntat de participar en el procés que derivi de la integració de totes les persones marginals, marginades, que serien acollides dins d'aquest procés de la renda mínima d'inserció, per ajudar-los a integrar-se dins del món de l'ocupació.

El dia 16 de febrer s'arriba a un altre acord, molt important, que és el del programa de promoció de l'habitatge protegit, o habitatge social, que és signat pel Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, pel Conseller de Benestar Social i pel Conseller de Treball —que els parla, també— amb les organitzacions Comissions i UGT. I aquí permeti'm fer-li una petita correcció, una petita correcció: vostè ha dit que aquest acord no és satisfactori; jo em permetria dir-li —l'hi he agafat literalment— que aquest acord va ser qualificat com a altament satisfactori en paraules del senyor Alfred Clemente, que va ser qui ho va signar, a la roda de premsa que es va fer a la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, i el senyor Rafé, que va ser l'altre signant; el senyor Alfred Clemente ho va signar per Comissions Obreres, el senyor Rafé que va ser el signant per part d'UGT, en representació de la gestora en aquell moment, va dir que s'adheria a les manifestacions del seu company del sindicat germà. Per tant, en paraules dels mateixos signants: «acord altament satisfactori», literal.

El dia 20 de febrer arriba un nou acord, en aquest cas amb organitzacions patronals; vostè no els ha esmentat aquests acords, per això és bo que els recordi. Concretament, sobre el foment de la competitivitat internacional de les empreses catalanes; fou firmat pel Conseller d'Indústria i Energia i el Conseller de Treball amb les organitzacions Foment i PIMEC. I el dia 21 de febrer, el dia següent, es va arribar a un acord, a una declaració conjunta, en aquest cas sobre formació i ocupació i referent a la proposta de dotació de fons pressupostaris per a formació ocupacional dins de la Conselleria de Treball; aquest acord va ser signat també, amb el Foment i el PIMEC, i no amb els sindicats, ja que els sindicats volien incloure-ho a les partides pressupostàries, i el pressupost s'acabava, s'havia de tancar l'avantprojecte de pressupost, havíem de presentar els números, volíem posar-ho dins d'un acord global al qual no havíem arribat.

El dia 12 de març es va arribar a un acord amb els sindicats en matèria de contractació i col·laboració amb la Inspecció de Treball sobre el control dels contractes que de tant d'actualitat han estat durant aquests mesos, i que encara ho continua estant en aquests moments, vam acordar l'ajornament de les negociacions fins que es publiqui la normativa legal, perquè l'acord signat deia que s'havia d'esperar a conèixer la normativa per tractar de la seva possible aplicació a Catalunya, negociar en tot cas la seva possible aplicació, i a més a més es manifestava, per part dels signants també, la voluntat o el desig que aquesta normativa no envaís les competències de la Generalitat.

Posteriorment, en l'àmbit de la funció pública es va arribar a l'acord del deute social amb els funcionaris, acord que va ser signat per tots els sindicats, si no recordo..., menys la UGT, els

sindicats que estaven a la taula. I, posteriorment, el dia 3 d'abril es va arribar a l'acord de negociació col·lectiva del reconeixement del dret de negociació col·lectiva als empleats públics, que va ser signat per la CSIF, pel CSN, per Comissions i per UGT.

I aquest és el balanç de la concertació social a Catalunya durant aquesta primera fase de negociació. Es va arribar en aquell moment a una situació, després de cinc o sis sessions, llargues sessions, parlant, intentant acostar posicions, parlant de la formació professional ocupacional, amb què es va demostrar que les posicions no es podien atansar més, almenys des del punt de vista de la perspectiva de la Conselleria de Treball, si a la taula no hi participaven també els empresaris. Tingui en compte que es produïa una situació esquizofrènica, jo, al seu moment, em vaig permetre de titllar-la d'esquizofrènica, perquè estàvem parlant de la mateixa matèria: formació professional ocupacional; de les mateixes qüestions: criteris que regiran al repartiment dels cursos i dels cabals corresponents, en paral·lel, ho estàvem parlant amb les organitzacions sindicals o amb les organitzacions patronals.

Per tant, no es podia avançar mentre no es coneguessin els parers respectius, i mentre aquests parers no fossin, diguem-ne, homologats, o no fossin consensuats per les dues parts, perquè, si no, incorríem en el risc, en l'enorme risc d'entrar en contradiccions profundes, cosa que no volíem fer, com a Conselleria de Treball, si donàvem una cosa que entrés en contradicció amb el que poguessin signar paral·lelament amb una altra organització.

En resum, el model, en aquesta qüestió, va entrar en crisi per la voluntat de no entrar en negociacions tripartides. Posteriorment —i, en tot cas, a la rèplica o a la dúplica que jo tingui li podria aclarir— voldria també aclarir-li que aquesta posició de passar d'una negociació bipartida a tripartida ha estat ja acceptada; vostè ha dit que «si els sindicats ho acceptessin»..., ha estat acceptada a proposta dels mateixos sindicats, que van fer visita, els representants dels sindicats, de les executives corresponents, van fer visita el 17 de maig —si no ho recordo malament— al Molt Honorable President de la Generalitat, al President Pujol, i li van fer la proposta que la formació professional es continués parlant en taules tripartides.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Pot fer rèplica la Il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, jo agraeixo molt als funcionaris de la seva Conselleria que li preparen els discursos quan li fem interpellacions, però, evidentment, com que no estan escoltant el que nosaltres diem, no contesten el que nosaltres preguntem. A vostè no se li escapa que no substanciem una interpellació, i, a més, amb caràcter d'urgència, sabent que un Grup petit com el nostre té el *cupó* restringit, perquè ens expliquin el que ha passat, perquè el que ha passat ja ho sabem. I nosaltres parlem amb els sindicats, i som molt amics dels sindicats, i ens ho expliquen molt bé, i amb més estona, i no s'encén cap llum quan ens ho expliquen.

Per tant, tot això que vostè m'ha explicat, jo ja ho sabia, i li he volgut citar només tres punts perquè em semblava que era el més important, i jo no volia exhaurir el meu temps explicant el passat.

I només li diré que jo he dit: «un insuficient acord sobre l'habitatge», des del punt de vista polític d'Iniciativa per Cata-

lunya, i m'afegeixo a dir que és «altíssimament», o no sé quina paraula ha fet servir, «altíssimament satisfactori», perquè qual-sevol petjada endavant que es doni en temes de la concertació social, nosaltres també direm que és altament satisfactori, però això no resol el greu problema d'habitatge que hi ha a Catalunya, i nosaltres, com a grup polític, continuarem plantejant iniciatives polítiques per resoldre aquest problema i saludarem tots els acords a què vostès arribin amb els sindicats.

Aquesta interpellació, senyor Conseller, ha estat interposada per saber el futur, per saber, a partir del mes de setembre..., i en temes concrets: què està passant amb el tèxtil, que cada dia —cada dia— se'ns estan presentant tancaments d'empreses, i d'empreses molt importants, i amb un nombre importantíssim de pèrdues de llocs de treball; que no està resolt el problema de la mineria; que no se sap què passa amb la concertació en ensenyament; que no se sap què passa amb la concertació en sanitat. I vostè, de futur, no me n'ha parlat; m'ha fet història. I jo li deia que ens en volem anar a prendre el sol aquest estiu tranquil·lament, sabent què passarà quan arribi el setembre, no el que ha passat de gener fins aquí, que, això, li insisteixo que ja ho sabem, i que ho sabem molt ben sabut!

Senyor Conseller, hi insisteixo: em pot donar resposta, avui, en la seva contrarèplica, sobre quina és la voluntat política del Consell Executiu de la Generalitat en els temes que li acabo de dir, que li he dit abans, i si tenen calendari per continuar aquestes negociacions, i quina és la seva posició davant aquesta situació de paràlisi i d'inconcreció que té el Govern de la Generalitat en aquests moments.

I jo li reconeixo la voluntat negociadora, i jo he començat reconeixent que aquí s'havia arribat a acords, i una interpellació no es fa per això, per reconèixer-li tot això, i jo li ho he reconegut i li ho torno a reconèixer, i li dic que vostè és un senyor molt dialogant, però el que li pregunto és què pensa fer vostè a partir del mes de setembre. Això és el que m'interessa saber. És per això que el Grup d'Iniciativa utilitza aquest procediment extraordinari: per saber el futur.

Puc entendre, senyor Conseller —i permeti'm que li concreti una altra pregunta—, es pot entendre, de les seves paraules, quan parla del Consell de Treball, que no volen la creació del Consell Econòmic i Social? Perquè jo encara no ho sé. Vam presentar l'altre dia un projecte de llei sobre la creació del Consell Econòmic i Social, i ens van dir que això s'estava parlant amb els sindicats. Els sindicats ens han dit —perquè, com he dit abans, ens expliquen el que passa i ens expliquen la història— que vostès no diuen res; no diuen ni que sí ni que no.

Llavors, jo li pregunto: tenen voluntat política de crear el Consell Econòmic i Social?, o pensen que amb el Consell de Treball ja n'hi ha prou?, o pensen que modificant les funcions del Consell de Treball ja en tenen prou? Perquè, a la millor, ja estem d'acord amb el que vostès pretenen. El que no sabem, senyor Conseller, és què és el que vostès pretenen.

L'altre dia —hi insisteixo, amb una actitud de bona voluntat— vam retirar nosaltres una proposició de llei aquí, que ens va dir, el Grup de la majoria, que ens votaven que no perquè això s'estava discutint en una altra taula; però no ens va dir, el Grup de la majoria, si volia i li agradava el Consell Econòmic i Social, o no. Nosaltres no sabem si el Grup de la majoria està pel Consell Econòmic i Social, o no. Si, com a mínim, aquí haguessin pujat i ens haguessin dit: «No ens agrada el Consell

Econòmic i Social, i votarem que no, perquè no volem aquest tipus d'institució; ens decantem pel Consell de Treball, voldríem modificar les seves funcions, etcètera». No ho sabem, i com que no ho sabem, li ho preguntem, senyor Conseller.

I, de veritat, nosaltres pensem que el futur és esperançador i que vostè té molta voluntat, i totes aquestes coses tan ben fetes que vostè ens ha explicat que ha fet en el passat; volem que ens expliqui quines seran aquestes altres coses tan ben fetes que faran en el futur, però expliqui'ns-ho, si us plau.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. L'Honorable Conseller senyor Farreres pot fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Molt Honorable President, Il·lustre senyora Diputada, miri, no la deixaré tranquil·la durant aquest juliol. O sigui, vostè em diu: «A partir del setembre, quines seran les meves preocupacions?» Vostè tindrà preocupacions socials —almenys en aquesta matèria— durant el mes de juliol, li diré per què, perquè de les seves paraules semblava que es despenia, doncs, que teníem el tema congelat.

La concertació, vostè sap que és un procés de diàleg, és una part, una variant del procés de diàleg social, i el diàleg social requereix, per condició bàsica, que n'hi hagi dos que volen parlar i que s'entenguin en la metodologia i en el procediment.

Per tant..., i perquè això potser no ho sap vostè, potser no ho sap vostè, d'ençà que els secretaris generals, acompanyats de les seves executives, van fer la visita al President Pujol, que abans hem esmentat, i allà es va acordar que es parlaria d'aquest tema el dia 28 de maig al Consell Executiu, i el dia següent el senyor Coscubiella, en aquest cas, m'havia de telefonar per veure quines havien estat les conclusions, i va passar més d'una setmana que no se'm va dir res, i llavors els ho vaig recordar. Vaig dir: «Escolteu, que no teniu interès en aquest tema?», i en vam parlar, doncs..., que hi va haver un immediat Consell de Treball, llavors els vaig plantejar el tema, ja que no m'ho preguntaven... Però li puc dir que, de llavors ençà, hi ha hagut els següents contactes i reunions, eh?, o sigui que no es pot dir que no hi ha hagut contacte, perquè hi ha un contacte permanent: el dia 5 em vaig entrevistar amb el senyor Rafé, i també, al migdia, s'havia de presentar el senyor Coscubiella, com així va succeir, i que va haver de marxar perquè se li va posar un fill malalt. Vam quedar que ens tornaríem a veure el dia 7. El senyor Coscubiella era fora, no se li va donar l'avís correctament o el que sigui, hi va haver un malentès, i el dia 7 vam estar dinant amb els assessors a què vostè ha fet referència, que formen part, a més, de la taula de negociacions, vam estar dues hores amb el senyor Rafé.

Llavors, el dia 14 vam estar dinant també amb el senyor Coscubiella, eh?, amb els mateixos assessors, i vam estar parlant llargament d'això, i vam acordar, de comú acord amb el senyor Coscubiella i el senyor Rafé, que el dia 3 tindrem —el dia 3, dimarts que ve—, si Déu vol, una reunió que, a proposta d'ells, sigui tècnica i metodològica, per veure com s'enfoca el conjunt de la negociació que pugui quedar pendent.

Això, per una banda; perquè vegi que, de diàleg i negociació, i informació de les posicions al Consell Executiu, es coneixen i a bastament; es coneixen i a bastament. Jo ho poso aquí en coneixement de la Cambra, perquè se'm pregunta, però els interlocutors socials estan plenament informats en aquest aspecte.

Li puc dir també que, respecte, per exemple, a salut laboral, un dia de la setmana que ve —si miro l'agenda, li ho podria dir amb precisió— m'he d'entrevistar amb el senyor Ignasi Valdivieso per parlar, per fer un seguiment de tot el compliment de tots els acords sobre salut laboral, juntament amb el Director General de Relacions Laborals, el senyor Ortiz.

Sobre el Consell Econòmic..., miri, sobre el tèxtil i la mineria, doncs, escolti, això, el tèxtil està en un àmbit que és superior, per entendre'm, en aquest moment, perquè la taula del tèxtil va fer les seves conclusions aquí, va fer el seu estudi, l'estudi de la casa Kurt Salmon, si no ho recordo malament, i aquest estudi ha estat elevat al Ministeri.

D'altra banda, aquest cap de setmana passat s'ha produït una reunió a Blanes de tots els representants del tèxtil al nivell de tot l'Estat, de Comissions Obreres, i allí han pres unes conclusions. Fins i tot..., reunió que ha tingut el suport, per dir-ho així, material..., trobada que ha tingut el suport material, com vostè, en tot cas, potser ja sap o li hagi pogut dir Juan Pedro García i el senyor Secretari General de Catalunya, des de la mateixa Conselleria de Treball... O sigui, hi ha un seguiment atent, donant les facilitats perquè els sindicats puguin fins i tot posicionar-se i puguin trobar-se per discutir aquestes qüestions.

Sobre el Consell Econòmic i Social? Doncs, li haig de dir..., ja li he contestat a nivell de calendari, i li dic..., o sigui, ja serà, és aquests dies, tot aquest mes de juny n'estem parlant; el mes de juliol farem aquestes reunions que ja li he anunciat, i en això el que no li puc avançar és quin serà el resultat d'aquests contactes o negociacions; evidentment, perquè l'altra part s'hi ha de posicionar.

Sobre el Consell Econòmic i Social, només li voldria dir el següent, li voldria dir el següent, que em sembla que és important: miri, el Consell Econòmic i Social, no hi estem ni a favor ni en contra per definició, per definició, perquè per fer un organisme d'aquesta classe o categoria, no ens podem llançar al buit i crear-lo sense un mínim consens social.

O sigui, fóra un cert absurd crear un consell econòmic i social que, per definició —com a tal és conegut—, és una representació almenys triple, dels tres grans sectors —pot ser més plural, però almenys els grans sectors—, que són: les patronals, els sindicats i l'Administració, si aquestes parts en principi no estan d'acord a formar-lo.

Per tant, volem dir que és un procés que s'ha de fer amb consens, especialment en el nostre cas; si no amb unanimitat, diguem que amb consens. No estem, per tant, tancats o no, no és un apriorisme; és, en tot cas, que s'han de palpar les posicions de cada una d'aquestes parts. Fóra, ja ho dic, un salt en el buit crear-lo i que, després, per exemple, les patronals no hi volguessin entrar, o que els sindicats no hi volguessin entrar, etcètera, o altres organismes que haguessin estat invitats.

Per tant, no hi ha una urgència per fer-ho, des del punt de vista que tenim un consell de treball —i vostè ho sap perfectament— que realitza moltíssimes de les funcions que, en principi, podria realitzar el Consell Econòmic i Social que s'ha llançat com a projecte a Madrid; però no hi estem tancats.

Hi caben tres possibilitats —i li ho dic així—: continuar tal com estem, agafar el Consell de Treball i ampliar-lo, modificar el seu reglament, donant-li una major..., o sigui, reglamentant, normativitzant allò que ja s'està fent, que més enllà del que avui la seva lletra prescriu, o crear un consell econòmic i social

addicional, o un consell econòmic i social que subsumís el Consell de Treball. Ho dic com a possibilitats; no em posiciono sobre elles, i no m'hi posiciono perquè el correcte és que això surti producte de la negociació.

Em sembla que, amb això, en grans línies, he donat resposta a la Il·lustre senyora Diputada, a les seves peticions essencials.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Ara la Presidència demana l'assentiment de la Cambra per traslladar per demà al matí les interpellacions corresponents als punts 9, 10 i 11 de l'ordre del dia. Hi ha l'assentiment? (*Pausa.*)

Per consegüent, passem al punt 12: interpellació sobre els ingressos públics i el rendiment dels impostos cedits, que formularà el Diputat Honorable senyor Joan Hortalà.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els ingressos públics i el rendiment dels impostos cedits

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyors diputats, senyores diputades, a mi em sembla que aquesta interpellació tenia un contingut —ho dic a títol personal— prou important, encara que no urgent com per debatre's en presència del Conseller corresponent; però, com a conseqüència de la quantitat d'alteracions que ha tingut l'ordre del dia d'aquest Ple, la secretaria del Conseller m'ha pregat que, com que no hi pot ser —i jo ho entenc perfectament—, doncs, nosaltres —vaja, jo personalment—, retiro aquesta interpellació i la tornaré a presentar per al proper període de sessions.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Hortalà.

Passem, doncs, al punt 13: interpellació al Consell Executiu sobre les funcions i les competències de les cambres agràries, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Víctor Gimeno, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les funcions i les competències de les cambres agràries

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. En primer lloc, vull dir que aquesta interpellació, per una sèrie de circumstàncies, portem un any i tres mesos de tramitació en aquesta Cambra, i que avui arriba també en una situació de, diria, no d'indefinició, sinó de descol·locació de la Cambra, perquè no sabem mai en quin punt estem. És a dir, avui no hem fet dos punts seguits de l'ordre del dia.

Després d'aquesta me'n queden dues més, no sé si tindrem el temps i la capacitat suficient de substanciar-les totes, perquè les tenia preparades per demà al matí, però les volia acabar de preparar; no obstant això, crec que hem de tirar endavant, sobretot aquesta, que va ser ajornada o eliminada perquè no vaig poder ser-hi la vegada que em corresponia, i la vaig haver de tornar a substanciar.

És a dir, des de l'abril del 89, que vaig fer la interpellació, jo diria que han passat coses diverses, entre elles que va aparèixer el juliol d'aquest any 89 una sentència del Tribunal Suprem que feia referència a la Llei nostra de Cambres Professionals Agràries, la Llei 18/85, i que feia també referència a la Llei de l'Estat, la Llei 23/86, de Bases de Régimen Jurídico de las Cámaras Agrarias.

A més a més d'això hi ha hagut també la substitució del Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Miró, que era un dels impulsors, lògicament ho va ser durant el seu període de Conseller, en què es va aprovar aquesta Llei, Llei que va tenir en el debat parlamentari suficient contestació, hi va haver esmenes a la totalitat i no va ser, en absolut, consensuada. Hi havia causes que es consideraven, fins i tot, inconstitucionals i que el mateix Tribunal Constitucional, en aquesta sentència del juliol del 89, ens va donar la raó. Jo diria que, per tant, aquesta Llei..., aquesta interpellació té ple sentit per després de la Sentència, i, a més a més, perquè si en el moment que la vaig fer hi havia causes que la sustentaven, avui la situació de precarietat de la pagesia catalana és, diríem, més apressant i es fa, fins i tot al carrer, fins i tot a l'opinió pública molt més manifesta que fa un any, quan s'hauria pogut substanciar.

He de dir que, des d'Iniciativa per Catalunya, mai hem considerat que les cambres agràries eren organismes democràtics que calgués impulsar, que calgués potenciar i que calgués donar força; hem advocat, lògicament, per la seva desaparició; el que no hem fet mai era creure que aquestes cambres haurien de morir, però haurien de morir per causa d'inanició, és a dir, per falta de funcionament, per falta de competències, per falta de recursos i per abandó complet de l'Administració. He de recordar que en un Ple del Parlament de l'any 80, l'octubre, s'instava, es va acordar instar a la dissolució de les cambres agràries i tornar el patrimoni, i a desenvolupar la llibertat sindical al camp.

Llavors, aquesta era la nostra proposta en aquells moments, i voldríem dir que, respecte a la llibertat sindical i respecte a les cambres, la Sentència del Tribunal ratifica la nostra posició en tant que diu que és inconstitucional l'obligatorietat d'afiliació dels pagesos a les cambres, i, en definitiva, el que ve a fer és consagrar aquesta llibertat sindical que nosaltres demanàvem.

També la Sentència, al mateix temps, reconeix la competència que té el Parlament català per legislar en aquest tema, en el tema de cambres agràries, contravenint la Llei estatal, que era molt poc autonomista, era molt centralista i que reconeix, per tant, a les comunitats autònomes competències sobre el patrimoni i sobre la regulació dels processos electorals al camp.

Aquesta seria una breu anàlisi de la Sentència. El que també ens preocupava en el moment que vam formular la interpellació era quina era..., quina és la situació de les cambres agràries. És a dir, aquestes cambres agràries que es van modernitzar per mitjà d'unes pseudo-eleccions fa ja tretze anys, i que després d'aquests tretze anys no hi ha hagut cap renovació en els organismes de direcció, excepte el que podríem dir per causes de llei de vida. Hi ha molts pagesos que en aquells moments eren grans i que avui, uns s'han jubilat, els altres s'han mort, els altres se n'han cansat o els altres s'han avorrit i les cambres agràries continuen tenint, teòricament, els mateixos òrgans de govern que en aquella època, és a dir, fa tretze anys; la barbarietat de tretze anys sense unes noves eleccions a cambres agràries, ni unes noves eleccions al món pagès.

Però és que, a més a més, durant aquests tretze anys, a part del cansament lògic i del desgast de les juntes gestores, hi ha hagut també una pèrdua progressiva, notable —jo diria que, fins i tot, esgarriant— de les competències que en aquells moments exercien. Avui les cambres són incapaces de preocupar-se pels camins rurals; avui les cambres no poden exercir la funció de guarderia rural; tenen dificultats per gestionar la Seguretat Social Agrària; tenen dificultats per tramitar les subvencions tan senzilles com són les subvencions de collites —com pot ser la subvenció de l'oli o subvencions per glaçades o per alguna cosa d'aquestes o, fins i tot, la subvenció al gas-oil dels seus tractors.

És a dir: què passa amb aquelles funcions que les cambres agràries exercien l'any 77, 78, 80 i 80 i escaig? Hi ha una pèrdua d'aquests serveis, serveis que no han estat —no han estat— traspassats a ningú sinó que, en tot cas, han estat assumits, de fet, per la voluntat de molts ajuntaments; sobretot en les zones rurals els ajuntaments han dit: davant l'abandonament o la impossibilitat de gestionar el manteniment dels camins rurals, agafem els ajuntaments la competència i fem un pacte, un pacte d'amics amb les cambres agràries. O s'han trobat amb el cas d'assumir les guarderies rurals sense cap ordre expressa per la qual ho poguessin fer. Jo conec guarderies els ajuntaments de les quals no han tingut la voluntat o, lògicament, no tenien cap obligació d'assumir la guarderia rural, i resulta que les ordres que tenen a les cambres locals és que el guarda estigui dins de l'oficina de la Cambra i que no surti al carrer. I, lògicament, si no surt al carrer, menys encara pot sortir a fer la seva funció, la de vigilar, la de vigilar els camins, vigilar les finques i, lògicament, exercir aquesta funció de guarderia. I aquesta gent, a més a més, estan en una situació total de precarietat, perquè estan cobrant, i moltes vegades amb considerable retard, amb tres, quatre i cinc mesos de retard el sou mínim interprofessional, sense cap mena de compensació addicional. És a dir: què és el que estan fent el guardes rurals? Simplement intentar sobreviure i veure si hi ha alguna sortida a la situació actual, i veure si de la benevolència dels ajuntaments es volen assumir aquestes competències i es permet una funció i una vida digna a aquests guardes rurals.

En definitiva, tot això el que configura és una situació de pèrdua de serveis amb vista als pagesos i als ramaders, que, acompanyada d'aquesta degradació del Servei d'Extensió Agrària, que en un determinat moment era un servei de formació, d'ajut al pagès i avui no és més que unes oficines de tramitació, unes oficines de fer papers i que poca cosa resolen, configura una situació greu als pagesos, que si volen algun servei el que han d'anar a fer és anar a morir a les mans de gestors privats, que els cobren el seu tant per cent per tramitar-los algunes de les tan complicades ajudes d'aquestes, que unes vénen de l'Estat, altres vénen de la Comunitat Europea, les altres vénen de la Generalitat; tot aquest paperam que es demana i que està insuficientment dotat el pagès, perquè no té ni temps ni recursos, per poder-s'ho fer ell sol. És a dir que el que estem fent indirectament, per inanició, és promoure la funció de les gestories privades.

Llavors, el que ens preocupa i el que voldríem que se'ns digués aquí a la interpellació és: què se'n pensa fer, conseqüència de la Sentència del Tribunal, i ja que no s'ha posat en marxa la Llei del 85 —portem cinc anys de retard—, què se'n pensa fer.

La Llei fa cinc anys, la Sentència del Tribunal Constitucional properament farà un any, i encara no sabem si això anirà en marxa, si es modificarà, si hi haurà algun tipus de decisió dins de l'àmbit de gestió de la Conselleria.

Què és, lògicament, el que se'n fa, de les cambres agràries, una vegada s'ha perdut aquesta obligatorietat de l'afiliació de tots els pagesos; què en fem, per tant, del reconeixement de la llibertat sindical? Vull recordar, una vegada més: he dit tretze anys sense eleccions a cambres, mai, des de l'any 30 i pocs, vull dir, eleccions sindicals al camp. I avui això sembla que sigui inconcebible que al sector pagès, amb la conflictivitat tan apressant que té en aquests moments, tinguem un desconeixement de quina és la representativitat real de cada una de les forces, perquè, almenys, podem dir que Comissions, que la UGT, que la USO, que cadascú té una quota determinada de representativitat. Com es fan les negociacions i les gestions de la Conselleria amb els sindicats? És a dir, *a voleo*: quants afiliats teniu? Quants afiliats declareu? I sobre la base dels afiliats que declareu, un en posa dos i l'altre en posa un, però això, evidentment, ni és real ni és seriós. Llavors, què fem d'aquesta llibertat sindical consagrada en la Sentència del Tribunal Constitucional? I què en fem, també, del patrimoni sindical? Perquè si ja en parlàvem l'any 80, continuem sense avançar en la qüestió de la devolució del patrimoni sindical, que, en definitiva, significa també el sector agrari, significa aquest escàs reconeixement als sindicats pagesos i la mostra és, una vegada més, aquella que vaig dir durant el debat dels pressupostos d'enguany. Vull dir, pràcticament, els pagesos, els sindicats pagesos tenen el mateix reconeixement pressupostari que la partida d'animals de companyia. És a dir: uns tenen 25 milions, els altres tenen 28 milions. Crec que la transcendència i la importància d'una cosa i de l'altra és molt diferent però, pressupostàriament, ni en accions positives del Govern no s'hi veu.

A mi m'agradaria que el Conseller ens pogués aclarir alguns d'aquests dubtes que tenim, i ens ho pogués aclarir positivament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Per contestar, i en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller, senyor Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, vostè ha dit que aquesta interpellació feia, evidentment, molt temps que s'anava posposant. Jo, en tot cas, voldria aprofitar per agrair-li que una de les posposicions, aquesta interpellació anava a l'ordre del dia del dia 20 de desembre de l'any 89, que és el mateix dia que jo vaig prendre possessió com a Conseller d'Agricultura i que vostè, molt amablement, va accedir a posposar-la. Jo li agraeixo que en aquell moment la poguéssim posposar.

El tema de cambres agràries, evidentment, és un tema que s'ha debatut moltes vegades aquí en aquest Parlament, i potser és bo fer un petit repàs de quina és la seva situació avui. Les cambres agràries van ser creades l'any 1890, ja fa cent anys; després van ser aquelles «hermandades de labradores y ganaderos», extingides pel Decret de juny del 77, que va crear o recrear, d'alguna manera, les cambres agràries. L'any 1978 es van celebrar les eleccions a cambres agràries, les úniques eleccions que hi ha hagut a l'Estat sobre cambres agràries; no pas totes les associacions sindicals en aquell moment van participar-hi, deixem-ho, no podem pas retreure a ningú el que va pas-

sar fa tretze anys en el camp.

Amb posterioritat, el Parlament de Catalunya, aquest Parlament, el 2 d'octubre de 1980 —recordem que el Parlament havia començat a fer les seves sessions el juny del 80— va prendre una resolució dient que: «El Consell Executiu presentaria al Parlament un projecte de llei que contemplés la dissolució de les cambres agràries i la creació d'un organisme de serveis agraris.» Es volia canviar aquest nom, la qüestió de noms, d'alguna manera, per donar, possibilitar uns òrgans de servei a l'agricultura —servei a l'agricultura que vostè ha esmentat diverses vegades i que és, evidentment, la màxima preocupació que crec que podrien fer i que haurien de fer les cambres agràries, s'anomenin com s'anomenin; s'anomenin cambres o s'anomenin organismes de serveis agraris.

La reunió de la Comissió Mixta de Traspassos, de 2 d'octubre del 80, va acordar, en virtut de les competències que tenia el Ministeri d'Agricultura i l'IRA, l'Institut de Relacions Agràries, en relació amb cambres agràries, fer el traspàs. Aquest traspàs —com vostè sap— no es va produir; no es va produir potser motivat per aquella Resolució del Parlament, de 2 d'octubre, que deia que instava el Govern a dissoldre les cambres agràries..., no ho sé. En tot cas, el traspàs no es va produir; no es va produir i el mateix Parlament, aquest Parlament, el 24 de març del 83 instava el Govern de l'Estat a complir la Resolució de 2 d'octubre del 80 i a legislar, mentrestant, sobre les cambres agràries mentre els traspassos no es complissin. Complint la Resolució que havia pres aquest Parlament, que els traspassos es tiressin endavant, perquè hi havia hagut —ho repeteixo— l'acord de Comissió Mixta, el mateix any 80, sobre el traspàs de cambres i l'any 83 aquest traspàs encara no s'havia complert.

Mentrestant hi ha un altre aspecte políticament important, aparentment no relacionat amb cambres agràries però que té una incidència en el rerafons que estem tractant, que és la Sentència del Tribunal Constitucional, de 5 d'agost del 83, sobre la Ley Orgánica del Proceso Autonómico, la cèlebre LOAPA, aquesta Sentència deia que: «Els acords de les comissions mixtes de traspassos són vinculants per al Govern de l'Estat». O sigui que l'acord de Comissió Mixta volia dir que havia de derivar d'allà un traspàs i que, per tant, el traspàs de cambres agràries s'havia de dur a terme. El Govern no va complir això, però sí que el Govern català va complir una part de la Resolució de l'any 83 i va començar a legislar sobre cambres agràries i va establir la Llei 18/85, de Cambres Professionals Agràries, de 23 de juliol. El debat en la discussió d'aquesta Llei, que varen protagonitzar l'aleshores Conseller senyor Miró i, especialment, dos diputats, el senyor Pere Ayguadé i el senyor Maties Vives, del seu mateix Grup parlamentari, crec que constitueix —la lectura del *Diari de Sessions*— tota una il·lustració del que havia de ser, del que podien ser uns organismes al servei de l'agricultura, fossin aquests les cambres o fossin la institució de serveis agraris. Naturalment que hi havia profundes discrepàncies entre els diputats que analitzaven el Projecte, però, globalment, és un debat àmpliament enriquidor.

Vull recordar que la Llei del Parlament de Catalunya de Cambres Professionals Agràries establia en la seva Disposició Final Segona que condicionava l'entrada en vigor d'aquesta Llei —no podia ser d'altra manera— al fet que es realitzés el traspàs de les cambres agràries de part del Govern de l'Estat a

la Generalitat de Catalunya.

El Govern de la Generalitat, veient que el traspàs no es duia a terme, uns mesos més tard, el 19 de setembre del 85, presenta conflicte positiu de competències per la denegació del traspàs de cambres agràries, d'acord amb el que havia estat —ho repeteixo— l'acord de la Comissió Mixta i la sentència de la LOA-PA, que obligava el Govern de l'Estat a complir els acords de la Comissió Mixta.

Mentrestant, l'any següent —continuem sense traspàs, naturalment— el Govern de l'Estat dictamina, fa, estableix la Llei 23/86, que titula: «De Bases de Régimen Jurídico de Cámaras Agrarias»; repeteixo el nom i faig incís en la primera paraula: «Bases de Régimen Jurídico de Cámaras Agrarias». El fet que la Llei del Govern digui: «De Bases» vol dir que és una legislació bàsica i que, per tant, obliga el desenvolupament legislatiu que sobre aquest tema pugui fer la Generalitat de Catalunya, d'acord amb l'article 11 de l'Estatut d'Autonomia, que, per tant, obligava, d'alguna manera, el que digués aquesta llei condicionava la Llei de la Generalitat. No cal dir, perdoni, se sobreentén, que el Govern de l'Estat va presentar el corresponent recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei del Parlament de Catalunya, de Cambres Professionals Agràries, i naturalment el Govern de la Generalitat també va presentar el corresponent recurs contra la Ley de Bases de Régimen Jurídico de Cámaras Agrarias.

Passa el temps i es produeix finalment la sentència del Tribunal Constitucional, que, com vostè ha dit molt bé, va tenir lloc el mes de juliol d'aquest any passat, de l'any 89, ara farà un any. I el Tribunal Constitucional, suposo que per un excés de feina, va aprofitar i va fer una sentència única per a les dues Lleis: per a la Llei del Parlament de Catalunya 18/85, de Cambres Professionals Agràries, i per a la Ley de Bases de Régimen Jurídico de Cámaras Agrarias.

Aquesta sentència és una sentència que té aspectes positius per a la Generalitat: reconeix que la Generalitat té competència per legislar en matèria de cambres agràries; vostè ho ha reconegut i ho ha esmentat, i això és positiu. Per altra banda, va decretar dos temes inconstitucionals en la Llei de la Generalitat: un —vostè també hi ha fet referència—, pel que feia al fet de ser membres de les cambres agràries tots els professionals del sector agrari; o sigui la sentència del Tribunal Constitucional exclouia de l'obligatorietat de ser membres de les cambres agràries tots els professionals del sector de l'agricultura i deixava, per tant, una afiliació voluntària a les cambres agràries. D'altra banda, decretava també la derogatòria primera de la Llei de Catalunya, que deixava sense vigència un decret de l'Estat de cambres agràries, també el decretava inconstitucional.

De tota manera, la sentència tampoc no es menjava només la Llei catalana, sinó que també intervenia en la Llei de l'Estat —ja he dit que era una sentència que englobava els dos recursos d'inconstitucionalitat—, i concretament decretava inconstitucional l'article 8.2 de la Llei de l'Estat, que és el que feia referència a les eleccions a cambres agràries. La Llei catalana no parlava del tema d'eleccions a cambres agràries, i la Llei de l'Estat, en aquest sentit, doncs, donava al Govern la competència per establir el procés electoral de cambres agràries, i la sentència del Tribunal Constitucional deia que no, que el Govern no podia establir les condicions d'eleccions a cambres agràries, sinó que això s'havia de dur a terme mitjançant una llei, i que

l'única cosa que el Govern podia fer en unes eleccions a cambres agràries era establir la data de celebració d'eleccions, però no la regulació del procés electoral.

I, finalment, hi havia un aspecte, que era l'Addicional Segona, sobre el béns patrimonials que no deia que no fos constitucional, però sí que li treia la qualificació de bàsica; per tant, no és un article bàsic de la Llei i, per tant, vol dir que les comunitats autònomes poden, d'alguna manera, negociar de manera diferent.

Aleshores, com a conseqüències, hi ha altres aspectes, evidentment, que passo per alt, que són aspectes menors de la sentència del Tribunal Constitucional. Però ens trobem ja amb una cosa fonamental, i és que el Govern de l'Estat, si vol convocar unes eleccions a cambres agràries, prèviament ha de fer una llei, ha d'enviar un projecte de llei a les Corts per regular el procés electoral de cambres agràries. D'acord amb la sentència del Tribunal Constitucional, el Govern no pot, mitjançant un decret, convocar una elecció a cambres agràries; ha de fer una llei. Aquesta sentència, com ja he dit abans, és del juliol de l'any 89; fins ara no tinc cap notícia que el Govern de l'Estat hagi presentat a les Corts un projecte de llei electoral, de regular el procés electoral a cambres agràries. Això fa pensar que potser el Govern de l'Estat no vol convocar aquestes eleccions a cambres agràries. No vull aventurar aquest pronòstic; en tot cas, diguem que deu mesos després de la sentència no s'ha fet aquest Projecte de Llei necessari per tirar endavant les eleccions a cambres agràries.

Altres conseqüències que té la sentència del Tribunal Constitucional: la sentència del Tribunal Constitucional evidentment deixa en vigor les dues lleis i, atesa la condició de bàsica que té la Llei de l'Estat, vol dir que els seus termes han de ser també aplicables a la Llei de la Generalitat, i això afecta alguns temes concrets que li esmentaré de manera molt ràpida.

La Llei de l'Estat preveu les cambres agràries provincials, d'àmbit provincial; la Llei de la Generalitat només preveia les cambres agràries d'àmbit local, d'àmbit comarcal i la Cambra Agrària de Catalunya. Aleshores, a nivell d'Estat es preveu, per tant, que hi ha d'haver cambres agràries provincials i, per tant, la Llei de la Generalitat no pot anul·lar les cambres agràries provincials, que també han, doncs, d'existir.

Per altra banda, la Llei de l'Estat diu que els familiars poden ser també, els familiars amb un parentiu determinat, poden ser també electors i, per tant, membres de les cambres agràries i, consegüentment, això també s'haurà de contemplar en la Llei de la Generalitat. D'altra banda, diu també que les persones jurídiques són electors i no elegibles en la Llei de l'Estat, quan la Llei de la Generalitat preveia totes dues coses. Per tant, en aquest sentit també caldrà adaptar la nostra Llei al que és la Llei de bases de l'Estat.

Ens trobem, doncs, en una situació que el Govern de la Generalitat té una llei de cambres agràries, una llei, ho repeteixo de l'any 85, que no pot aplicar per la seva mateixa Disposició Transitòria, que les cambres agràries fins aquest moment no li han estat transferides. I, d'altra banda, el Govern de l'Estat no pot convocar eleccions a cambres agràries mentre **no** legisli de nou.

Quin és el capteniment del Consell Executiu sobre les cambres agràries? Miri, senyor Diputat, les cambres agràries, el seu personal, els seus locals, les seves funcions, són ens que estan

al servei de la nostra agricultura. Nosaltres entenem que la Generalitat amb competència en matèria d'agricultura no pot renunciar que se'ns traspassin aquestes institucions; que se'ns traspassin aquestes institucions que, d'alguna manera, permetran desenvolupar uns serveis a l'agricultor estant a prop de l'agricultura.

Per tant, nosaltres en aquest sentit, el Govern desitja que se li traspassin evidentment les cambres agràries de la manera més ràpida possible i poder, d'alguna manera, doncs, posar, aplicar la Llei que vàrem establir oportunament amb les modificacions, evidentment, que ha condicionat el Tribunal Constitucional i la Llei de bases establerta pel Govern de l'Estat.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Víctor Gimeno pot fer rèplica.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Jo m'he intentat posar allà, durant la intervenció del Conseller, en el paper d'un pagès; és a dir, un pagès que estigués seguint aquest debat i que digués: «a veure què parlen de les cambres agràries? A veure què parlen dels nostres problemes?». A mi em sembla que sortiria profundament decebut si sortís d'aquesta Cambra simplement havent dit que l'any 80, l'any 85, l'any vuitanta tal... un recurs, una sentència, un projecte de llei, una llei, un decret... El pagès no ho entén, això; al pagès, no li podem explicar que hi ha una sèrie de circumstàncies que fan que, durant dotze anys, la situació d'ells és excepcional i continuarà essent excepcional fins que un dia o altre hi posem una mica de voluntat de resoldre-ho. I és clar que tots els procediments legals, vull dir, són tal com són, però que es poden accelerar o que es poden modificar en funció de la voluntat, en funció de la voluntat i en funció de l'interès de les administracions.

Jo coneixia i conec tota la problemàtica legal, tots els processos que s'han seguit, però no per això penso que ho hem d'assumir: com que és així, com que no hi ha res a fer, anem esperant, el Govern ja ens dirà alguna cosa, el Govern central ja ens dirà alguna cosa, i tenim la voluntat que se'ns traspassin les cambres, els béns, els locals i els funcionaris, perquè m'acaba de dir que estan al servei dels agricultors. Jo crec, sincerament, que no estan al servei de ningú; estan al servei de sobreviure ells tots sols.

Les cambres agràries, els locals de les cambres agràries avui serveixen per a no res o serveixen, en tot cas, per deixar-los, com en alguns llocs que tenen bons locals, per fer reunions tot-hom; hi poden fer reunions des d'associacions cíviques, des de sindicats pagesos, des de sindicats de treballadors, des de qualsevol associació que els vulgui demanar aquests locals; n'hi ha que tenen els locals en un estat absolutament impresentable i l'únic que fan és mantenir-los però no tenen..., mantenir-los no, anar-los aguantant perquè, de reparacions i millores, no en poden fer perquè no tenen recursos. Quin servei donen aquests locals al pagès? Al pagès, cap.

He dit quines eren les funcions que les cambres exercien. Avui no les poden exercir; ni guarderies, ni camins, ni seguretat social agrària; res de res, pràcticament res. Jo tinc cartes dramàtiques, tinc una carta d'un president d'una cambra agrària que diu: «escolta, és que hem renunciat, hem renunciat a fer reunions perquè ens cau la cara de vergonya cada vegada que ens reunim, a part que no tenim res a discutir, no tenim res per trac-

tar i que ens veiem tan impotents que esperem alguna llum per algun lloc». La llum ve per la via «anirem esperant»? Jo crec que caldria una acció positiva, caldria posar interès a donar realment serveis al pagès. El camp avui està en una situació crítica, no ja per les cambres agràries, perquè les cambres agràries, si el camp funcionés, possiblement ni necessitarien aquests serveis. Però la situació del camp està en crisi total; avui són les avellanes, però qualsevol dia seran un altre sector; ha estat la llet, ha estat la fruita seca, la fruita dolça; qualsevol dia serà l'arròs o seran les carxofes, o seran els cítrics. Tots els sectors, un dia o altre, estan patint i molts s'aprofiten, s'aprofiten alguns sectors geogràfics de les desgràcies que passen a altres llocs. Quan pedrega a Lleida, la gent del Baix Ebre i del Montsià estan contents perquè diuen: «la pera, la vendrem més cara» o «el préssec, el vendrem més car». I quan passa a l'inrevés, llavors els qui estan contents són els de Lleida. És a dir, això no és una gestió del camp tal com hauria d'anar.

Llavors què és el que hem de fer, què és el que hem de fer? Donar-los uns organismes de serveis, donar-los uns organismes que els orientin i que els formin amb vista al repte de la Comunitat Europea, perquè l'any 93 jo no sé què quedarà del sector pagès, però possiblement quedaran quatre grans empreses que tindran una gran propietat i alguns pagesos dels que quedaran seran assalariats d'aquestes empreses; però les petites i les mitjanes empreses estan condemnades a desaparèixer en el procés actual.

Llavors, jo el que demanaria seria que féssim les gestions des d'aquí, per una banda, perquè el Govern central donés via lliure a aquests traspàsos, però, al mateix temps, que intentéssim forçar tot aquest procés d'eleccions, tot aquest procés de representativitat i que ens plantegegéssim seriosament la qüestió dels serveis agraris, perquè, si no, he dit: el camp se'n va en orris i ens podem trobar que l'any 94 aquí ja no ens caldrà parlar del camp, no ens en caldrà parlar perquè senzillament ja no existiran pagesos que estiguin interessats a saber què és el que avui estem discutint.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. L'Honorable Conseller pot fer contrarèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, jo he dit que les cambres agràries evidentment havien d'estar al servei dels agricultors. Crec que la possibilitat que tenen les cambres agràries a nivell comarcal, a nivell local, és precisament poder estar al servei de l'agricultor, poder tenir aquests organismes —siguin cambres, siguin organismes de serveis agraris. I, en aquest sentit, el Govern de la Generalitat farà tot el possible, està fent tot el possible, ha fet tot el possible perquè el traspàs de cambres agràries sigui una realitat a Catalunya.

El que passa és que fins aquest moment aquesta voluntat no ha donat el seu fruit i les cambres agràries, que fou una de les primeres decisions d'aquest Parlament d'impulsar-ne el traspàs, l'octubre de l'any 80, avui, deu anys més tard, pràcticament, encara no s'ha dut a terme aquest traspàs de cambres agràries; que evidentment el servei a l'agricultor s'ha de fer i les cambres agràries el poden fer perquè estan a prop de l'agricultor. Perquè l'agricultor, evidentment..., el seu problema, la resolució moltes vegades d'aquesta nova problemàtica que se li planteja, aquesta problemàtica d'aquests expedients de subvenció a què vostè ha fet referència, aquest 808, aquest 797, que són aquestes expres-

sions que se senten sovint en el món agrari i que són aquests expedients d'ajuda de la Comunitat que el Departament d'Agricultura de la Generalitat, amb l'anterior Conseller, doncs, d'alguna manera ja va acostar a l'agricultor amb la creació de les oficines comarcals i amb la centralització en aquest sentit a cada capital de comarca, que fa que avui un agricultor, per consultar el Departament, només hagi d'anar a la capital de la seva comarca per trobar allà una dependència del Departament d'Agricultura, però això, evidentment, es podria potenciar molt més, aquesta aproximació a l'agricultor, amb el traspàs d'aquestes cambres agràries a nivell local.

I no em digui la situació, conec molt bé la situació de les cambres agràries, de com estan, evidentment. Abans de..., per a aquesta interpellació vaig demanar tota una sèrie d'informacions de quines eren les situacions de les cambres agràries a diferents comarques de Catalunya, i, evidentment, les funcions que fan, doncs, són una mica tristes, en aquest moment. Una mica tristes perquè no poden fer altres funcions, evidentment, i així em diuen..., una cambra agrària, em diu: «té un president i secretari, però pràcticament només gestionen el *coto*, una altra cambra em diu: «gestiona el *coto* de caça i la seguretat social», «hi ha un president, però el secretari només hi dedica un dia al mes», «gestiona el *coto* i la seguretat social», «existeix la cambra agrària, però passa inadvertida», «realitza serveis de *coto*, camins, i a vegades facilita llavors per als associats»..., això, aquesta facilitació de llavors, possiblement no és una funció de la cambra; ho fa, doncs, perquè la persona que està allà davant, doncs, està emprenent aquesta activitat de servei més com una voluntat pròpia que no pas com unes funcions que tingui en aquest sentit atribuïdes...

Jo li voldria dir també... Vostè ha fet referència al Servei d'Extensió Agrària: jo crec que és cert el que ha dit, que el Servei d'Extensió Agrària, evidentment, durant aquest any 89, i part del 90, ha hagut de dedicar-se fonamentalment al que era la tramitació..., l'ajut a la tramitació d'aquests expedients d'ajuts comunitaris, que a nivell de Catalunya s'han tramitat en un nombre superior als sis mil, però que, passada, diguem-ne, aquesta primera allau de peticions d'acolliment d'aquests expedients comunitaris —aquest segon any el nombre d'expedients sol·licitats al Departament ha baixat en forma radical—, el Servei d'Extensió Agrària complirà les seves funcions d'assessorament a l'agricultor. I, en aquest sentit, és en el que vostè em permet...

Vostè ens diu: «Què se'n fa, de les cambres agràries?» Les cambres agràries, el que volem, evidentment, és que es traspassin a la Generalitat, i que es puguin fer al més aviat possible aquestes eleccions sindicals i que el camp no sigui l'excepció on des de l'any 78 no hi ha hagut més eleccions sindicals, i que es pugui, evidentment..., que serveixi això, també, per valorar de forma objectiva quina és la representativitat de les diferents organitzacions agràries que hi ha. I que això permeti, també, d'alguna manera, naturalment, recuperar tot aquest patrimoni que tenen aquestes institucions i que ha d'estar, evidentment, al servei de l'agricultura. Aquesta era la voluntat, la d'impulsar aquest traspàs de cambres agràries i de fer possible aquestes eleccions, que d'alguna manera donin una representativitat al món agrari.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que també és una interpellació del Diputat Il·lustre senyor Víctor Gimeno, sobre la modificació dels límits territorials dels municipis. Té la paraula, senyor Gimeno.

Interpellació al Consell Executiu sobre la modificació dels límits territorials dels municipis

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats el tema de modificacions de límits municipals és, també, un tema que és actualitat des de fa uns quants mesos i, concretament, ho és molt a les comarques meridionals: pràcticament la majoria dels expedients iniciats, resolts o en vies d'iniciació cauen a les comarques tarragonines —el cas de Vila-seca i Salou, el cas de l'Ampolla-Perelló, el cas de Camarles i Ampolla, amb una reivindicació d'un sobre part del terme de l'altre, el cas de la Serra d'Almos i Tivissa, el cas de Camp-redó i Tortosa o el cas de Jesús i Tortosa. Tots són temes en què hi ha una voluntat d'alteració de la configuració actual del municipi i que tenen una característica comuna totes elles, i és que es parla sempre de segregació, es parla de segregació d'una part del nucli del municipi per configurar-se com a municipi independent.

Jo vull recordar que la Llei 8/87, de 15 d'abril, Municipal i de Règim Local de Catalunya, parlava en el seu article 12 que les alteracions de límits municipals poden ser per diverses causes, i no sempre parla de segregació, perquè parla que pot ser per agregació de municipis, pot ser per fusió de municipis, i que, dins de les segregacions, hi poden haver les de constituir-se en municipi independent la part segregada o segregarse un per agregar-se a un altre, perquè ho considerés més idoni. I també deia que, en aquesta Llei i en el Decret que va sortir posteriorment, es planteja com es poden tramitar aquestes alteracions de límits, i diu l'article 18 que, si ho iniciava d'ofici el Departament de Governació de la Generalitat, això s'havia de tramitar obligatòriament per mitjà de llei del Parlament, si existia l'oposició d'un dels municipis afectats. Jo també recordo que la Llei, en l'article 20, parla que el Govern pot establir mesures de foment per a la fusió o l'agregació voluntària de municipis, amb l'intent lògic de millorar els serveis que s'han de donar als diversos nuclis que s'agruparien o es fusionarien.

Dic això perquè Iniciativa per Catalunya no hem estat mai segregacionistes, no hem defensat que la solució dels municipis vagi per la via de l'atomització i de la segregació, però el que creiem, i també hem dit sempre, és que no hem estat mai violentament o absolutament antisegregacionistes. Dic això perquè entenem, comprenem, que hi hagi moviments segregacionistes, que són moltes vegades fruit de la desídia, de l'abandonament, del menyspreu amb què massa vegades ha tractat els nuclis més petits aquell nucli més densament poblat on estaven tots els serveis, on eren la majoria dels regidors, i que consideraven poc menys els nuclis aquests menors com a colònies subsidiàries del nucli central, i el cas més exemplar d'aquest fenomen és el cas de Tortosa, que va viure a final dels setanta una segregació notable de molts de municipis, perquè, a més a més, allí era bastant lògic el fet que es segreguessin. Però el que entenem és que aquests afanys segregacionistes —lògics i comprensibles—

dels ciutadans s'han de superar amb el diàleg, amb la participació, amb la generositat i amb la discriminació positiva dels nuclis grans respecte als petits, demostrant-los que estant junts s'està millor que estant separats.

He dit tot això perquè ens preocupa, en aquests moments, com he dit en els exemples que he esmentat, que el que hi ha en alça a Catalunya és un fenomen segregacionista —és a dir, no hi ha cap cas que es parli d'agregació o de fusió de municipis—, i que possiblement és que l'actitud del Govern no és la que plantejava... l'article 20 de la Llei, de promoure o establir mesures de foment per a aquesta fusió o agregació. I no sols això, sinó que, a més a més, jo crec que, en les últimes actuacions —sobretot en el cas que em permetré analitzar després, de Salou i Vila-seca—, el que es fa és promoure aquest segregacionisme, i promoure'l des de les més altes instàncies del Govern de la Generalitat, ja que amb les seves actuacions han contribuït a l'enfrontament, a la crispació i, fins i tot, a actuacions de caire irracional per part dels ciutadans —i dic «irracional» amb el ple respecte als animals irracionals, que són incapaços de comportar-se com es comporten alguns sers humans.

El cas aquest de Salou i Vila-seca, entenem que, en el moment en què es va produir la sentència del Tribunal Suprem, el 30 d'octubre del 89, possiblement a Salou no hi havia un nombre molt elevat de segregacionistes; és a dir, hi havia un sector històric de gent que havien advocat des de sempre per la segregació i que volien la segregació, i creien que la segregació era la seva via més òptima per poder-se administrar correctament, però la majoria de la població era indiferent, perquè vivien —o viuen— en un procés en el qual la independència o la no-independència els era prou indiferent.

Llavors, per què s'ha complicat el cas de Salou i Vila-seca —s'ha complicat amb manifestacions, fins i tot amb agressions verbals, amb insults, provocacions, etcètera—? Perquè jo crec que el Govern de la Generalitat ha actuat d'una forma totalment contrària al que era d'esperar i desitjar.

En principi, el 26 de novembre el President Pujol va parlar amb representants del municipi de Salou per dir-los que acceptaven la sentència del Tribunal Suprem i que..., i allí es va comentar que, donada la transcendència del parc de la Busch, que estava previst... o que està previst encara dintre del municipi antic Vila-seca - Salou, però que, en fer la ratlla de separació el Tribunal Suprem, afecta els dos municipis, el que es va parlar en aquella reunió era de l'existència del possible consorci entre els dos municipis.

La Generalitat acata —per acord del Consell Executiu— la sentència, el 16 de desembre, i ja fa la consideració als municipis de Vila-seca i de Salou que amb la més gran urgència facin les modificacions necessàries per assegurar la viabilitat dels projectes en curs, i surt en aquells moments la necessitat que el parc Busch planteja unes exigències que vol un únic interlocutor i que vol que estigui el parc en un únic municipi. En això, a més a més, hi ha una sèrie de manifestacions, hi ha una sèrie d'actuacions, hi ha paraules desafortunades —jo diria molt desafortunades— de l'Alcalde de Vila-seca, dient que ell no acceptarà ser alcalde d'un municipi separat, que vol plantejar fins i tot l'agregació de Vila-seca a Salou per mantenir la unitat, etcètera, etcètera, i provoca, entre altres coses, la clarificació de la Busch, de l'empresa Busch, per boca d'un representant, el 3 d'abril, que diu que ells no han plantejat cap exigència.

El President Pujol, en carta oberta —que surt a la premsa— al President de la Junta Gestora de Salou, Esteve Ferran, el 20 d'abril, li planteja que no hi ha altra via, no hi ha altra via per fer viable el parc de la Busch que la de la nova delimitació, que la modificació de termes. Diu: «a part de la nova delimitació, no hi ha cap altra solució, no n'hi ha cap més amb garantia per a tothom, i el Govern tirarà endavant el Projecte de Llei definint els nous límits», i és la part que ell ha de complir per salvar la situació. I parla en aquest article —que crec que és públic i conegut per tothom—, més de mig article, que aquestes exigències, aquesta viabilitat és per implantar el parc de la Busch.

Hi ha tots aquests enrenous subsegüents, manifestacions, adhesions de comerciants, d'entitats —que formen un «pro parc»—, de maniobres de la Busch buscant altres emplaçaments, i que configuren la situació de pressió sobre Salou per acceptar aquesta modificació de límits.

La resposta del Conseller de Governació, senyor Gomis, fixada el 2 de maig, sobre preguntes meves, sobre quina era la necessitat de modificar els límits territorials per a l'empresa Busch, em diu que aquesta no és una circumstància necessària, diu: «no passa necessàriament per la modificació», la implantació del parc de la Busch, «sinó que són diferents circumstàncies sobrevingudes des de l'inici del procés», l'any 81, de segregació, però que —diu— «pot fer necessària»... i el «pot fer» vol dir que, si pot fer, no és ni urgent ni és imprescindible, i que en tot cas ho determina per ordenació coherent, orgànica i funcional del territori.

Acabaria dient que, posteriorment a això, a aquests motius que ja matisen les manifestacions fetes inicialment pel President Pujol, que era per la Busch —aquí ja se'ns diu que és per coherència, ordenació territorial i tal—, apareix un altre motiu de modificació, que és corregir les disfuncionalitats —disfuncionalitats— que la Llei Municipal i de Règim Local no defineix en els conceptes que inicialment la Generalitat planteja, i que l'única qüestió que apareix com a taula de salvació per ser argument que modifica els dos anteriors és que existeix una qüestió d'error de límits entre el text i els que la Junta promotora de la segregació plantegen al Tribunal Suprem —hi ha una diferència de 260 hectàrees.

Jo, com que veig que se m'ha acabat el temps, només diria: per què es rebutja una proposta de consorci entre els dos municipis? Una proposta de consorci que hauria d'estar contemplada, ja que la Llei, la Llei que vam aprovar el febrer del 89, preveia una implantació d'un parc d'atraccions en dos o més municipis —és a dir, en més d'un, en definitiva. Per què, si hi ha un error d'interpretació de la sentència del Tribunal Constitucional, per què no ens esperem que aquest Tribunal Constitucional dictami quina és la part que val, si la delimitació grafiada o l'única referència que fa en tota la sentència de les 1.221 hectàrees, i per què s'ha promogut una delimitació, una fitació dels límits, amb una solució tan absurda, des del nostre punt de vista, com dir que ho farem 240 metres per baix de la línia inicialment marcada per mantenir les 260 hectàrees de menys, i mantenir les 1.221 hectàrees. Aquesta solució és una aberració perquè passa pel mig de la majoria de finques privades i mai hi ha hagut una delimitació, entre termes municipals, que passi pel mig de les finques privades.

Voldria que el Conseller, en tot cas, em contestés: hi ha voluntat per part del Govern per modificar els límits per mitjà

d'una llei? Es vol esperar a la clarificació del Tribunal Suprem, com ha demanat Salou, respecte a la interpretació de la Sentència? Si hi ha un aclariment de la Sentència per part del Tribunal Suprem, es modificarà fins i tot després de la fitació? I serveix el consorci que plantegen alguns municipis —en aquest cas Salou— respecte a Vila-seca, o no serveix?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat, amb la primera part de la seva intervenció jo hi estic plenament d'acord: hi ha en aquests moments com una rauxa de segregació de molts nuclis de població, que no s'ha traduït encara en expedients, sinó que s'ha manifestat en voluntats i que els ha traduït i els ha publicat la premsa, però que realment ens ha de preocupar. Per tant, d'acord amb la seva preocupació, que comparteixo totalment, i en desacord total que des del Govern de la Generalitat es fomenten les segregacions; al contrari, aquest Govern de la Generalitat no ha concedit ni una sola segregació, ni una. Les dues que s'han produït han estat dues sentències del Tribunal Suprem, i els expedients que s'han tramitat i que estan en tràmit i que la Comissió d'Administració Territorial ha d'informar, realment, es fan escrupolosament d'acord amb la Llei aprovada per aquest Parlament. Per tant, aquesta manifestació que és el Govern de la Generalitat que amb la seva actitud promou aquest esperit segregacionista, jo li puc dir que no és cert i, en tot cas, li haig de dir que és contrari, no sols a la legalitat, sinó a la més ferma convicció del Govern de la Generalitat i del Conseller de Governació.

Intentaré contestar-li el tema de la segregació de Vila-seca - Salou i aquestes contradiccions que vostè ha posat en relleu. Miri, amplio una mica la contesta que li vaig fer a la seva pregunta de fa unes setmanes. La procedència de modificar els esmentats límits es fonamenta en les circumstàncies següents: la sentència del Tribunal Suprem conté una contradicció pel que fa a la delimitació territorial del nou municipi de Salou, ja que atorga una superfície de 1.221 hectàrees, però també accepta el plànol que s'adjuntava a la instància, l'any 81, els límits del qual, una vegada mesurats, donen una superfície de 1.476 hectàrees. Jo li deia aquell dia, en la contesta, que això sol feia necessària la modificació dels límits, la interpretació, després ja entrarem en el tema de la Sentència del Tribunal.

La Sentència pren com a base els factors i les circumstàncies existents en el moment d'iniciar-se l'expedient, el 16 del IV del 81, i prescindeix de tot canvi sobrevingut d'ençà d'aquella data: desviació de la línia fèrria Barcelona-València; implantació d'un centre recreatiu i turístic, que és el que jo li deia aquell dia, no necessàriament s'ha de modificar pel centre recreatiu turístic, sinó per aquests altres elements o aquests altres factors, i construcció dels nous accessos i d'altres infraestructures.

Com bé coneix el senyor Diputat interpellant, l'article 14 del Reglament de Demarcacions Territorials i Població dels Ens Locals de Catalunya estableix que es pot procedir a la segregació de part d'un terme municipal per agregar-la a un altre quan consideracions d'ordre geogràfic, econòmic o administratiu ho fan necessari i aconsellable. La discordança entre l'expressió escrita i la gràfica, entenem que s'ha de resoldre a favor de la primera per les següents consideracions: primera, en la petició formulada al seu dia per l'Associació de Ciutadans per la Se-

gregació de Salou, es fixa, mitjançant termes escrits de forma inqüestionable, tant la superfície del futur municipi de Salou com la que ha de correspondre residualment al terme de Vila-seca. Així ho diu textualment la petició, i la hi llegiré: «La línea perimetral que se propone encierra en su interior una superficie de 1.221 hectáreas, destinadas virtualmente en su totalidad a casco urbano y zona de influencia urbana. Después de esta segregación, el municipio de Vila-seca conservará una extensión de 2.449 hectáreas.» La referència, doncs, a les superfícies dels municipis resultants de la segregació queda reflectida repetidament en el text de la petició, en lletres i en xifres.

La informació gràfica es redueix a un únic plànol, d'escala 1:25.000, que fa pràcticament inviable una delimitació geogràfica detallada i, per consegüent, susceptible d'errors. Expliquen els geògrafs que han intervingut en l'expedient que la simple ratlla feta amb retolador agafada per la part de dalt de la ratlla o per la part de sota, de l'ample aquest, suposa, aproximadament, 49 hectàrees de desviació.

D'altra banda, des de la data d'iniciació de l'expedient —i vostè ho coneix ben bé—, del 16 del IV del 81, fins a la data de l'aprovació de la segregació, s'han introduït nombroses i substancials modificacions en l'ordenació del territori del municipi de Vila-seca i Salou. Aquest fet comporta que avui l'aplicació automàtica de la literalitat de la Sentència ja executada introdueixi nombroses disfuncionalitats en l'esmentada ordenació, disfuncionalitats que no tenen una solució pràctica viable, si no es modifica la delimitació territorial que imposa la sentència del Tribunal Suprem. Per exemple, agafant el gràfic, el plànol, la ratlla, a tota la part del cap de Salou, durant aquests últims set anys, s'han construït edificis enmig de la ratlla. És lògic que durant vuit anys, i atès el creixement que ha tingut Salou, la mateixa ratlla que es va fer al seu dia, com a proposta, en aquest plànol escala 1:25.000, en aquests moments no té elements, com marca la Llei, definitoris, clars, per sustentar-se. Els camins que al seu dia podien agafar-se com a punts de referència en algun cas han desaparegut, i en altres s'han ajuntat finques que en aquests moments parteix aquella ratlla. Per tant, la modificació de límits, la correcció de límits era necessària exactament per això, a part dels altres motius que intentaré explicar.

Com deia l'acord del Consell Executiu, en encomanar al Departament de Governació l'inici de l'expedient d'alteració dels termes municipals, la vigent ordenació urbanística de l'antic municipi de Vila-seca i Salou presenta una configuració del territori coherent orgànicament i funcionalment per satisfer les necessitats de reestructuració d'infraestructura i d'equipaments bàsics de tot aquell sector. Amb aquesta reestructuració que s'ha anat fent durant el transcurs d'aquests anys, abans i després de l'any 81, intervenen de manera especial i significativa, això, el que deia abans, el nou traçat, per exemple, de la via del ferrocarril. La zona i tota la xarxa de carreteres que en un cas estaven previstes ja durant aquests anys passats, anteriors fins i tot a la instal·lació o a l'aprovació de la instal·lació del parc recreatiu i turístic. La implantació del mateix centre, configurat com una unitat i que, per tant, en complir la Sentència et trobes que algunes de les compensacions del mateix parc quant a zones a urbanitzar queden, no sols mal compensades, sinó que és necessari corregir i, per tant, modificar tot el sistema urbanístic del mateix pla.

El sanejament de l'abocador de residus sòlids, l'estació depuradora d'aigües residuals, la preservació i millora del medi, la barrera aquella per preservar la proximitat de la indústria química que es feia queda descompensada totalment, i per tant, en donar compliment a la Sentència, en els seus propis termes, i decretar la creació del nou municipi de Salou, el Consell Executiu, ja en un d'aquests acords a què vostè ha fet referència, deia: «L'interès de la instal·lació del centre recreatiu i turístic transcendeix els dos municipis, i això justifica, d'una banda, la intervenció normativa de l'Administració de la Generalitat, i, d'altra banda, exigeix la coordinació de les actuacions per tal de fer efectiu el principi d'equitat en el repartiment dels beneficis i les càrregues que deriven d'aquesta actuació urbanística i de la solidaritat i lleialtat institucionals. El Govern de la Generalitat té el convenciment que els consistoris dels dos municipis assumiran aquests principis amb corresponsabilitat.»

Això és el que dèiem aquell dia, fa sis mesos aproximadament, i aquests principis, senyor Diputat, jo penso que continuen vius. Jo desitjaria que vostè també els compartís, perquè coneix perfectament, com jo, tot el terrabastall que aquesta situació ha creat. No és un disbarat que, quan la Comissió que ha de procedir a l'afitament del terme, de comú acord —excepte el representant de Salou—, diu: «Fem una ratlla de 240 metres», miri, l'any 1983 la mateixa Comissió de segregacionistes, la mateixa Comissió va aixecar una petició que el Tribunal no ha pogut tenir en compte perquè va entrar fora de termini, en què fixava la superfície del seu terme aproximadament en 990 hectàrees, 300 menys que les actuals que dona la Sentència. En aquella proposta, la ratlla divisòria anava, aproximadament, als 240 o 250 metres que ara la Comissió que ha de fixar l'afitament ha proposat. Per tant, no és cap disbarat. Va ser acceptat al seu dia per ambdós municipis, i va ser aixecat com un document que es va aportar, com deia, en l'expedient, ja fora de termini i que per això el Tribunal no l'ha pogut tenir en compte en la seva Sentència.

Voluntat de modificar: miri, voluntat de modificar els termes per corregir totes les disfuncionalitats. I la pregunta més important —jo n'havia parlat—: el consorci és viable? Evidentment que un consorci és viable entre ajuntaments, i una mancomunitat per a serveis. El consorci resol tots els problemes? No. A més a més del consorci, que és un instrument legal, que evidentment pot funcionar per resoldre molts problemes, no soluciona un dels problemes importants, que és que al consorci no se li poden delegar les capacitats tributàries dels ajuntaments. Pot ser un instrument de gestió, però si prèviament no hi ha la voluntat i l'acord que ha d'anar més enllà de la pura legalitat i del que pot conformar el consorci, doncs, aleshores, el problema realment esdevé una situació de conflicte constant, perquè poden tenir tractaments diferents equipaments que estan situats en una mateixa zona i que compleixen la mateixa finalitat.

Vostè sap que abans que la Generalitat, el Govern de la Generalitat prengué cap decisió, fora de complir la sentència en els seus termes, vam donar i vam dir que desitjaríem —com he repetit jo ara— que els dos municipis es posessin d'acord. Vostè sap que això no ha estat possible: uns considerant que el consorci és un instrument vàlid i els altres considerant que el consorci no soluciona —i és veritat— tots els problemes que planteja la ubicació també del parc recreatiu i turístic. Aleshores, aquesta és la situació. No hi ha hagut una mala gestió de

govern; hi ha hagut una actuació de govern encaminada que els dos municipis es posessin d'acord, respectant l'autonomia municipal, i només hi ha hagut la decisió d'actuar per corregir els límits com a conseqüència de la contradicció de la Sentència o de les dificultats d'aplicació de la Sentència i perquè la realitat d'implantació del parc que havia estat configurat com una sola unitat urbanística, doncs, pugui ser viable. Aquest ha estat l'únic motiu. I em deia si no seria millor esperar la Sentència? Miri, l'expedient s'ha iniciat, però la llei no s'ha aprovat. L'expedient ha acabat la informació pública i falten exactament els tres tràmits següents: l'informe de la Comissió d'Organització Territorial, l'Informe de la Comissió Jurídica Assessora, l'acord del Consell Executiu i la remissió, en tot cas, al Parlament perquè al seu dia esdevingui llei. I res més.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Pot fer rèplica ara l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Bé, jo lamento que el Conseller hagi entès malament el que jo he dit quan he volgut definir que el Govern de la Generalitat amb la seva actuació promou, fomenta el segregacionisme. Jo no he dit que hagi concedit sentència, ni he dit que ell hagi concedit segregacions, però el que he dit és que amb la seva actuació avui Salou i Vila-seca són més aferrissadament segregacionistes o antisegregacionistes que fa sis mesos.

Això és el que vull dir, i la prova n'és aquesta enquesta, elaborada el novembre, que avui, segurament, es quedaria curta; el novembre deien que el 80,92% dels ciutadans de Salou eren segregacionistes i el 81,58 dels de Vila-seca eren antisegregacionistes. Segurament avui estaran les posicions no sols més incrementades, sinó, a més a més, més aferrissades. Crec que no és per activa, sinó que és fruit de com s'ha portat el tema.

Jo entenc que aquesta definició que diu el Conseller, de la preeminència de la part escrita sobre la gràfica, és totalment discutible —totalment discutible—, perquè la mateixa definició d'aquesta..., d'aquest apartat, quan parla de «la línia perimetral delimitada», la línia perimetral delimitada, lògicament, és la línia que està dibuixada al croquis.

Llavors, si diem que ells van fer-ho sobre un croquis on, lògicament, hi havia una ratlla grossa, i hi poden haver uns errors d'interpretació, per dalt o per baix, de quaranta i tantes hectàrees —no de dues-centes seixanta—, el que pot passar és que en un mapa d'escala 1:50.000, o encara que sigui un mapa d'escala 1:25.000, i, segons qui hagi fet els mesuraments, les 1.221 es quedessin curtes, però es quedessin curtes per error de mesurament i no per error de definició del terme.

I és lògic que l'any..., o conec que l'any 83 hi havia una nova petició, a instàncies del Govern de la Generalitat, que volien que contemplés alguns dels fenòmens que havien aparegut des del 81 en endavant. No va ser contemplada —ja s'ha dit. El que crec que hi havia, dins dels membres de Salou, era la voluntat d'arribar a aquest acord en la ratlla inicial, en la ratlla segona, en una ratlla, però no que hi hagués una voluntat de sostracció d'una part sensible del seu territori, a més a més, creant —creant— una disfuncionalitat, perquè, si s'aprova tal com està plantejat, el que es farà serà que Vila-seca crearà una «cunya», una «cunya» al mig del territori de Salou, perquè entre el terme de Salou i el cap de Salou quedarà una simple franja, des de la carretera nacional fins a la platja, una simple franja de

dotze hectàrees, que serà el nexa d'unió, perquè tota segregació no permet nuclis discontinus, però que és clar que Vila-seca arriba quasi fins a baix de tot.

Llavors, quan ens queixem d'aquest increment del segregacionisme, per l'actitud de la Generalitat, creiem que, fonamentalment, el que hi ha hagut aquí és una mala actuació quant a les formes; hi ha hagut, des del primer dia, una discriminació respecte a Salou. Jo crec que hi hauria d'haver una consideració respecte als petits; els petits sempre solen ser els més dèbils, i si Salou encara no havia nascut o estava traient encara el nas per primera vegada, i encara no havien pres possessió els regidors o els membres de la Junta Gestora de la seva..., del seu govern, de la seva capacitat d'administrar o de gestionar els assumptes municipals a Salou, quan ja se'ls plantejava la necessitat, la imperiositat, la urgència d'aquesta modificació, modificació que implicava una reducció considerable del seu territori... Pensem que, si no s'ha de promoure el segregacionisme, s'ha de fomentar la convivència, s'ha de fomentar l'acord i s'ha de fomentar la conformitat de les parts.

Per tant, aquesta delimitació, nova delimitació d'ofici per llei del Parlament, sense acord dels municipis, crea un perillós precedent en l'Administració municipal, ja que, si per causes d'interès social —digues una disfuncionalitat creada per alguna activitat que es pugui produir en un territori—, hem de poder modificar l'any que ve un, dos, tres o cinc termes municipals, crearem una inseguretat en els municipis que se'ls podrà plantejar que, perquè hi ha una nova activitat industrial, turística o recreativa als seus municipis, convé modificar per equilibrar costos i per equilibrar càrregues a l'una i a l'altra.

Per tant, no sé per què no s'ha plantejat una solució que entenem més viable, com podia ser la modificació del projecte inicial del parc. Sempre s'ha parlat de la urgència de la construcció del parc, portem un any des del Decret d'adjudicació a la Busch, o, pràcticament un any, encara no s'ha fet res, i la Llei va per a quatre mesos, com a poc. Per tant, vull dir, potser una empresa com la Busch, que va ser capaç, en dos mesos, des que va sortir publicat el Decret de subhasta, de concurs-subhasta, fins a la seva adjudicació, dos mesos que van tenir, van ser capaços d'elaborar tot un projecte, en aquest any que portem, els quatre mesos que queden, podrien repartir càrregues simplement invertint, modificant la ubicació dels llocs on va destinada la zona comercial, la zona recreativa, la zona de serveis.

Si el consorci és viable —si el consorci és viable— i és viable aquesta modificació, el que entenem és que el fet que avui, en el 60-40% —avui la propietat és 60%, pràcticament, Salou; 40%, Vila-seca—, no sigui viable perquè el municipi de Vila-seca, fonamentalment, no hi està d'acord, sí que serà viable aquest consorci, no hi haurà cap «pega» si això es queda transformat en 88-12. És a dir: 88% per a Vila-seca i el 12% per a Salou. Llavors, aquest consorci, llavors sí que l'acceptarà Vila-seca? Entenem que hi ha una contradicció important.

Nosaltres pensem que caldria, primer que res, acatar la Sentència; els dos ajuntaments s'han compromès a acatar la Sentència del Tribunal Suprem quan clarifiquin què és el que passa. Si s'acata, vol dir que no escau fer una modificació dels límits territorials; que es podria plantejar, seriosament —i ho dic seriosament—, la modificació del projecte per reequilibrar càrregues i beneficis als municipis, i que, en definitiva, abans que crear aquest perillós precedent de modificació de termes muni-

cipals per ofici, el que s'hauria de fer és buscar serenament, tranquil·lament, sense presses l'acord entre els dos municipis.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. L'Honorable Conseller pot contestar a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyor Diputat, senyors diputats, serenament, tranquil·lament, dies i dies —jo li ho asseguro, perquè, a més a més, hi he participat personalment—, nits senceres hem intentat que els dos municipis estiguin en pau. No se'ns pot negar aquest esforç, com no es pot negar una altra cosa que vostè ha de conèixer: l'expedient de segregació de Salou per crear-se com a municipi independent va ser avalat pel Govern de la Generalitat, de manera que, per cosa estranya, l'informe, l'escrit, demanant que el Consell d'Estat informés favorablement la segregació, va ser firmat pel mateix President de la Generalitat, pel mateix President Pujol.

Per tant, la creació de Salou com a municipi independent ha estat avalat i ha estat, a més a més, conduït des d'aquest Govern de la Generalitat perquè fos d'aquesta manera.

El compliment de la Sentència s'ha produït en la seva totalitat, i, per tant, s'ha produït amb goig de la mateixa Generalitat, del Govern de la Generalitat, que havia demanat que Salou fos un municipi independent. Per tant, no hi ha cap contradicció.

El fet que vostè digui —jo l'entenc, com a diputat de l'oposició—, que digui: «La culpa és del Govern de la Generalitat, que promou aquest esperit segregacionista». Miri, no em faci avaluacions d'enquestes que desconec. El que sí que li puc dir és el següent: en el seu dia, l'any 81, més del 50% de la gent de Salou varen demanar la segregació; que ara aquest sentiment sigui del 70-80%? Em sembla molt bé; en aquests moments, segurament, no va a firmar-hi tothom, però no em faci ara, ni em tregui conseqüències d'unes enquestes que jo no sé com han estat elaborades, però que, d'altra banda, reconegui que més del 50% ja havia demanat això. Per tant, hi havia aquest sentiment. I segurament perquè hi havia aquest sentiment i perquè la majoria del poble de Salou ho demanava, el Govern de la Generalitat va avalar aquesta proposta de Salou, municipi independent.

No em digui «sostracció de superfície», perquè hi ha un element que vostè també el coneix i ja m'he guardat de dir-li abans: en la proposta de la Generalitat, la superfície de Salou queda exactament en 1.221 hectàrees; les mateixes que li dona la Sentència. Per tant, no hi ha substracció de cap manera. Però, a més a més, un altre element que també és important, i no ho és jurídicament, i segurament no ho és políticament, però sí que ho és moralment: la proposta que fa la Generalitat un dia del mes de març va ser acceptada per les dues parts, i després va passar no sé què i va venir no sé què; però hi va haver una acceptació. Per tant, no devia ser tan «descabellada» quan elements representatius dels mateixos ajuntaments varen acceptar la proposta.

I jo entenc que vostè intenti, en aquests moments, dir: «És que la culpa és del Govern». Doncs, miri, hem actuat d'aquesta manera: amb tranquil·litat, amb serenor, amb paciència, i hem actuat intentant que hi hagi pau, perquè partim d'un principi que és important: que res, que l'únic que justifica l'actuació política és intentar crear, a cada moment, lligams de convivència entre els ciutadans, i, en aquest cas, entre Vila-seca i Salou. Aquest ha estat l'objectiu primordial. Que no ens n'hem sortit?

Doncs, miri, no ens n'hem sortit, però no perquè no hàgim emprat i utilitzat tots els mitjans que estiguin al nostre abast.

La seva interpretació: miri, jo no la comparteixo, i el Tribunal ja ho dirà, i, a més a més, ho dirà sobre la grafia i sobre l'escrit. I penso que ho dirà en pocs dies: eminents administrativistes no comparteixen el seu criteri, i potser vostè té raó, però el Tribunal ja ho dirà, i ho dirà, segurament, abans que aquest Parlament es pronunciï. Per tant, és una interpretació, doncs, molt seva —que jo respecto profundament—, que no comparteixo, però que no els comparteixen, entre altres, la majoria de dictàmens d'eminents administrativistes que el Departament de Governació ha demanat.

Això de la «cunya»... Miri, amb la modificació que es proposa, hi ha una «cunya» cap a Reus. Perquè a la carretera..., a l'autovia de Reus a Salou també s'hi fica aquesta part de terme de Salou. Però hi ha un element ja —perquè em penso que al final vostè i jo ens coneixem prou i sap que sempre ens hem entès, perquè vostè ho pugui entendre. Miri, senyor Gimeno: aquesta era una possibilitat per salvar una cosa important, per corregir la contradicció de la Sentència —que s'haurà de fer, s'hauria de fer, hi hagués o no hi hagués la implantació del parc, s'hauria de fer exactament igual i amb els mateixos criteris. I l'altre és per donar sortida que el parc d'atraccions es pugui instal·lar tal com estava previst. I, aleshores, valorem —o sigui, jo li he parlat abans de quin era el meu criteri del consorci: es necessitava, a més a més de la legalitat, la generositat i la bona voluntat i l'entesa de les dues parts, cosa que no es produeix, cosa que hem intentat.

Però, fixi's bé: es tracta de permutar dues-centes hectàrees i escaig d'un costat per dues-centes hectàrees d'un altre costat. Dues-centes hectàrees que queden ja qualificades urbanísticament per sempre, i fiscalment —perquè hi havia un conveni que també l'Ajuntament de Salou hauria de respectar— per molts anys. Per tant, si aquell territori que queda qualificat urbanísticament i fiscalment no té expectatives de futur, però, a més a més, hi ha una implantació d'una cosa important per a Salou, i que Salou no rebutja sinó que vol. Per tant, una altra cosa seria que aquesta permuta de terreny fos perquè en aquest terreny el municipi del qual dependrà administrativament pogués després tenir una implantació d'alguna cosa que rebutgés el mateix municipi de Salou.

Però, segona part: les hectàrees permutades —o que s'intenta permutar, si la Llei, el Parlament l'aprova en el seu dia— tenen tots els futurs. Poden ser qualificades com l'Ajuntament de Salou vulgui, podran disposar de cessions corresponents, dels equipaments que creguin necessaris per al municipi, etcètera. Per tant, més enllà de la racionalitat de la proposta o no la proposta, de la legalitat —que ho és— i de l'oportunitat política, després d'haver intentat que siguin els dos municipis, amb la seva pròpia capacitat i autonomia, que es posin d'acord, jo li dic, jo li asseguro que el que hi ha en el fons són altres coses: uns sentiments, doncs, més difícils d'explicar, més estranys; hi ha unes crispacions que s'han anat produint i enfrontaments, que hem intentat salvar en cada moment. Jo, dissabte passat encara hi vaig estar, dissabte a la tarda encara vaig estar allà amb la Junta de Segregació i gent de la Coordinadora, jo no he perdut el contacte, constantment, ni la fe ni l'esperança que arribi un moment que podrem arribar a un acord. I això s'ha fet d'aquesta manera.

Per tant, jo li diria: no, no, no és culpa del Govern de la Generalitat. Hem fet el que havíem de fer des de la responsabilitat, encara que després vostè pugui sortir un dia en el Parlament a dir-nos: «Vostès, ho han fet molt malament». En consciència, jo li asseguro que no. Penso, honestament, que hem fet el que havíem de fer, i el temps ens dirà si hem actuat o no hem actuat correctament, però almenys hem actuat amb aquesta vocació que els dos ajuntaments, que la gent de Vila-seca i Salou puguin conviure en pau i puguin conviure amb una realitat extraordinària que tenen en aquests moments allà.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Passem al quinze punt de l'ordre del dia, que és una interpellació, també de l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno, sobre la governabilitat dels municipis on es produeixen dimissions dels càrrecs electes. Té la paraula, senyor Gimeno.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la governabilitat dels municipis on es produeixen dimissions dels càrrecs electes

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Bé, evidentment, podria utilitzar la circumstància de la coincidència de les dues interpretacions..., de les dues interpellacions per continuar, ja que el debat és amb el mateix Conseller... No ho faré, no ho faré perquè és un altre tema el que volia presentar i crec que hem de parlar d'una altra cosa, no? Una altra cosa que també em preocupa perquè, tot i que el Parlament, tots els parlaments fan lleis, moltes vegades hi ha circumstàncies de caire excepcional que la llei no sol preveure d'una forma específica, però que quan es produeixen aquestes circumstàncies excepcionals causen problemes per les conseqüències que deriven d'aquests fets. I l'exemple de què parlo en la interpellació és el fet de la dimissió de regidors.

Quan hi ha una dimissió d'un regidor, de dos regidors, no hi ha massa problema perquè periòdicament això passa a molts ajuntaments i es substitueixen pel següent de la llista. Hi ha, fins i tot, algun cas d'ajuntaments en què han dimitit tots els regidors d'un determinat grup polític; han dimitit fins i tot els membres que continuaven a la llista com a possibles suplents i no s'han cobert i funcionen amb la resta de regidors que hi ha en aquell ajuntament. Els problemes sorgeixen quan els que es queden no són prou per fer una comissió de govern —cal que hi hagi una comissió de govern—, o les majories qualificades que es necessiten per a l'aprovació, per exemple, dels pressupostos o aquells en què es necessita la majoria absoluta dels membres. I aquests casos, que es donen poques vegades, casos de dimissió en bloc han passat en una comarca nostra, a la Conca de Barberà, en què no ha dimitit un alcalde i alguns regidors, sinó que han dimitit molts alcaldes i molts regidors de la majoria d'aquesta comarca.

La seva peculiaritat crec que fa que quan parlem de la dimissió de regidors puguem parlar específicament del cas de la Conca de Barberà i que, si parlem d'aquesta dimissió, aquesta dimissió es va produir lògicament per un motiu; vull dir, no va ser una casualitat sobrevinguda que ningú se l'esperava i que de sobte van coincidir en el temps les dimissions, sinó que el motiu, i només el diré de passada, va ser l'anunci del Govern de la Generalitat d'instalar un abocador de residus industrials en un

poblet de molt pocs habitants al mig de la comarca de la Conca, que és el poble de Forès. Això va produir tal enrenou que els alcaldes, en una reunió del Consell Comarcal, van plantejar que si això es tirava endavant presentarien la dimissió col·lectiva com a mostra de protesta per una decisió que entenien completament injustificada, completament il·lògica dins del concepte del que són abocadors industrials i que ells entenien que la producció de residus industrials en la seva comarca era suficientment insignificant com perquè no es mereixessin de tenir un abocador de residus industrials d'una gran zona de Catalunya.

Què ha passat des d'aquelles dates, des de primers de febrer, en què es va fer efectiva la dimissió, diria, de quinze alcaldes dels vint-i-dos del conjunt de la comarca i de noranta-cinc regidors, que han dimitit en el conjunt dels pobles respecte als trenta-quatre que han quedat, que no han dimitit? Fins i tot ha passat una altra cosa i és que, a conseqüència d'aquestes dimissions directes en els ajuntaments, el Consell Comarcal, després d'alguna reconsideració o reconducció d'alguns regidors, que van dir «donde dije digo, digo Diego», és a dir, que havien dimitit sotmesos a pressions, vull dir, avui queden quatre membres del Consell Comarcal dels dinou que normalment conformen el Consell. I en tots aquests ajuntaments, en aquests quinze i algun altre que no són els suficients i el Consell Comarcal estan en una situació impossible de gestionar l'Administració municipal corrent, la diària, la de cada dia. Per què no hi ha més enrenou en aquella zona? Possiblement perquè com que la decisió va ser una decisió popular, va ser una decisió assumida per la gent de la comarca, la gent ha acceptat això; ha acceptat el fet que estiguessin en una situació d'ingovernabilitat sense crítiques als seus alcaldes i regidors, perquè consideren que els alcaldes i regidors no els van abandonar, sinó que en tot cas el que van fer va ser defensar els interessos del conjunt de la comarca.

Ara bé, en cinc mesos de desgovern en uns ajuntaments lògicament passen moltes anomalies, hi ha moltes anomalies; perquè si no hi ha alcaldes que puguin firmar, si no hi ha decisions que es puguin prendre... Jo els puc contar que a l'Ajuntament de Montblanc —i cito Montblanc perquè és el més representatiu de la comarca, cap de comarca, el de més densitat de població— hi ha una paralització, per exemple, de les obres del col·legi públic de la població; unes obres que eren absolutament necessàries per començar el curs el setembre i que, tal com estan les coses, no podran els nois començar. Hi ha vuit persones de la brigada municipal que estaven contractades per sis mesos i que no ha pogut prorrogar el seu contracte, i en aquests moments en aquella població la brigada no pot ni tan sols arribar a complir les tasques de manteniment. La companyia adjudicatària de les brosses, que curiosament resulta que és la mateixa companyia que a la de Salou, a Salou no tenen recursos perquè encara no els hi han traspasat i aquí no tenen recursos perquè no els ho poden signar. Vull dir que està en una situació de fer abandó de vaixell, perquè si no cobren en un lloc i no cobren en l'altre, treballar amb un compromís indeterminat, que un dia o altre cobraran, no els dona massa garanties.

Hi ha diverses obres a un poble com Montblanc, que és conjunt històric artístic; obres que es fan sense llicència municipal, que no hi ha cap control per part de l'Administració i que indirectament s'ha demanat al Delegat Territorial que faci aquest seguiment de les obres per evitar mals majors, és a dir que pu-

guin destrossar part d'aquest patrimoni històric de Montblanc.

Per no dir també que en el conjunt de la comarca la impossibilitat de tirar endavant el pla d'obres i serveis, 190 milions a la Conca, o uns 40 a Montblanc, que tampoc estan en fase de redacció, en fase de realització perquè els alcaldes no signen; o el cobrament irregular dels funcionaris, que s'espavilen com poden, signant lletres i esperen que un dia o altre això es normalitzarà, però que hi van per a una simple tasca de manteniment de la cara i de les funcions purament burocràtiques de l'Ajuntament, però l'Ajuntament sense capacitat de decisió.

En definitiva, no es prenen decisions municipals, no es resolen els conflictes i no se sap si això està previst que duri molt. Fins i tot podem dir que la Junta Electoral Central ja ha dictaminat, a partir de l'arribada de les dimissions de diversos pobles, que la Generalitat nomeni juntes gestores a pobles com Conesa, Passanant, Barberà o Rocafort de Queralt; ha dictaminat que es nomenin juntes gestores fa més de dos mesos i aquí, en tot cas, el que sí que comentaria és que l'agilitat del Departament de Governació en l'intent de resoldre no és el mateix que l'agilitat i la voluntat que posa a resoldre els temes de Salou i Vila-seca.

El que voldríem saber, en definitiva, és què és el que pensa fer el Govern de la Generalitat per intentar normalitzar d'aquí fins que es produixin les eleccions municipals, en aquest any que queda, què pensa fer per garantir aquesta governabilitat, quan pensa fer-ho si és que tenen uns terminis i de quina manera pensen fer aquest nomenament de juntes gestores, aquesta garantia de governabilitat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. L'Honorable Conseller, per contestar a la interpellació, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat, miri, ha tocat un tema i ha utilitzat unes expressions que m'han preocupat. I vostè em permetrà que li contesti exactament el que havia escrit perquè està més mesurat i perquè reflecteix realment quina és la situació legal actualment, i després ja contestaré algunes de les seves expressions, que em penso que no les he interpretat bé; vull entendre que no les he interpretat bé.

Davant la renúncia d'alcaldes i regidors, la Llei Orgànica 5/85, de 19 de juny, del Règim Electoral General i Legislació de Règim Local estableix els mecanismes legals de substitució per tal de garantir en tot moment el govern del municipi. El Govern de la Generalitat ha emprat en l'àmbit de les seves competències i amb puntualitat els mitjans legals establerts per resoldre les situacions que provoca la renúncia d'alcaldes i regidors. Tant els sistemes d'actuació com el procediment per resoldre aquests temes són absolutament reglats, i repeteixo: el Govern de la Generalitat ha fet i fa ús legal de les seves competències.

El propòsit de capteniment, doncs, del Consell Executiu és de compliment estricte de la legalitat vigent. El propòsit de capteniment del Consell Executiu és aquest, senyor Gimeno; no n'hi ha cap més.

Pel que fa referència a la renúncia d'alcaldes i regidors, que darrerament ha tingut lloc a la comarca de la Conca de Barberà, fins aquesta data, a la Direcció General d'Administració Local hi ha constància que s'ha fet en els municipis següents: Vallfogona de Riucorb, Montblanc, Blancafort, Sarral, Passanant, Forès, Rocafort de Queralt, Savallà, Senan, Conesa, les Piles,

Solivella i Barberà de la Conca. Cal fer especial referència al fet que si les renúncies comporten el nomenament d'una comissió gestora, fins al moment que aquesta queda legalment constituïda, l'alcalde i els regidors electes que han originat aquesta situació amb la seva renúncia resten obligats a l'exercici de les seves funcions.

En aquest cas, la governabilitat del municipi afectat no depèn, per tant, de l'actuació del Govern de la Generalitat, sinó del fet que l'alcalde i els regidors desconeguin la responsabilitat que la Llei els encomana i que en tot cas coneixien quan es van presentar a les eleccions.

Davant el buit legal que es dona en la legislació electoral vigent, que no preveu la possibilitat d'una renúncia global de tots els membres d'una corporació local, sinó només la dels casos aïllats, es va optar per fer una interpretació extensiva, previ requeriment dels dictàmens corresponents del contingut de l'article 194.2 de la Llei Orgànica 85, de 19 de juny, del Règim Electoral General. I, en conseqüència, es va notificar a la Delegació Territorial del Govern de la Generalitat a Tarragona que fes arribar —i aquesta ho va fer— una comunicació als secretaris dels municipis afectats per les renúncies esmentades en el sentit que els alcaldes i regidors que hagin presentat la seva renúncia hauran de continuar en funcions fins a la presa de possessió d'aquelles persones que els hagin de substituir. És a dir, dels vocals gestors que, d'acord amb la legislació vigent, es nomenin per aquest Departament.

Amb posterioritat a aquesta actuació, s'han rebut en aquesta Conselleria de Governació diversos oficis de la Junta Electoral Central en els quals s'insta la Generalitat a fi que es creïn les comissions gestores corresponents. D'acord amb el que estableix l'article 182 de la Llei Orgànica 85, de 19 de juny, del Règim Electoral General, s'han adreçat les comunicacions oportunes als partits polítics, que van aconseguir regidors elegits en les darreres eleccions municipals, per tal que designin els noms de les persones que hauran de formar part de les comissions gestores que hauran de regir els interessos dels municipis fins a les properes eleccions municipals previstes per a l'any 91. Aquestes comunicacions han estat adreçades als secretaris generals de Convergència Democràtica de Catalunya i del Partit dels Socialistes, pel que fa referència a un dels municipis de la comarca. Sols en els casos de dos ajuntaments, Solivella i les Piles, en els quals la totalitat del Ple estava integrat per agrupacions electorals independents, no s'ha pogut fer aquesta gestió obligatòria davant dels partits, ja que és evident que aquestes agrupacions, en coincidir plenament amb els consistoris dimissionaris, no poden aportar nous representants. Aquest és un altre aspecte oblidat per la Llei que no resulta fàcil de solucionar.

Quant a la resta de municipis esmentats al principi, fins a aquesta data encara no s'ha rebut cap mena de documentació. No podem en aquests moments ni intentar, ni iniciar la creació d'una comissió gestora a Montblanc, per exemple; perquè ens ho ha de dir la Junta Electoral Central i no ho ha fet. És de preveure que en un termini relativament curt haurem de fer totes aquestes gestions en la resta de municipis.

Aquesta manca d'agilitat de la Conselleria de Governació o del Govern —no sé què és el que ha dit— és la següent: a l'endemà mateix, vint-i-quatre hores després de rebre el comunicat de la Junta Electoral, hem adreçat comunicats als partits perquè

nomenin, ens proposin les persones que han de constituir la junta gestora. La junta gestora, no la pot designar el Conseller de Governació; publica l'ordre en el Butlletí; els noms, els proporcionen els partits.

Però, aleshores, a part d'aquesta manca d'agilitat de què vostè ens acusava i que no és certa, i que per això m'ha estranyat, jo voldria..., perquè vostè es pot imaginar que jo sóc sensible a aquest tema, sóc veí de Montblanc, visc allà, i per tant, hi vaig cada setmana, i, per tant..., vostè també hi va, últimament (*rialles*)..., sí, hi ha participat directament i a més a més em sembla que molt bé, vostè és una persona mesurada. Però, senyor Gimeno, el desgovern dels municipis no és culpa del Govern de la Generalitat.

En uns casos, el compliment de les seves obligacions de quedar amb l'ajuntament en funcions no s'està complint; en altres casos, quan vostè parla que a tot el poble no hi ha queixes, no hi ha..., perquè tothom va assumir la dimissió dels ajuntaments, jo li asseguro que no és cert. Un grup important —això sí— de gent de la Conca va pressionar perquè dimitissin. I les dimissions no es van produir només per un motiu sol, que vostè ha anunciat; es van produir —vostè ho sap— per molts motius, i aquí cal que parlem amb sinceritat. I quan vostè ha dit aquella frase: «donde dije Diego, digo digo»..., o no sé què, vostè sap que no és cert; vostè sap que hi ha regidors que, en el moment de dimitir, varen dir: «Dimiteixo perquè em sento coaccionat i pressionat, fins i tot amb coacció no sols moral o de paraula, sinó física». I vostè sap que s'ha produït a molts ajuntaments, i que jo parlo amb els ajuntaments, perquè hi estic en contacte, i amb alcaldes d'allà que consideren un error haver dimitit, i suposo —perquè el seu partit ho ha dit— que vostè també comparteix el criteri que ha estat poc meditada —poc meditada— la dimissió dels ajuntaments que ocasiona tot això.

Ara bé, és cert que els ajuntaments en funcions no poden prendre acords, que necessiten un quòrum especial, però és cert que l'administració del municipi, per a l'administració normal del municipi i, per tant, per resoldre alguns dels problemes que vostè ha anunciat, estan capacitats legalment, i tenen, per tant, la responsabilitat legal i moral de dur-ho a terme, de dur-ho a terme.

Això és d'aquesta manera. No és el Govern; ha estat diligent: a les vint-i-quatre hores ha proposat el nomenament, però vostè ha d'entendre que és difícil, en aquestes circumstàncies, i donat el clima que hi ha, de crispació, en aquella zona, que hi hagi ciutadans que en aquest moment vulguin assumir la responsabilitat del govern municipal.

Per tant, el que hem de fer entre tots —i jo li ho agrairia, perquè sé que vostè ho ha fet i el seu partit ho ha fet, d'altra banda—, que entre tots intentem, doncs, reconduir les coses perquè els ciutadans no sofreixin les conseqüències d'un desgovern que no ha estat ocasionat per aquest Govern, sinó per una actitud que suposo que vostè no aplaudeix i que en aquests moments és la responsabilitat de tots els polítics, buscant el que vostè deia abans, en l'anterior interpellació, buscant la pau i la convivència, i de reconduir també això, intentant que els municipis siguin governables des de l'exigència i la responsabilitat que han d'assumir en estar en funcions fins que les juntes gestores siguin possibles, i que no depèn ni del Govern ni del Conseller de Governació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Vol fer rèplica, el senyor Gimeno? *(Pausa.)* Doncs, té la paraula per fer-la.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Primer de tot, voldria dir que, si en alguna expressió he pogut donar la sensació que tenia ànim d'ofendre o de deixar malament el Govern, no era aquesta la meua intenció d'una manera despectiva; si he dit que hi havia manca d'agilitat, potser no deu ser manca d'agilitat, però el que no em negarà el Conseller és que hi ha hagut manca d'efectivitat. És a dir, manca d'efectivitat, perquè el problema existeix i el problema no s'ha resolt.

Llavors, no podem fer tampoc abstracció que això ha vingut per qualsevol qüestió, sinó que ha vingut —i ho he dit abans— perquè hi havia un motiu, i no he valorat el motiu perquè també diu el Conseller que no hem estat els impulsors, Iniciativa per Catalunya, d'aquest procés de dimissions col·lectives a la Conca. És a dir, no ens semblava que era el camí més correcte, però la nostra incidència a la Conca és molt menor que la d'altres forces, i, lògicament, vol dir que les decisions les prenen aquells que tenen la major representativitat en el territori en el qual es prenen les decisions. I, en aquest cas, la Conca he de dir que majoritàriament era o és, encara, convergent. La majoria dels regidors i els alcaldes dimitits són alcaldes i regidors de Convergència.

Llavors, encertada o no —nosaltres entenem que no era l'única ni la millor via per exercir aquesta pressió d'oposició a la implantació de l'abocador de Forès—, el fet és que avui estem en la condició que estem. I que les gestions, àgils, però —repeteix— poc efectives, perquè no hi ha hagut cap reconducció a cap ajuntament de manera col·lectiva —a part que algun regidor hagi pogut tornar al seu lloc—, són les d'ingovernabilitat en la major part d'aquests municipis. Deu ser responsabilitat dels municipis que els alcaldes i regidors dimitits se'n facin càrrec fins al nomenament de la gestora? Però vostè no em negarà que això és una interpretació una mica perversa de la finalitat de l'actuació d'aquesta gent. O sigui, aquesta gent diuen: «Nosaltres no assumim el govern municipal, nosaltres dimitim; però, mentre es nomena una junta gestora, que pot ser nomenada el juny de l'any 91, continuarem fent d'alcaldes»; llavors, el que estem fent és una mica el paperina, o sigui, el que estem fent és una falta de coherència amb el que ells pretenien, que era crear una situació de manifesta discrepància amb l'acord del Govern de la Generalitat de promoure un abocador a Forès.

El que sí que és clar és que, en aquests moments, el tema dels abocadors, el tema dels residus industrials, potser està en vies de reconduir-se; potser la virulència o potser la contestació popular a la Conca no és necessari que es plantegi de la mateixa manera com s'ha plantejat; s'està valorant, en aquest mes de juny, que s'ha de passar l'estiu, que hi ha festes majors, que hi ha aquells compromisos tradicionals dels pobles, que el tràmit del Projecte de Llei de Residus Industrials segurament passarà al setembre i que, d'això, no en parlarem durant aquesta temporada, i, per tant, que és possible que hi hagi, com he dit, una reconducció...

Per tant, el que en aquests moments valora la gent de la Conca és que caldria donar solució a això: a la situació de desgovern, però el que crec és que, en aquest cas, la Generalitat no hauria de ser —com ha dit el senyor Gomis— estrictament le-

gal. No es tracta de complir estrictament el que diu la Llei, perquè hi ha un problema de sensibilitat, i crec que aquest diàleg s'hauria de promoure i s'hauria de promoure amb aquella gent que, en principi, van mostrar la seva disconformitat.

Jo no sóc qui per dir que, si es planteja un tipus de negociació o un tipus de diàleg, la gent de la Conca ho assumiran tots, però crec que existeix una plataforma d'alcaldes i regidors dimitits, que funcionen d'una manera organitzada, que es reuneixen periòdicament i que van valorant la situació, i que aquests són, avui, si no els únics i exclusius representants de la població de la Conca —no els en vull donar l'exclusiva—, però sí que són una representació importantíssima, perquè són els mateixos que el poble va elegir per exercir aquests càrrecs de responsabilitat municipal. I que, possiblement, si aquesta voluntat de diàleg fos plantejada pel Govern de la Generalitat —en aquest cas, pel Conseller de Governació—, a la plataforma, jo m'ofereixo —si el Conseller no hi té inconvenient— a poder fer d'interlocutor o poder fer de mediador en aquestes reunions, sense cap ànim de protagonisme, sinó simplement perquè he fet la interpellació a la qual no ha pogut assistir gent de la Conca que hi tenia interès perquè s'ha modificat l'ordre del dia i això s'ha substanciat avui, però crec que aquesta voluntat de diàleg, aquesta necessitat de donar-hi solució ha de passar per algun gest significatiu del Govern i no pel compliment estricte de la legalitat, essent al màxim de diligents, però, com hem dit, fins ara poc efectius.

Fem l'esforç tots plegats, i crec que el problema de la Conca, el problema de la governabilitat de la Conca podria tenir una solució en un curt termini de temps. Pensem que és per aquí on s'hauria de fer l'esforç de millorar o de resoldre la situació actual.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El Conseller vol contestar la rèplica? *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyors diputats, senyor Diputat, jo celebro les seves manifestacions i la seva proposta d'ajudar a resoldre aquest tema, evidentment. Però, més enllà de la legalitat, quines solucions hi ha? I com es fa al marge de la legalitat? Perquè el govern municipal passa per dues coses: primera, perquè els ajuntaments que estan en funcions compleixin les seves funcions, i sota una responsabilitat que no és caprici, no és això que diu vostè, no «faran el paperina després d'haver dimitit...» No, no és això, senyor Gimeno: tenen responsabilitat penal, els alcaldes, de continuar exercint el càrrec d'alcalde fins que hi hagi la junta gestora. Va molt més enllà que tot això. I, home, el Conseller de Governació s'ha de moure en la legalitat i, a més a més, amb tota la resta...

Miri, jo continuo parlant amb els alcaldes, amb tots, gràcies a Déu. I en aquests moments passen coses curioses: hi ha ajuntaments dimitits que funcionen com a ajuntament i que el poble no en nota les conseqüències, perquè fins i tot en coses que ratllen la legalitat, els hem donat suport per resoldre els problemes que podien tenir. Per tant, la voluntat és, des del diàleg, resoldre els altres problemes d'ingovernabilitat que hi ha per una actitud poc meditada, poc mesurada, i jo diria més —i sento que no hi siguin aquests companys meus de la Conca, avui, i que això s'hagi substanciat avui i no demà, per poder-los-ho dir—, perquè alguns d'ells m'han dit a mi, clarament: «Vam ser uns

irresponsables en prendre aquesta decisió». I ho diria.

Per tant, des d'aquesta actitud, des de l'actitud de col·laboració, què vol el Govern?, què vol el Conseller de Governació? Que els ajuntaments funcionin, que hi hagi pau, que tinguem un interlocutor, que no hi hagi no sé qui que s'atribueixi la representativitat que ningú li ha donat; que, a més a més, obeeixi a interessos que no sabem quins són ni qui els motiva. Qui més que els ajuntaments elegits pel poble democràticament per ser interlocutors en tot el procés que s'està generant a la Conca? Si aquesta és la finalitat! Ara, com es fa?

Que ens vol ajudar en aquest procés? Encantat, la seva ajuda i la de qualsevol representant del Parlament que vulgui col·laborar-hi. A mi em tenen a la seva disposició. A mi em diu: «Diumenge a la nit ens reunirem amb la plataforma d'alcaldes»? Les vegades que vulgui! Però haurem de donar una solució que no s'aparti de la legalitat; no la podem evitar. I aquesta passa pel següent: per assumir les responsabilitats d'ajuntaments en funcions, d'alcaldes en funcions, i després per intentar, entre tots —si és possible—, el nomenament de comissions gestores fins a les properes eleccions. I mentrestant, amb una actitud i volun-

tat de diàleg —que és la que ha de ser, per altra part, no ha de ser mèrit ni virtut—, que els problemes que es van suscitant a cada un dels pobles, doncs, intentar solucionar-los, i això és el que estem fent amb aquests alcaldes que ens vénen a veure perquè tenen un problema de contractació o perquè tenen un problema d'unes obres parades o perquè tenen un pla d'obres i serveis que han de tirar endavant.

Volem ajudar que els ciutadans no sofreixin una situació originada per una actitud poc pensada. Per tant, jo li accepto de bon grat la seva bona predisposició; per altra part, és la meua, i a veure si, entre vostè i jo, tenim més sort per poder reconduir les coses i no pugui dir vostè, mai més, des d'aquí, que hem fet les coses de manera..., que no hem estat àgils o no hem estat efectius. Hem fet tot el que podíem, i potser amb la seva ajuda ens en sortirem.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Fins demà, a dos quarts de deu, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de nou del vespre i tretze minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Col·lecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

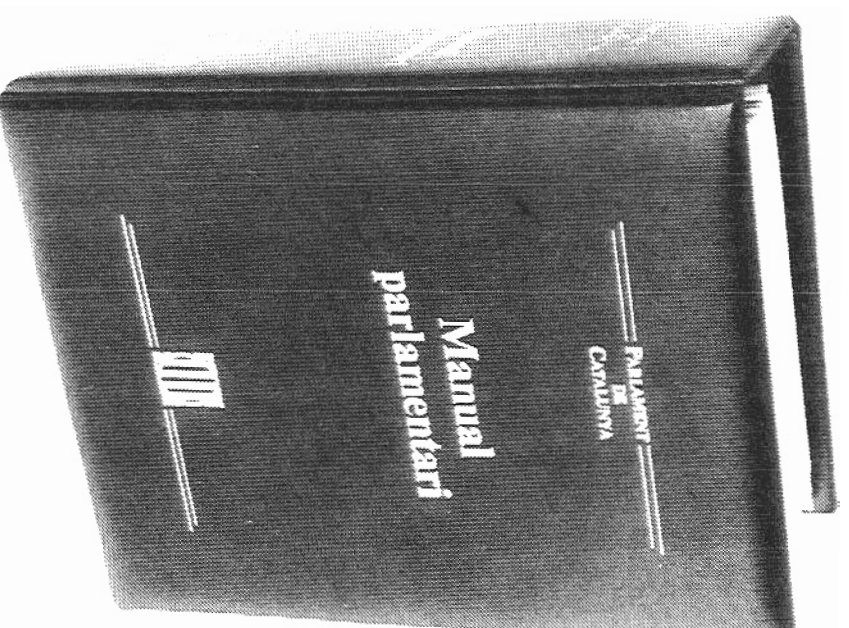
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- a) Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- b) Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- c) Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció lancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- A. Normes bàsiques
 - A.1 Constitució Espanyola
 - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - A.5 Llei Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - B.1 Resultats Eleccionals
 - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
 - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
 - C.1 El Ple del Parlament
 - C.2 El President i la Mesa del Parlament
 - C.3 Junta de Portaveus
 - C.4 Diputació Permanent
 - C.5 Comissions Parlamentàries
 - C.5/1 Comissions permanents legislatives
 - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
 - C.5/3 Comissions de legislatura
 - C.5/4 Comissions creades per llei
 - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
 - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
 - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
 - D.5 Gabinet de Presidència
 - D.6 Oficina Major del Parlament
 - D.7 Serveis Generals
 - D.8 Servei d'Ofidoria de Comples i Caixa
- E. El treball parlamentari
 - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - E.2 Índex de Tramitacions
 - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anteriori Legislatures
- F. Directori institucional
 - F.1 Generalitat de Catalunya
 - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
 - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - F.4 Altres Institucions de Catalunya
 - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
 - F.6 Parlaments i Govern Autònoms
 - F.7 Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic	
(Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament	
(Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o suplementàries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes suplementàries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Llei Orgàniques de l'Estat	
(Conté:	
A.5/1 Llei Orgànica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIO

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gràfic al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

